

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.5.36

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.5.36

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.5.36

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.5.36

INCUNABULI

A
5
36

Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

D

VII

31

Topo R 109

A 5 36

ellenica Giorgio

Com. in libro di uomini

[Venezia - Venedig da Spina
s.a.]

BMC - V, 230

Liber conuentus .s. Marci d' flor^o ord^o p^ou^o
habitus A fr^e Georgio Antonio v^o p^ou^ois filio nativo .

Ponatur in banco . xxix . cc.

Georgius Alex^o in Galv^o . EL

vep^o in sapph^o vptam EL

Plinij loci aliquot vep^olari EL

virgily loci aliquot vep^olari EL

Petri Pauli & Vergilij d' Purij v^ou^oad^o .

Georgius Merula Alexandrinus Laurentio & Iuliano Medices Salutem.

¶ Eterem legimus professorum morem
fuisse:quem posteriores crescentibus sibi
inde disciplinis seruauerunt: ut ueri ha-
bendi gratia: si quid a scriptoribus perpe-
ram dictum fuisset: id corrigere & emē-
dare uellent. nec uel amicis: uel præceptoribus parcerēt
modo ueritati consulerent. Sic Aristoteles Platonem
Varro Lelium: Cassellium Sulpicius: Hilarium Hie-
ronymus. Rursum Hieronymum Augustinus repre-
hendit. Alii quoque permulti leguntur: quorum cōcer-
tatione bonæ artes & illustratæ sunt & creuerunt maxi-
me. Hos ego imitari cupiens cum opus Galeoti: quod
de homine inscribitur legissem: plurima quæ non dico
minus eleganter dicta: uel parum doctè tractata: sed
plane falsa offendissem: ueritus ne lectio noui operis
auido lectori imponeret: & eo magis cum nō deessēt
qui mendose & uitiose præcepta defenderent: quæ uete-
rum auctoritate Galeotus niti uideretur. Non potui
sane pati bona ingenia sic decipi: & turpiter errare.
Opem itaque cum ueritati: tum amicis ferre uolui: atque
ea refellere: quæ plurima temere & sine iudicio dicta
in eo opere leguntur. Tum in libellum coacta Lauren-
tio & Iuliano medices priuatim dedicare statui. In quo-
rum sinu nostra ætate maxima spes & studiorum ra-
tio fouetur. Sic enim uos partes litterarum suscepistis:
ut litteratorio gymnasio in nobilissima italiæ parte

bz

nuper constituto: iam leges sanctissime & liberales di-
scipline: sic Laurentium & Iulianum parentes appel-
lare possint: quemadmodum Florentia Cosimum sa-
lutis & oculi sui auctorem publico decreto patrem pa-
trię dicit. Cuius urbis fato nimirum gratulandum est
& negotiis publicis auum: filium: & nepotes prefe-
ctos continua serie habuerit: per quos certa quędam
& solida florentini populi felicitas perdurauit. Et ita
nunc urbs pulcherrima & opulenta floret: ut non mi-
nus e re florentina sit Laurętio & Iuliano medices ur-
bis tutelam per manus traditam fuisse: q̃ Cosimum
& Petrum illi preſuisse: quorum prudenti consilio et
magnifica opera undiq; prementibus bellis tutus &
incolumis status ciuitatis seruatus fuerit. Sed nec uos
poeniteat qui in administrandis rebus urbicis occupa-
ti semper magna tractatis: ad hęc legenda descende-
re: quando memorię proditum sit Illustres rerũ publi-
carum principes hoc fecisse. Sic Cicero post peroratas
causas & curas publicas Antonii gnifonis scholā fre-
quentauit. Et Iulius Cęsar: siue in bello: siue i ciuili ne-
gotio: de analogia libros conscripsit. Nos autem etsi
in errores hominis sibi plurimum arrogantis: & qui
omne genus scriptorum tractare audet: inuehamur.
tamen nec petulanti: nec cōtumelioso sermone res agi-
tur: sed litteris & eruditione certatur: ut scilicet aliquā-
do recte diiudicari possit: uerius ne Galeotus: an Ge-
orgius de re latina differat.

Georgii Alexandrini in librum de Homine Galeoti
Narniensis opus.

S Ripturus de homine: Immo potius de mem
bris humani corporis Galeotus si latinos grę
cosq; scriptores imitatus: opus suū confeciss;
Non a diuisione corporis: neq; membrorum quorū
dā nominibus incipere debuit. sed multa de cōceptu:
& hominum etate illi altius reperenda fuerunt: ut iu
re inde exorsus fuisset: unde conceptus & prima nri
corporis forma trahi solet: quādo paulo diligētiores
in hoc genere scriptores: tum ut legentiū gratiā pdu
ctiore sermone acquirant: tum ut enucleate magis rē
enarrent: multis supra reperitis: huiusmodi materiā
aggressi fuerint. Sed magistro parū diligenti hāc cul
pam facile ignoscamus: cū non tam quę omiserit: q̃
quę scribendo admiserit: in cōmunem fane rei littera
rię utilitatē & notare: & pro doctrina nostra corrigere
in animo sit. Ergo quanta sit p̃ceptoris noui erudi
tio: facile in p̃fatōe demōstratur: non eruditorū exē
plo apposita. Sic enim ait.

Gal. His diebus proxime elapsis.

Geor. Quo sermone imperiti quidā: & in forensi iur
gio detriti rabulę utantur. Exactis siue supiorib; dicē
dum erat.

Gal. Galeoti Martii Narniensis liber de homine in
choat primus.

Geor. Titulus hic iā lecturis spondet auctorē operis
perq; rudē esse: qui p̃ter doctoꝝ cōsuetudinem cum

b3

manifestatio soloecismo inscriptionē fecerit. Nā apd idoneos accusatiuo casui semp iūgit. inchoat: utpote actiue significatōis uerbū. Virgilius in georgicis. Te sine nil altū mens inchoat. Idē. Inchoat aras. Cicero. In choatum opus reliquit. Suetonius. Emissariū fucini lacus inchoauit. Quos secutus diomedes inter accusatiui idiomata enumerat. Inchoo opus.

Gal. Caput dicit totū illud: quod collo sustēatur: cuius sūmitas quia ad occipitiū in decline uertit: nūcupat uertex. Iuuenalis. Tot res ipositas capiti: quas recto uertice portat. Geo. Nec uertex dicit: quia ad occipitiū in decline uertatur. nec Iuuenalis uerba hoc probat. Sed propter flexū capilloꝝ. Quintiliano tradente: uertex dicitur: cuius hęc sūt uerba de octauo oratoriarum institutionū: ut uertex est cōtorta in se aqua: ut quicquid aliud similiter uertit: inde ppter flexū capilloꝝ ps sūma capitis. Apuleius tamē id uerticē dici sentit: qd tenui cute capillisq; cōtegit: in dogmate platonis sic scribens. Deniq; ipsius capitis uerticē specta tenui cute cōtectū: capillisq; hirsutū uidebis: aduersus uim frigoris & caloris. Plinius. & binos hominū tantū ali quibus uertices dat: & quibus ossibus coagmentetur caput: elegāter in undecio naturalis historie sic expssit Vertices bini hominū tātū aliquibꝫ: capitis ossa plana tenuia: sine medullis: ferratis pectinati structa cōpagibus: pfracta nō queūt solidari. Sed exēpta modice nō sūt letalia: iuicē eoꝝ succedēte corporea cicatrice ifirmissima uris: durissima psitacis. Gal. Capitis anterior ps sinciput. Iuuenalis. Comedā ego flebile nati

Sinciput dixi. Quousq; tendat: quadam generali diu
 siōe declarauit Persius. Mibi festa luce coquatur. Vr
 tica & scissa fumosum sinciput aure.
 Geo. Nisi eos hic putaret uel amētes: uel ipitos esse
 ī quoz manus scripta sua pueniūt: aut plane silēt: aut
 quē diceret: testimoniis iis pbarct: quibus sentētia sua
 cōfirmari nō redargui posset. Nā dicat quēso: an duo
 in satyra clarissimi poetę anteriore capitis ptē: siciput
 dici probēt? Sane nō. Immo iter edulia sinciput annu
 merari inuūt: sine discrimīe anterioris aut posterioris
 ptis. nā fere apud doctos: siciput ptē significat capitis
 porcini dūtaxat cōditā: & ad edēdū patā. Plautus in
 menēchmis. Sinciput aut polimēta porcina. Plinius ī
 octauo naturalis historie. Interdicta quoq; cēnis ab
 domina: glādia: testiculi: uulue: sincipita uerina. Ma
 crobius saturnalioz libro. iij. In cēna sūma sinciput
 aprugnū patinā pisciū. Sed ut ex diuisiōe quā ueteres
 & eruditi fecere ptes capitis distiguamus: iā primuz
 uerticē emīnētiore ptē appellabim⁹: tū coronā capitis
 ex Lactātiū uerbis trifariā diuidemus. In frontē ante
 riore. & occiput posteriore ptē: media uero sūt tēpora
 quibus aures inherēt. Pręterea quicūq; latie locuti sūt
 frōti sēp occiput opposuerūt: Cato in re rustica. Frōs
 propior occipitio ē. Tu quoq; exponēs tā ābitiose illd
 Frōte capillata post hęc occasio calua: māifeste doces
 frontē occipitio opponi. Phocas grāmaticus Siciput
 quasi semicaput: ex etymologia deducit. Idē sentire ui
 detur Diomedes grāmaticus. Recētiore qdā qd
 ὀρέχμα gręce dicit: sinciput itēptatur: ptē uidelicet
 b4

eā:qua se frons ad uerticē attollit. In qua iterptatione
multa diligētius requirēda forēt: pręserti cū Celsus in
oētauo:capitis ossa:& ipsā caluariā describēs: ubi de
sanādo uulnere:qd' ī osse fit pręcipit. Occipitiū frōti
uelut e regione positiū locet: Sici pitis nufq̃ mētionem
faciēs. Plinius itē mēbrati hystoriā p ptes corporis tra
ctās de sincipite ī totū silet. Gal. Caput nudabāt antiq̃
ob reuerētiā ostēdentes nudata pricipaliori parte tan
quam inermes sese dedere.

Geo. Tecū nō sentit Plinius i. xxviii. naturalis hystorię
sic dicēs. Capita aut apiri aspectu magistratuū: nō ue
neratōis cā iussere: sed ut Varro auctor ē: ualitudinis:
quo firmiora ualitudiē ea fierēt. Pręterea idigna est di
ctio: pricipaliori qua tu utaris: qui tātope dictōes niti
das: & terfā latinitatē ames. Nā apud quē pricipaliorē
& pricipalius legisti: nisi forsan germanę & pannonię
gētis familiarē uocem romanā putasti. Et qñ de cal
uitio nō paz multa anxie cōquisiuiſti: cur magis ea nō
subiūxiſti: quę Plinius in. xi. naturalis hystorię notauit
& apud poetas legūtur. Esse uidelicet gentes naturali
ter caluas: quales Miconii qui capillo carētes gignū
tur. Vnde illud Lucilii Miconii calua oīs iuuent⁹. &
gręce φαλακροί μυκόνιοι λέγονται. Nimisq; af
fectate auctore donato: dixit Terentius: Miconiū ho
spitē Crispū. Gal. Calendrū uitta: mitra mulicę: aut
molliū uiroꝝ: aut puerorꝝ: sicut clare ostendimus in in
uestiua contra philelphum.

Geo. Iniuria afficis uetę religionē: quorꝝ sacerdotes
uittati deos placabāt: utpote qui ex tua sentētia molles

4
& mulieres: non homines forent. Nostri quoque sacer
dotes atque pontifices mitra & uittis capita redemiti
molles & effeminati erunt: tum precipue cum rei di
uine operam dant. Mitra preterea nescis quid signifi
cet: que apud grecos non solum pro ornatu capitis: sed
pro fascia in lorice modum contexta: ad latera defen
da accipitur. At contra Franciscum philelphum Ga
lcotus: $\kappa\epsilon\ \pi\rho\omicron\varsigma\ \tau\eta\nu\ \alpha\ \theta\eta\nu\eta\varsigma$: hoc est sus in pallade.
Hic plura non dicam nisi te non minus hoc homine
& ista tua in hominem eruditissimum petulantia: lu
dibrio litteratis uiris ita fuisse: ut si Thersites Hecto
rem ad singulare certamen prouocasset. Gal. Caput
infestat precipue pfora. Nam & aliorum membroy
est. Est autem pfora cutis asperitas squamosa a scabie
differens. Plinius in. xx. Scabiem: pruriginem pforas
Geo. Hic ego Galecotum eiusdem scriptoris auctoritate
coarguam: quamquam satis per se reuincitur: quando
Plinius scribens scabiem pruriginem: pforas: non conti
nuo uelit asperitatem cutis eam esse. Immo ex huius
sensu sibi repugnat: cum in eodem. xx. libro ubi de cu
cumere siluestri: & elaterio loquitur: pforam & liche
nas greca uelit esse uocabula: & latine impetiginem
siue scabiem significare: hoc modo: Arida cum resina
impetiginem & scabiem: quam pforam & lichenas
uocant: sanat. Et recte sane: nam utraq; hec dictio gre
ca est: fitque a uerbo greco $\psi\omega$: quod est scalpo: siue palpo
Nam qui pfora laborant: ulcera siue pustulas supra mo
dum contingere: palpare & scalpere cupiunt.
Gal. Est quoque huius & aliorum membrorum porrigio: sic
b s

dicta: quasi porcigo. porcos enim afficit. Est autē por-
rigo minutus furfur. Horatius secundo sermonum.
Vngere si caules oleo meliore caputq; Coeperis ipexa
foedum porrigine.

Geo. Quod porrigo sit aliorū mēbrorum q̄ capitis: si
caput accipimus: ut tu asseris: quicqd collo sustinetur
negat Corneli⁹ celsus in sexto medicinē libro: qui ī ca-
pillo: barba: & in supcilio tātū nasci hoc uitiū dicit.
Nec itē minut⁹ ē furfur: imo squāmule quedā a cute
inter pilos resolute. Et q̄ porri⁹ go dicat⁹ quasi porcigo
huius ethymologiē auctorē p te discere cupio. Sed ut
magis indiligentia tua cognoscatur: Cornelii uerba
subiiciem⁹. Porrigo autē ē: ubi inter pilos quedā quasi
squāmule surgūt: hē quoq; a cute resoluūt & interdū
madēt multo sepius sicce sūt. Id euenit modo sine ulcē
modo exulcerato loco huic quoq; modo: malo odore
& modo nullo accidēte. fereq; id in capillo fit: rarius in
barba: aliquādo etiā in supcilio. Nec minutū furfurē:
nec a porcis nomen trahere hoc uitiū corporis: tantus
medicinē auctor significat: quē nō relegisse diligent⁹
Galeoto turpe fuit.

Gal. Sed a capite capitat⁹ est. Luci⁹ Columella. vii. alii
capitatas uineas: alii brachiatas magis probāt:

Geo. Per hęc uerba: nemo qd capitat⁹ sit intelligit. at
q̄to recti⁹ dixisset: a capite deduci capitatus. ta. tū. qd
significat in caput crescēs. id qd Virgili⁹ inuere uidet⁹
in priapea. Nō brassicay fero gloriosior caules: betas
ue quātas hortus educat null⁹: Crescēs ue semp in suū
caput porrū. Et Martialis de porro capitato. Mittit

5
precipuos ne morales aritia porros: In medio niudes
stipite cerne comas. In Moreto. Et capiti debētes no/
mina porri. Luci⁹ columella in. xii. Cultus autē porri
capitati assidua sarritio & stercoratio est. Plinius. capi
tato maior est ad eadem effectus. In tot scriptoribus
hunc capitatum hominem capitati porri mentionem
crebram non obseruasse: pro miraculo habendum est
nisi forte cecutiētibus oculis: & puerili studio grauissi/
mos latine rei scriptores reuoluit.

Gal. Capitis diminutium: ut in Terentio legim⁹. O
lepidū capitulū. hinc capitula parua quēdā rerū initia
nūcupamus.

Geo. Vt a capite capitulum fit per diminutionem sic
parua initia in libris: potius capita q̄ capitula dicunt^r
& precipue in legibus. Suetonius. Capiti legis papię.
Cicero tum in epistolis: tum in actionibus in uerrem
capita semper: capitula uero nūquam: quod exponēs
Asconius. Capita proprie in similibus dici asseuerat.
Aulus Gellius. Quod in capite superiore a Critolao
scriptum esse diximus. In capite dixit: non in capitulo:
sed apud Plī. Capitula ea legimus: quę colūnis addūt^r
Vnde in. xxxvi. Proximū colūnis spirę subditę. & capi
tula addita.

Gal. Capillus quo caput tegitur: multa sortiē nomia
Nam cirrus uocatur. Persius. Ten cirratorum cētum
dictata fuisse pro nibilo pendas. Ouidius. Cirris & a
dempto nomen sortita capillo. Et cirrinam Virgili⁹
sub hoc nomine dedit: quia de filia: nisi mētionē facit.

Est autem cirrus plusculi capilli coadunati in modū
caudę pendentis. Vnde cirres ostrea quędam capilla
ta dicta sunt. Nam multa huiusmodi in mari reperi
untur. Et Plinius cum de conchis meminit: iam disti
ctione unguata: crinita: crispa. Martialis. Teq; iuuāt
cirres: & pelle melandria cana.

Geo. Q₂ cirris a cirro dicatur: ut tu sentis: nec res ipsa
nec poetę sensus hoc uolunt. Siquidem a uerbo gre
co κείρω: quod icido latine: cirris deriuatur: quod poe
tę uerbis declaratur: & a dempto nomen sortita capil
lo: quasi q̄ capillum patri adempserit: cirris appellet̃
S₃ tu cum dicis cirrum esse plusculos capillos coadu
natos in modū caudę pendentis: tecum pugnas: quia
in capite auis. quam galli Alaudam: alii Gallericum
quidā Cassitam dixerunt: plumę i modum caudę nō
pendeant: sed in galeri formam in acutum arrecte stēt
binęq; nomen Varrone auctore trahat. Sic enim ait.
Galericul⁹ & motacilla altera q̄ in capite hēt plumā
elatā: altera q̄ semp moueat caudā. Porro q̄ temere &
i docte legis illud Martialis. Teq; iuuāt cirres & pelle
melandria cana. Interpretaris enī ostrea esse cirres: in
gerēs iscitissime uerba quędā Plinii: nihil ad hęc rem
ptinētia: cū ubiq; nisi in iis codicibus qui te emēdatoꝝ
deprauati fuerāt: legatur. Teq; iuuant gerres: & pelle
melādria cana. Cui nřę lectōi assētīt Plinius in .xxxij.
natural^{is} historię: ubi enumerat plima aialia i mari ui
uēt ia. Gonger: gerres: galeos: garros: hipus: hippiros?
birudo. Et idē Martial^{is} in .xij. fuisse gerres aut iutiles
menas: odor ipudicus urcei fatebatur qualem marinę

misit aura piscine.

Gal. Cincinus etiā dicūt plusculi capilli itorti : quos
Martialis annulos uocauit secundo epigramatum.

Geo. Q. aut capilli plusculi itorti sint cincini: quos
Martialis annulos uocet: nemo nisi tu dicit. Ergo cū di
ctio græca sit: a græcis scriptoribus querēda est apud
quos legim⁹ cincinū a κίκισ specic olei deriuari: eosq; dū
taxat esse capillos: q; ita demū itorti sint: ut oleo pfusi
madescāt. Cratim⁹ uō σιμὸνίαις cincinos dixit: auctore
polluce: quod sint stamini propter tenuitatē similes.

Gal. In medio fere frontis uena quēdā recta: quā per
cuti ut sāguis effluat: ī delirio medici iubent. Nā si fre
neticus sāguis dīnutōe eger: piculosū ē brachiū ma
nūue icidē: ne delirās ille uenę ligamētū turbet: ac iter
cidat: sibi q; ipsi mortis cām afferat. Ideo Iuuenalis ut
oīo īsanū ostēderet: & furiosū dicit O medici mediam
pertundite uenam.

Geo. Magis īsanire & furē se his uerbis arguit Galco
tus q; Iuuenalis Vrsidiū. Cui nō frōtis uenā: s; brachiū
ad phrenesi tollēdā uulnerari iubebat: qñ nulla in frō
te sit uena ī furore feriēda: aut quę media dicatur. Im
mo hercule pitissimi medicoz ī brachio eā aiunt esse
quę q; epati & cēbro sanādo coīs sit media dī. Nū cu
rādis īsanis uīcula defunt & custodes! qui eos seruēt
manusq; cōstringāt! aut nō ēque facile frōtis ligamēta
ac brachiū aut manus dissoluē ac abiicē furēs ualet.

Gal. Supercilia in tutela iunones ueteres esse dixerūt.
Nam his oculi proteguntur: per quos luce fruimur:
quam iunoni tribuunt: unde lucina dicta.

Geo. Hec Pópeius festus ait: nō Galeotus iactabūd
& pīde idiligēs. Nā si sedulo Pliniū legiss; uel quē
legit obseruasset: uel meminisset: q paulo añ ī ostētā
da doctria dixit: quippe defraudās laude sua Pliniuz;
& loton illā uetustā romę capillatā dixerūt: quia ad eā
capillus uestaliū uirginū ferebat: illud subdidisset: qd
ī eodē loco sequit: diuersū scilicet a festo. Romę uero
lotos ī lucinę area āno q fuit sine magistratib; .ccclxix.
urbis: q de cōdita: īcertū ipsa quātū uetustior: esse qdē
uetustiorē nō ē dubiū: cū ab eo lucina noiet: hūc circi
ter añ hēt antiquiorē: si īcerta eius etas quē capillata
dicitur: quoniā uestaliū uirginū capillus ad eā defert.
Cōueniens erat uel ad ostērationē: ī quo diffideāt duo
non incelebres scriptores ostendere: atq; adeo magis
cum particulam uerborum Plinii & annotauerit: & ī
explicationem sententię suę protulerit.
Gal. Glaber enī sine pilis dicit. unde facetia; suarum
memor. Plautus ī aulularia. Tu istū gallū si sapi glab
rionē reddes mihi. Gallus gētē & pullū significat. &
glabrionū familia romę erat. Vnde acil; glabrio uir
romanus fuit. hic sermo uidebat īfinuare: ut ex gallo
rōanū facēt cū dicēt: ut depilar; glab; pullūq; reddēt
Geo. Si lepidissimī Plauti hoc mō sales enarrētur: ex
facetissis nō mō infaceti & insuaues sed uanissimi: &
īsul; cuiusdā ipudētis: ne dicā affectatōis deridiculę
forēt. Nā qd uicītatis hēt: aut sīpitudis uenustę: Glabri
onū familia cū gallis gallinaceis: aut gēs gallica cū fa
milia rōana: An magis ego iuxta tecū desipe uidebor
si de rōne salū atq; facetia;: hac ī pte quicquā egero.

quando non glabrionē: sed glabriorē quippe a glabro
cōparatiuū legat̃. Est enī glaber carens pilis: uñ gla
brior nascit̃: atq; glabell⁹ in dinutōe. Quod sic esse cō
firmat Nonius marcellus: quē optarē tā hunc homi
nē: q̃ nescio quosdā nostri tēporis grāmaticos accurati
us lecti tasse: ne festiuū dictū de historia theatrāli sū
ptū obturbassent iterptatōe uanissima. Respōde que
so bone p̃cepteor. Nōne sequit̃. Reddas q̃ uolus lu
dius ē. Quod si glabrionē legeris: & fesus inconditus:
atq; diuulsus & fluctuans fuerit: & soloecō facies nul
la ratōe excusandū: aut ulla licentia ferēdū. Ergo in li
bro de doctorū indagine sic legimus: q̃ ludis p̃sulis
pucri essēt glabri ac depiles propter etatē: quos antiq;
ludios appellabāt: ut ē in primo uarronis de uita patris
Iō Plautus in aulularia. Tu istū gallū si sapis glabrio
rē reddes: q̃ uolus ludius. Hinc satis nescit̃ legēdū eē
glabriorē: nō glabrionē. Et qua ratōe Plaut⁹ hēc dixe
rit: in enarrationē huius loci plura dicemus: cū aulula
riā Plauti interpretabimur: cuius an hic uersus foret:
prisci grammatici concertarunt.

Gal. Sed nasus pro signo uituperationis ponitur. nā
ita Plinius in proboemio naturalis historiē. Quod si
hoc Lucilius qui primus condidit stili nasum legerit
quasi abusionem reputabit. Plinius enim satyricum
carmen cōdidit. In quo utiq; uituperatio uniuscuiusq;
continetur. Nasum autem dixit quasi uituperationis
signum. haecenus Plinius.

Geo. Adeo caret naso Galeotus: ut illi non suboleat
hanc compositionē uerborū Plinii nō esse: & nequeat

romana uerba a puerili interpretatōe discernere. nā illd
solum Plinii ē. Quod si hoc Lucilius qui primū cōdi
dit stili nasū: dicēdū sibi putauit: cicerō mutuādū: prę
fertī cū de repu. scriberet: quanto nos causatius ab ali
quo iudice defēdimur. Cetera a grāmaticulo in expla
natōe nasi īterposita fuerūt. Nasus enī sagacē sapiētīā
recte representāt: sūpta trāslatōe ab aīalibus. nā canes
& uultures olfatu īquirūt & quedā animātes sola odo
ratōe suos ab alienis discernunt. Sapiēs ergo & caut⁹
est: q odoratu obstrusa quęq; ītelligit. Martialis. Non
cuiq; datū ē hīe nasū: hoc ē sagacē ītelligētīā. Horat⁹
primo sermonū. Vt pleriq; solēt naso suspēdis adun
co Ignoros: ut me libertino patre natum.

Geor. Quo plura de naso anxie congeris: hoc inept⁹
& magis cōfuse loqueris: scilicet ignorās cui⁹ grā eru
diti uiri iocātes toriēs nasi meminerūt. Immo a te ipso
dissentis. nā qui paulo añ scripsisti: nasū p signo ui
tupatōis accipi: supposititia quedā de proboemio pli
nii uerba proferens. Nunc illud Martialis in Ceciliū
uitupationē dictum. non cuiq; datū ē hīe nasum:
hoc est sagacē ītelligētīā exponis. Quod si hic sensus
esset: Garrula nimirū & stulta numerosa illa ad urba
nitatē Ceciliū comparatio iure dici posset. nec minus
horatianū illud: ut pleriq; solent naso suspēdis adūco
p īsulfissio hēretur. S; dicet quispiā quid sētīt poeta
festiu⁹ cū dixit. nō cuiq; datū ē hīe nasū hoc uidelicet
cum risu & contracto in rugas: uelut uituperanti naso
alios incessere: quando non sagaci ītelligentię: sed s; b
dolę irrisioni: Plinio tradente noui moris nasū dicaue

Cui interpretationi consentit: tum illud. Et pueri nasū rhinocerotis habent: tum illud maxime quod sequitur. Iudit qui solita procacitate: non est sextius ille; sed caballus. Fuit sane Sextius hic parum liberali ioco; & mordaci dicto: nimis uehemens & acer. unde sextiana dicta sibi ascribi. Cicero in quadam epistola ad Volūnium conqueritur. Apud Senecam. Item in declamationibus testium legimus declamatorem dicacem ad modum: Vnde non incommode Testius legi posset. Gal. Polypus nasi morbus est. In naribus enī caro corrupta radices agit plurimas: quę tanquam pedes sunt. Et hinc nomen accepit. Nam polypus piscis est: quę latini remoram uocant.

Geo. Nimis audaci licentia: ne dicam arrogantia est Galeotus: qui sibi id licere putat: quod priscis & eruditis uiris nunquam cōcessum est: ut ex sua sententia rem quampiam definirent. Nimisq; sibi arrogat ī interpretatione dictionum. Nam quem medicine scriptores usquā legimus: sic polypu; morbum definisse: ut sit caro corrupta radices agens plurimas: quę tanq̃ pedes sint! Quod si gręcorum scriptorū illi copia nō fuit: saltem a Cornelio celfo in. vii. hoc discere potuit: ubi de morbis qui nares exulcerant atq; infestant: paulo latius præcipit. Polypus uero est caruncula: modo alba: modo subrubra: quę narium ossi inheret: & modo ad labra pendens narem implet: modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descēdit adeo increfcit: uti post uiam conspici possit: stranguatque hominem: maxime euro aut austro flante.

fereq; mollis est raro dura: eaq; magis spiritum impe-
dit & nares dilatat: quę fere carcinodes est. Cornelius
longe aliter a nostro præceptore morbum hūc descri-
bit. Sed quia de causa nominis certari potest: hoc est
cur polypus dicatur: Pauli egynitę medici clarissimi
uerba subiungemus latine ut potuimus interpretata.
ὁ πολύποιος ὄγκος ἐστὶ πᾶρα φύσιν ἐνταῖς ρῖ-
σιν ἵσταμενος ὀνομασμένος ἀπὸ τῆς τοῦ
θαλάττιου πολίποδος ἐμφερείας ὅτι τετὶ ἐκει-
νον προσέοικε σαρκί Polyp⁹ tūor ē pter naturā i na-
rib⁹ cōsistēs a similitudinē marini polypī noīatus: q̄ eius
carni similis sit. Hic affirmat morbum a carne poly-
pi: quę mollissima est denominatū: assentiēs uidelicet
Cornelio celsus: quem imprimis imitari mihi uidetur.
Hic ego quando me tempus & res ipsa morbi admo-
nuit non præteribo. Nasum hominis duob⁹ uitiis: uel
potius duplici ulcerum genere laborare: quod utrunq;
malum de marinis piscibus nomē accepit: hoc ē Oze-
na & Polypo. Ozenam dicit esse Cornelius celsus cū
ulcera circa nares sunt pluresue crustę: & odorem foe-
dum habent: cui malo uix potest succurri. Et Plini⁹
in. ix. naturalis historie. Polyporum genera & ozena
dicta a grauitatis odore. Polypum uero iam a pisce
denominari docuimus. Sed ne quispiam de similitu-
dine carnis addubitauerit: illud addimus ab Aristote-
le & a plinio semper polypum iter μαλάκια: hoc ē
mollia annumerari. At quam non dico ipropriā: sed
longe alienę significationis dictione: Polypū Remorā
latine Galeotus uocat quando polypo: etsi gręcum ē

tanq̃ recepto: & ciuitate Romana donato: latin⁹ utat̃
Et remora is piscis latine dicat̃: ut ait Plini⁹ natural̃
histori⁹. xxxii. quem gr̃eci ἐχίνον uocitent. Quas aut̃
partes tanq̃ pedes ait esse: Gr̃eci πλεκτοίνες: nostri
uero flagella cirros & acceptabula appellāt.

Gal. Ipse male ab antiquis gen⁹ uocabantur: huius rei
testis est Plini⁹. xi. natu. hist. his uerbis. Male hominū
tantū: quas prisce genas uocabant: ex duodecim tabu
larū interdicto: radi eas ī foeminis uetātes: pudoris hęc
sedes: ubi maxime ostendit̃ rubor.

Geor. Pro falsario hic accusandus: qui uerbis Plini⁹
addat non nihil diuersissimū: fane a scriptoris sentētia
Nam in. xi. naturalis histori⁹: ubi hęc legūt̃ in foemi
nis: nūq̃ habet̃. Sed ubi repertū est: malas foeminarū
radi? Quin poti⁹ aut purpurissat⁹: aut cerusat⁹: uel cū
opprobrio: illis obiiciūt̃: nisi fortasse hic olim putauit
foemias fuisse barbata: & cultris tonsoriis indignisse
Gal. Pupula diminutiū pupilla: illud significat: quo
intuemur. Vnde in sacris litteris legit̃. Et pupillę ocu
lorū eius nō uidebunt.

Geo. Nisi auctorem ostenderis: apud quē ratōe metri
cogar pupillam legere penultima producta: potius te
stimonio & auctoritate Lucretii: Virgilii: & Horatii
ductus: contendam pupulam tatum dici: penultima
correpta: quorū uersus ideo adducere supseco: qđ tu
eos ānotaueris. Sed quādo tā multa de pupula loque
ris: illud miror te siluisse: quod in. xi. naturalis histori⁹
Plinius ait. Adeo absolutam uim speculi in oculis esse
ut tam parua illa pupula: totam imaginē reddat hōis

Ea causa est: ut pleriq; alitum e manib9 hominũ ocu-
los potissimũ appetant: qd' effigiẽ suã in his cernẽtes:
uelut ad cognata sua desideria tẽdũt.

Gal. Est etiam oculi malum glaucoma: Tunc. n. oculi
liuidi & plumbei coloris apparent: qd' curari difficilli-
mum est.

Geo. Qualitatem huius morbi inscite atq; impfecte
expressit: id qd' minor factũ esse ab eo: qui se Cornelii
celli assiduũ lectorẽ iactet. Nam hic auctor sub uitio:
qd' suffusionẽ appellat: glaucoma locat. Sed Paulus
egynita glaucoma & hypochyma: uetẽs medicos unũ
existimasse dicit. Recẽtiores uero putauerũt: Glauco-
mata esse passionẽ humiditatis cristallinẽ cõmutatẽ in
glaucũ. Hypochymata uero: quẽ Cornelius celsus suf-
fusiões appellat: cũ humores infusi: inter corneã & cri-
stallinã tunicã cõgelant. Sed de glaucomate diligẽti9
scribem9: cũ illud plauti in milite interpretabimur glau-
comã ob oculos obiciemus.

Gal. Celsi autẽ oculi: quasi celii id est cianeĩ coloris a ue-
terib9 dicti sunt: & ii quoq; flauĩ appellat. quales Mi-
neruẽ fuisse dixit poeta in priapeis.

Geor. Expectabam hoc loco cõmemorari a Galeoto:
quẽ de pallade cẽsia: & de glauco colore. A. gelli9 in. ii.
noctiũ atticaz cũ fauorino tractata scribit: hoc ẽ glau-
copin dici mineruã: quẽ a latinis dicit. cẽsia. & quomõ
glaucus color cũ flauo cõuenire dicat. Nã non minus
uidetur dissentaneũ: grẽcos glaucopin dixisse pallada
hoc est glaucorũ oculorũ. Et Virgiliũ in priapeis di-
xisse. Minerua flauo lumine est: q̃ illud Ennii: de quo

10
faurinus dubitasset: nisi uarietate flauī coloris enar-
rasset. Est enim uersus ennii talis. Verrūt extemplo
placide mare marmore flauo. Ceruleum spumat ma-
re confecta rate pulsum: Sed cui libuerit discere: quo
modo ceruleum mare cum flauo conueniat: Legat at-
ticas noctes.

Gal. Anguli oculorum de quibus Iuuenalis. Si prurit
frictus ocelli angulus: alio uocabulo hirci. siue hircu-
li a Suetonio de uitis corporis: ut ait Seruius dicti sūt
Quod Seruii ac Suetonii dictum confirmat festi au-
toritas: qui hircitalos pueros dici ait: qui primo ui-
rilitem suam experiuntur.

Geo. Festi uerba nequaquam cum Seruii & Suetonii
sententia conuenire possunt. Nam hircitali pueri
ab hircis animali olido nascuntur: non ab hircis an-
gulis oculorum. Quod ut apertius cognoscatur: quę
censorinus ad Cerelium de uarietate etatum nostrarū
conseribat: apposui. In secunda ebdomade: uel incipiē-
te tertia: uocem crassiorē & inequabilem fieri aiūt.
quod Aristoteles appellat τρυγίλειν antiqui: nostri
hircitalire. Et inde ipsos hircitalos appellari quod
tunc corpus hircum olere incipiat.

Gal. Licet pterigium etiam de aliis dicatur. Nam ca-
ro superuacua ungues digitosq; crescendo operiēs hoc
nomine appellatur.

Geo. Hęc nō diceret Galeorus: si sextum Cornelii cel-
si librum perlegisset: ubi de digytorum ulceribus hęc
scribit. In iisdem recedere ab ungue caruncula: cū ma-
gno dolore cōsuevit: pterigiō gręci appellāt. Carūculā

c

discedere ab ungue non crescendo operire dicit. Et sane ab etymologia dictionis hoc non discrepat: siquidem pterigion diminutivum videtur esse a π $\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$ idest ab ala: quam tunc maxime efficere videtur caro ab ungulis discedens.

Gal. A mala maxilla est diminutivum uoce: non significatōe: non enim sic uocatur quia sit mala parua: sed quia infra malam locatur.

Geo. Quanuis Priscianus præcipiat figura diminutiva maxillam a mala derivari: Tamen apud me plus momenti habet Cicero in libro de oratore perfecto ad Brutum scribens per detractionem medię litterę: uel potius syllabę: a maxilla malam esse factam.

Gal. Os osculum facit: quod duo significat. Est enim osculum os paruum. Ouidius primo metamorph. Videt oscula quę non est uidisse satis. Et huius quoque diminutivum apud idoneos constat. Virgilius primo georgico. Oscilla ex alta suspendunt mollia pinu.

Geo. Cum tam multa hic magister undique conquirat ut nihil omnino docens aliquid docere uideatur: quę in enarrationem uirgiliani uersus Sernius & Macrobius dicant: reticere non debebat. Sed ego ut lectori hac in parte satisficiam: quod nup apud pomp. festū de oscillis pluribus expositis uerbis offenderim: id subiiciam. Oscilla sanctra dici ait: quod oscellent idest inclinent: præcipientesque efferantur, oscillantes. At Cornificius ab eo quod oscelari sint soliti personis per uerecundiam qui eo genere lusus utebantur. Causa autem eius iactat ionis proditur Latinus rex qui prælio: quod ei

4
fuit aduersus mezentium ceritum regem: nusquā ap-
puerit: iudicatusq; sit iupiter scūs latiaris. Itaq; sic eius
diebus feriatos liberos seruosq; requirere cum non so-
lum in terris: sed etiam qua uidetur cēlum posse adiri
per oscillationem uelut imaginem quandam uitę hu-
manę: in qua altissima interdum in imum deprimū-
tur: interdum infima ad summum efferuntur: atque
ideo memoriam quoque redintegrari initio acceptę
uitę per motus cunarum: lactisq; alimētum: quia per
eos dies feriarum: & oscillis moueantur: & lactea poti-
one utantur. Nec desunt qui exemplum gręcorum se-
cutos putent italos: quod illi cum iniuria interfecto
icaro Erigone filia eius dolore impulsā: suspendio pe-
riisset: per simulationem puellam quęrerent: atq; ma-
nes eius placarent. Sed de hac fabula plura non dicā:
quando uirgilianus interpres exactissime eā cōscribat.
Gal. A radice inferioris labii mentum sumit initium
quod licet homini tantum tribuat Plinius: Tamen
apud Plautum legimus in menechmis. Glandionica;
suillam lardum pernam itidem: aut sinciput: aut men-
ta porcina.

Geo. Et uera dicit Plinius: nec Plautus illi repugnat:
Nam siue librariorum uitio: siue corrigentium igno-
rantia: ubi polimenta legebatur: menta scriptum est.
quemadmodum in eadem comoedia pluribus in lo-
cis lectio uera demutata fuit: ut illud Schatamia pro
spatalia. & ubi spurcatur nasum a summa: Et cygno q
lucet patre: mosco prognatum patre: & alia mltā quę
suo loco confutabimus. Sed dicet quispiam: Cur hic

CZ

Polimenta potius quam menta legēdum esse ais' hac
nempe de causa: quod testiculos porcinos auctore fe
sto: polimenta legimus a priscis appellari. Esto dicet
Galeotus. An statim inter preciosa edulia porcinos te
sticulos annumerabimus? Quid ni: quando in octauo
naturalis historie de sue Plini? hec dicat. Neq; alio ex
animali numerosior materia ganeę: quinquagita pro
pe sapes: cū ceteris singuli: hinc censoriarum legū
paginę. Interdicta quoq; coenis: abdomina: glandia: te
sticuli: uulue: sincipita uerrina. Ex hac Plinii sentētia
materiā ganeę prestitisse testiculos: uetitosq; fuisse le
gibus sumptuariis satis constat. Quare si polimenta
legerimus: ex nepotum iudicio desiderio gulę satisfaci
emus. Et duo peregregii auctores conuenientia nō di
screpantia dicent. Sed illud silere non sustineo. Si men
ta porcina petiuisset mulier: quę unctius ac delicati?
quiddam sibi dari cupiebat: quo pacto menta porcina
uel studiosius & opipare ualde condita incitamentum
gulę fuissent. Verum plura destinato huic enarratio
ni loco in hoc genere scribemus.

Gal. A uultu uultuosus quod tristem significat: ut ait
Nonius allegans Ciceronem: In quo cum effeceris ne
quid ineptum sit aut uultuosum.

Geo. Infrequens nimirum & negligens Ciceronis le
ctor fuit Galeotus: utpote qui uon obseruauerit: in q̄
ciceronis opere hec legantur: quę i libro Ciceronis ad
Brutum de optimo genere dicendi habentur.

Gal. A collo autem decollare uerbū: & collare nomē
descendit. Primum omnibus notum. Secūdū autem

pro uinculo colli accipi sentit Nonius.

Geo. Verbi significationem quam omnibus notam esse ait tantus latine lingue magister. uel sponsioe grādi facta: contenderim eum ignorasse. Nam decolare non solum significat securi cedere: sed & decipere. hic nos pro more nostro auctoritatem afferemus ei9 grāmatici: qui hęc dicat. Diomedes itaq; in primo de arte grammatica hęc ait. Decollo decollauit: hoc uerbum apud ueteres decipio significat: ut apud Plautu3. Vna est quę decollauit. Item Lucilius. xij. quibus fructibus me decollauit. Quę significatio apud Fenscellam aliter inuenitur: in epitomatum secundo: quemadmodū Cęsar a piratis captus sit: utq; eos postea ceperit & decollauerit. Veteres autem securi cesos dicebāt. has ubi significationes cur Galeotus non explicuit? An quia temere pleraq; omnia eructat: an quia nullum illi commercium nec fuit: nec est cum his scriptoribus qui lingue latine proprietatē: & remotiorum uocum significationes indagauerunt. Cur item aliud uerbum a collo factum non protulit: quo Varro & Suetonius utūtur? hoc est subcollo subcollas. Suetonius in Othonis uita. Donec omīssa mora subcollatus: & a pręfēte comitatu imperator consalutatus subcollatus quasi subiciētib; colla militib; sublatus. Varro in tertio rerum rusticarum libro: de apibus loquens. Regem suum sequuntur: quocunq; it: & fessum subleuant: & si nequit uolare subcollant q̃ eum seruare uolunt.

Gal. Sed inter omnes acutissimus est: qui quodam rigore neruorum: modo scapulis: & hunc episteton: mō

C7

mētū corpori:& hūc prostoton:modo rectā & imobi
lē ceruicē itēdit:& hūc ΤΕΤΑΝΟΝ grēci appellant.

Geo. Hęc morborum genera grēcis uocabulis a nris
expressa ita ut grēce leguntur scribenda erant: atq; eo
accuratius q̄ iisdem Cornelii celsi uerbis illa explicet
Erat pręterea etymologia dictionum subiungenda:
tum ut lucidius morbos aperiret: tum etiam ut ex rati
one orthographię: res ita pateret: ut posthac confundi
nō posset. Ergo opisthotonon dicimus rigorem quo
caput scapulis itēditur ab ὀπίσθεν quod retro signi
ficat:& τόνοσ quod est rigor. Emprosthotonō quādo
mētum pectori ānectitur ab ἐμπροσθεν qđ est āte.
Tetanon uero quod immobilem ceruicem intendit
ἀπὸ τοῦ τεταῖ qđ ē intendi.

Gal. Segmentū autē hac ratōe ornatiorē torquē signi
ficat: quia collum circuit. Nā segmentum circulus est
Geo. Infirma sane ratio: ut que nulla etymologia: nul
laq; docta auctoritate nitatur. An non longe melius
sic dixisses. Segmentum a secando natum uidetur. nā
ea figura a seco fit segmentum: qua a fingo figmen
tum: a pingo pigmentū: a stringo strigmentū. Quod
testimonio Plinii confirmari potest: qui de ratione se
candi marmoris hęc scribit. Crassior enim arena laxi
oribus segmentis terit:& plus erodit marmoris: ma
iusq; opus scabricię politurę relinquit.

Gal. Et apud sclauinos nūc ī usu ē mod⁹ ille ātiq̄uor.
Geo. Audaculo uerborum fictori tanta nō cōceditur
licentia citra analogię ratōnem aut auctoritate non al
lata. Nā etsi licuit semperq; licebit: Signatū pręsente

nota producere uerbum. Tamen non permissum ē uoce noua: immo barbara latinum sermonē contaminare. Quare ut & presēres Galeoti uerba non im probēt: sed potius fecundo gratulentur ingenio: & posterī sēcuntibus nouis rebus: liguam nostram locupletare nō formident: uelīm a Galeoto doceri qua figura: quauē auctoritate fretus sclauinos dixerit: cum hūcē populi maris adriatici accolę pro littoris positione liburni: tū illyrii atq; dalmatę a priscis historicis appellentur.

Gal. Horatius flaccus ī libro sermonum fasciolas cubitale focalia.

Geo. Diligentior quiuīs p̄ceptor quid sint focalia exponere tentasset. Et enim locus hic non uulgarem explanationem postulat: quanquā id uerbum pro noto flacci interpretes p̄terierunt. Ergo quid sint focalia quantum ex uaria & diligenti lectione assecutus mihi uideor fuisse aperiam. Focale est uelut fascia quędam collum ambiens: quod fauces perfringere nō sineret: quippe pronuntiationi conducens. Seneca ī tertio naturalium quęstionum. Videbis quosdam graciles & paliolo focali q; circundatos pallentes & egros. Quintilianus in. xi. paliolum sicut fascias quibus crura uestiuntur & focalia & aurium ligamenta sola excusare potest ualitudo. Illudq; affirmauerim: de focali intellexisse Valerium Martialem cum ait. Quid recitaturus circundas uellera collo: Conueniunt nostris auribus ista magis. Legitur eiusdem hoc distichon: quanuis a quibusdam expunctū. Si recitaturus dederō tibi forte libellum: Hoc focale tuas asserat auriculas. Ne

abnuero a fauce nasci focale: quēadmodū & focancus
palmes apud columellam: qui in fauce uitis nascitur.
Gal. Palmā autē arborē propter frondis similitudinē
dixerunt: & caricas uocauerunt dactylos: quia dactyli
sunt digyti: & carice palmarum digiti uidentur.

Geo. Palmę fructus nunc dactylos alibi palmulas at
que scandalides: nec non margaridas: atq; etiam care
otas: siue careotum in neutro genere: siue careotidas
apud idoneos scriptores gręcorū & latinoꝝ legimꝰ ap
pellari. Caricas uero i ficorum genere auctore plinio
deprehendimus his uerbis. Syria præter hanc peculia
res hēt arbores i nucum genere. pistacea nota prodes
se aduersus serpentium morsus: traduntur in potu &
cibo. In ficorum autem caricas minoris eius generis
quę coctana uocant. Quę uerba immemor hic Galeo
tus aduersus sententiam suam paulo infra de ficis præ
cipiens adducit. Ouidius quoq; in primo fastorū: Ca
ricas aliud esse a palma hoc uersu ostēdit. Quid uult
palma sibi rugosaq; carica dixi.

Gal. Dextram supplices osculabātur. Lucanus. Oscu
la polute fixisse trementia dextrę. Et qui iurabāt per
dextram: tanquam fidei sedem: & uirtutis ministram
deierabant.

Geo. Nec soli supplices dextram osculabantur: cū hu
iusmodi osculum uenerātis magis esset quam suppli
cantis: nec dextra nisi auersa: osculi gratia petebatur:
In fide uero Plinio auctore porrigebatur: & ut idem
in. xxviii. ait. In adorando dextram ad osculum defer
rimꝰ: totūq; corpus circūagimus quod in leuū fecisse

gallie religiosius putant. Quanto ergo distinctius sciri
psisset hoc modo. Dextram uenerantes auersā petūt:
nō supplices: Nam qui dextrā reducis Marii oscula
bant non supplicatiōis: sed ueneratiōis grā faciebāt: cū
id signi ad discernendos amicos Marius suis dedisset
Gal. Digitorum percussus uocatur condylus: digitis
enim complicaīs: aut medio digito ab ipso poplite eū
te condylus est.

Geo. Demosthenes in festis liberi condylo percussus
a Midia: si condylus est is: quem Galeotus diffinit ico
mode & inepte tantos affectus: & grauem illam inui
diam ex parte percussi corporis: ex uultu ferientis: &
ex habitu aduersario quesuiuit. Plutarchus quoque scri
bens eum quem castor condylo percussisset: statim mor
tuum: in cacozeliam incidit. Si digito ictus animam
expirauit. Sed arroganter & indocte de dictione græca
hic præcepit. Ergo ex græcis auctoribus & significati
onem & etymon sumemus: qui dicunt iuncturas ar
ticulorum in digitis: & eminentes stricta in pugnum
palma: nodos condylos appellari: quatuorq; digiti au
ctoribus Aristotele & polluce: ternos habent condy
los: pollex uero duos. Igitur per condylum percussio
fiet: cum manu compressa nodis digitorum aliquem
cedimus. deducitur autem hæc dictio ab κόνδυλος
παρατό την κάμψην τῶν δακτύλων οἰοῦναι καί
δύλοι ὄντες. περίαντους γὰρ κάμψης τῶν
δακτύλων ἐγγίνεται.

Gal. Condylomata autem a quadam similitudine di
cuntur cecæ hæmorrhoides: & tubercula quædā corporis.

Geo. Non uidet hic magister: si condylomata sunt tubercula quædam corporis: nihil cum suo condylo similitudinis haberi. Sed nec cecæ hæmorrhoides sunt condylomata: immo aliud de quibus suo loco dicemus. Nam Iulius pollux de morbis corporis scribens: condyloma inquit nascitur circa coronam podicis: tuberculum uidelicet sanabile: & circa sedem fiunt condylomata magna: sed non laboriosa. Iuniores præterea medicos si consulueris: disces condylomata non esse hæmorrhoides: sed eminentes tumores: nunc molles: nunc duros figura rotunda & nihil emittentes.

Gal. Collum insertum est corporis trunco: Nam truncus sine pedibus & manibus ac capite græce thorax dicitur. Cornelius celsus tertio. Sudor autem & consuetudine: & modo: & tempore extoto thorace & ceruicibus atq; etiam capite erumpit: pedibus tantummodo & cruribus siccioribus atque frigentibus.

Geo. His uerbis Cornelius ne minimum quidē signare uidetur: id græce thoracem dici: quod latini truncum auctore Gæcoto uocitent. Nec Virgilius truncum Priami appellauit: quod ei defecuiſſet Pyrrhus manus & pedes. Sed tantum sublato capite dixit. Iacet ingens litore truncus: Auulsumque humeris caput: & sine nomine corpus. Sed quid thorax? Idem Iulius thoracem appellat quicquid anterioris duntaxat partis a collo usque in coxendices protenditur: quem conficiunt crates costarum qui & ὀλμοσ hoc est mortarium dicitur. Medici tamen in resectionibus

humani corporis thoracem accipiunt inane quiddam
 in pectore extre. nas costarum partes utrinque contin
 gens. Vnde legimus Plinium sepe dicentem thora
 cis uitia purgat: & idem ad uitia thoracis: Quę signi
 ficatio non tam late patet: ut de omnibus morbis:
 qui in trunco corporis Galeoti more nascuntur intel
 ligatur: sed de his duntaxat qui intra septa pectoris
 continentur. Dormitabat nimirum Galeotus cum
 celsum legeret. Nam si uigilans fuisset: quę subiicie
 mus uerba de Corneli quinto libro sumpta: non pre
 teriisset. Itemque si fistula os: uel cartilaginem: uel ner
 uum: uel musculos lesit: si articulum occupauit. Si uel
 ad uesicam: uel ad pulmonem: uel ad uuluam: uel
 ad grandes uenas arteriasue: uel ad ad inania: ut gut
 tur: Stomachum: thoracem: penetrauit. Abunde
 iam ex his patet Cornelium celsum thoracem acci
 pere pro parte concaua: de qua diximus: & rursum de
 tussi loquens Cornelius thoracem tussi obnoxium
 docet. Ergo thorax pro ea parte corporis: quam Iuli
 us terminat: & ea concauitate quā medici aiunt. apud
 illustres scriptores accipitur.

Gal. Thoracem quidam iuniores & imperiti diploi
 dein nuncupant: cum diplois aliud sit. Nam Hiero
 nymus in expositione illius uersus. Et operiantur si
 cut diploide confusione. sic ait. diplois genus est palii
 denique in ebreo comitra dicitur. Diplois igitur dicitur
 quia duplex est palium.

Geo. Si alios arguis quod significatio diploidis ignorauerit

debebas planius quid diplois eēt enarrare: nec cōfufe
& indiscrete dicere palli genus esse diploidem: quāto
que enarratiſſeſ diploidē dici a grēcis ueste;
duplicem quam latini abollam appellant. Est enim
abolla duplici pāno confecta uestis: id quod declarat
Seruius enarrās illd' uirgilii. Et duplicē ex humeris re
iecit amictum: Nixus uidelicet testimonio Horatii :
q de Diogene cynico sic ait. Contra quem duplici pā
no patientia uellat Mirabor uite uia si conuerſa dece
bit. Et Martialis de cynico quodam. Cerea quem nu
di tegit uxor abolla grabati. Ergo cui duplex sit abol
la uestis: ex officio & interpretantis munere ad diploi
dem reducenda erat: quando si grēca cum latinis con
ferre uolumus: id latine dicitur ab olla quod diplois
grēce. Nam & grēci milites & philosophi palliati si
ue chlamydati incedebant. Nostri quoq; nunc abollā
p militari amictu capiunt ut Seruius expōit: & Mar
tialis inuere uidetur scribens. Nescit cui dederat tyriā
Crispinus abollam. Dum mutat cultus induiturq; to
gam. Nunc pro ueste philosophi: ut apud eundem de
cynico supra tetigimus. Et Iuuenalis. Transi gymna
sia: atq; audi facin? maioris abollę. Stoic? occidit bareā
Gal. Et manicę dicūtur & ferreę & laneę. Virgilius.
Et tunicę manicas & habent redimicula mitrę. & hęc
dicitur tunica manuleata. Plautus in pscudulo. Is tū
ab aliis manuleatam tunicam habere oportet.
Geo. Virgilii carmen adducens Galeotus: quid Au
lus geli? de huiusmodi tunicis dicat subicere debebat
hoc est poetam: has tunicas quasi foemias & pbroſas

criminatum fuisse laudatē priscos romanos qui sibi
strictas & breues tunicas citra humerum desinentes
primo portauerint: præterea illud Plauti legēdum nō
erat: his tum ab aliis: sed usque a cunabulis: ut alio lo
co clarius dicemus.

Gal. Vbi collum desinit incipit iugulum: qui quasi la
cunam quandam efficit.

Geor. Si iugulum quasi lacuna est: quomodo de mor
bis iocineris signa tradens Cornelius celsus recte &
latine dixit: pectus atq; humeri circa iugulum utrūq;
extenuantur: & rursus i octauo exponens ossa corpo
ris: Iugulum autem ad ipsum tecuruum: ac neq; inter
durissima ossa numerandum: altero capite in eo, quod
posui: altero in exiguo sinu pectoralis ossis infidit: pau
lumque motu brachii mouetur: & cum paruo osse
scapularum infra caput eius neruis & cartilagini con
nectitur. Ouidius in .xij. metamorphoseos: cum loqui
tur de perichimene quem in aquilam cōuersum Her
cules in aere cōfixit: Et qua leuis hēserat alę corporis
affixi pressa est grauitate sagitta: perq; latus summū
iugulo est exacta sinistro. Ex his Cornelii & Nasonis
uerbis: os esse iugulum non lacunam: & duplicem eē
constat: q̄re egregius hic scriptor suo Cornelio fret⁹
iugulum os appellare debebat: tum subiungere cōca
uitatem illā se recuruantū iugulorū iugulū nōnunq;
uocitari. hoc in loco non ab re fuerit puerbiū illud aū
quorū addē: q. locū i agēdis causis nacti firmissimi &
acutissimi cuiusdā argumēti: quo prolato cōfoderet
uelut letali uulnere: aduersarius: dicebant iugulum.

uideo: hoc est locum letalis uulneris.

Gal. Mammę uero pro uberibus ab antiquis tatę uocę sunt. Mar. prío. Māmas atq; tatas h3 afra: S3 ipa tatarū dici & māmārū maxima mamma potest.

Geo. Nihil dignum suo promisso Galeotus profert utpote qui publicum assertorē nostrarū dictionū se pmittat: tū ignorata uocum origine: falso atq; ridicule eas interpretetur: quale hoc est qđ tatā ubera significare contendat: Mar. distico fretus: cuius iocus festiuus si māmās atq; tatas pro uberibus exposuerimus: hebes insipidusq; iudicari poterit. Quid enim salis hēret inferre: Afram esse maximā tatarum atq; māmārum uixq; risum moueret piperis & nucis emptori. porro quid sibi uellet rei eiusdem repetitio: Veruz ut studiosis iuuenibus satisfaciam quid hoc loco māmę & tatę significant: exponendum est. & primū quidem dictiones gręcas esse dicimus: atq; polluce tradēte. sic enim scribit. ἡ δὲ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ τῆς καὶ τῆς μᾶμης δὲ καὶ μᾶμης ἐπὶ τῶν τῆς πατρὸς τῆς μητρὸς nunc patris nūc matris matrē significare: quanquā apud Nonium marcellū hęc Catonis uerba legimus: in libro de liberis educandis: cum cibum ac potionem buas ac papas docēt & matrem māmam: patrem tatā. ex quorū scriptorū scētia colligimus: festiue & acute poetā fuisse iocatū in eam mulierē: quę cum esset uetustissima: & p annorū multitudinem omniū matrum uel auarū maxima foret se tamen auderet dicere tatas & mammas adhuc habere in argumentum uidelicet iuuentutis: quippe cu3

ueterissima iure dici illa non possit: cui uel utraq; auia
uel uterq; parens' superfit.

Gal. A papilla expapillatus dī teste Nonio q allegat
Plauti textū ī milite glorioso: expapillato brachio.

Geo. Indigna dictio latinitatis assertore: & eo qui bel
lum barbaris indixerit: nam textum nemo nisi indo
ctus & plane barbarus dixit.

Gal. Ala autem axillam facit: sicut mala maxillam

Geo. Cicero ad Brutum contra sic ait: quī etiam uer
ba sepe contrahuntur nō usus causa: sed aurium: quo
mō autem uester axilla: ala factus est: nisi fuga littere
uastioris quā litterā etiā e maxillis & axillis: & uexillo
& pauillo consuetudo elegās latini sermonis euellit.
Ciceronis itaq; sententia ab axilla fit ala: non autem
ab ala ut tu dicis axilla.

Gal. Ventiē uexant tormina & uermina & paulo in
fra uermina sunt dolores corporis & uētris maximi.

Geo. Qui tam multa de uerminum significatōne scri
psit: miror cur uerbum a nomine factum siluerit. prę
sertim cum illud legerit in apophoretis: ubi Mar. ait
Si tibi morosa prurigine uerminat auris: Arma da
mus tantis apta libidinibus Est enī uerminari: ut ex
ponit Nonius positum pro torqueri a uermibus q fa
cile se torqueant.

Gal. Constat enim uenter ex pelliculis quibusdā: quas
uocant panticēs.

Geo. Hoc nō dicit pompeius festus: qui panticēs flu
xus uentris esse ait. Ex te item hoc discere cupio: de
quo uentre intelligas exteriorine: an interiori: ut tuo

more loquamur.

Gal. De libro quoque umbilicum dici Catulus ostendit uelata cartę regię nouę libri noni umbilici lora rubra mēbranę: & in hac significatione accipitur: quia illuc tanq̃ ad centry libroꝝ mēbra cōueniunt.

Geo. Cur illud suluisti quo frequenter poetę elegātissi me usi leguntur: ut cū exactū opus significarēt ad ūblicos se uenisse dicerent. Horatius i epodo. Promissū carmen iambos ad umbilicum adducerem: quod sic exponit porphyrio. ad umbilicum adducere: pro finire & consummare opus posuit Horatius: quia in fine libri ex ligno: aut osse umbilici solent poni. In quē sensum & Mar. finē tertii libri clausit. Ohe iam satis est ohe libelle: Iam peruenimus usq; ad umbilicum. Tu procedere adhuc: & ire queris. Et alibi idē poeta. Nūquam grandia nec molesta poscit: Quę cedro decorata purpuraq; nigris pagina creuit umbilicis. Et puto id esse ad umbilicos peruenire quod gręci dicūt ἐπειθεῖναι τὴν κορωνὴν hoc est coronam imposuisse. Soliti enī fuerant gręci: consumatis operibus: coronam apponere. Vnde prouerbium natum ἐπέθηκεν τὴν κορωνὴν ad quod respexit Mar. nimietatem sexti libri quodammodo arguens. Si nimius uideor seraque coronide longus Esse liber: legito pauca libellus ero.

Gal. Et digitis inter se pectine iūctis: quod est i octauo metamorphoseos: satis intelligitur pro insertis ad similitudinem pectinis dictum.

Geo. Hoc loco expetebam Galeotum ueneficiorum causas curiosius indagantem atq; in propatulo nimis

libenter de magia differentem: quid momenti atq; uirum occultarum pestinatim inserti digiti habeant: aperire praesertim cum ovidii uerba de parturiēte alcumena dicta: Immo potius de Iunone: quae partum herculis impediēbat: cōueniāt cum iis quae Plinius in: xxviij. naturalis historię notat. Assidere grauidis: uel cum re medium adhibetur: digitis pestinatim iter se amplexis ueneficium est: id compertum tradunt Alcumena Herculem parturiente.

Gal. Lumbis nates comterminę. Horatius primo sermonum. diffusa nate ficus: & uocat sedes. Plin⁹. xxiiij. Cinis farmentorum uitiumq; & uinaceorum cōdylo matis: & sedis uitiis medetur.

Geo. Quis praeter Galeotum doctissimi Plinii uerba ita proferre auderet in confirmationem sententię suę ut ad id quod sentit nihil pertineant: nec significatōnē uocis apperiant: an dicere cinerem farmentorum uitii sedis mederi: est explicare quid sit sedes. Sed ut Plinium & celsum legentes: quid sit sedes intelligant: re primum a gręcis auctoribus sumptam explicabim⁹. Hi enim & imprimis Iulius pollux & Paul⁹ eginita ἔδραν hoc est sedem ipsum dactilion hoc est āni circulum appellant: quorum pollux sic ait καὶ τὸ μέν εἰς δακτύλιον ἡγουν τὴν ἔδραν νενευκόσ αν του latine quod in dactylion hoc est sedem uergit. Galienus exponens illud Hippocratis υπέρ τὴν ἡλικίαν ταυτὴν ἄσθματα πλευρίτιδες περι πλευμονίαι: λίθαργοι φρενίτιδες κᾶν σοιχολεροι διάρροισι χρονίαι δυσεντερίαι αιμορροίδες :

super hanc etatem asthinata: pleuretides hemorroides
sic ait. Hemorroides proprius sane huius etatis mor-
bus quemadmodum melancholice. fiunt enim de ni-
gra colera quando in uenas circa sedem densius inci-
derit. Et Paulus eginita ubi de curandis fistulis: que in
sede nascuntur precepta tradit: manifeste docet sedem
esse podicem: uel partes illi finitimas quod idem ex
celso colligimus.

Gal. Ceuere est molliter & obseque clunes mouere: &
hoc cynedi facere consueuerunt: cum turpia patiuntur.
Vnde Persius tanquam de uirilitate Romuli dubita-
ret dixit. At non Romule ceues.

Geo. Qui sermone tam illiberali & impudico quid
sit ceuere exponit: non aliter debuit satyricum sensum
aperire. Res enim turpis: que nimis per se intelligit:
breuibz & rectioribus uerbis explicanda erat. S; Per-
sij dictum tantum a sensu Galeori distat: quantum
ipse a modestia & uerecundia abest. Ergo quod paru-
uirilis fuerit Romulus satyrus dubitat: quin potius
eum uenuste carpit: qui adulatorio gestu nimium poe-
tam laudat. nam querit bellum hoc: bellum hoc: an Ro-
mule idest romane nostri temporis: ceues: hoc est agi-
tando clunes adularis: quippe qui ut assentator uix
ferendus non solum uernili uoce: sed illiberali motu cor-
poris fide cum gratia apud credulum poetam queris.

Gal. Cum pyga mentula nuncupatur: est ratioe extre-
me partis: pyga enim extremam partem tam anteriorem
quam posteriorem significat. hinc est quod nates significat: &
membrum trunci. n. utrumque extremum est. Horati prius fmonu

13
Ne nūmi pereant atit pyga. Martialis & anatis bēas
orthopygium macre idest rectam pygam.

Geo. Pygam mentulam significare in opere Galeoti
tantum legimus. Nam grēci auctores quorum ē hēc
dictio pygam posteriores partes circum sedem signi
ficare uolunt. Illudq; horatianum quod in confirman
da sua opinione: hic adducit magis a grēca interpreta
tione stat: p̄sertim cum adulteri: non reciso tantum
pene: sed interim podice poenas darent: quos scilicet
mugilis & raphanus intraret: quod tetigit Iuuenalis
cum dixit. Quosdam & mugilis: intrat. & Catul
lus. Ha tum te miserum maliq; fati: quem attractis
pedibus patente porta: percurrent raphani mugilisq;
quod genus poenę grēci comici παρὰν Δειν appellāt
P̄terea de pygis ab horatio mulier dicitur. Nō carēs
mentula: sed poti⁹ pyga gracilitate ani. Quo conuitio
ut tradit pollux: olim comici solebant athenienses in
cessere lipopygas eos dictitantes. A pyga item fit
πυγίστω. Vñ apud Mar. uetus legit̃ epigrāmatif iscri
ptio: philopygista: quę uoces pluribus uerbis a pudē
ti & bene instituto uiro appericiendę non sunt: ne gale
otum imitemur: qui uix sibi a parum honesto sermo
ue temperare potest. Sed non minus indiligenter &
imperite senarium Martialis iambicum exponit: q̃
improbe ingerat: cum dicat orthopygium idest rectā
pygam: cum orropygium uel urropygium secundum
pollucem legi debeat: sitq; urropygium angusta & ul
tima spinę pars: siue ut pollux sphondiliū finis podici
eminentis: diciturque urropygiū quasi termīus pygę.

Gal. Psoleon ut in priapeis est. Psoleon ille uocat qđ
nos pſolēta ceraunon: gręcum est: nam pręputium di
citur: & de pręputio non est sermo faciendus.

Geo. Rustico qui hęc loquitur ignoscere merito debe
mus: cū pręfatōe uenię: uerba gręca idōcte pronūciet
ut qui dicat. da ueniam libros non lego: poma lego. S;
Galcotus qui sibi omne disciplinarum genus attribu
it: uenia nequaquam dignus est. Nam potuit si gręca
ignorat: gręcos de uocabulo gręco consulere: a quibus
didicisset quid psoleon significet: simulq; uenuste uir
giliani ioci uim enarrasset. Nam psoleon pręputium
gręce non dicitur: sed ψωλή. & rusticus opica &
imperfecta uerba gręca in risum scilicet: nunc trunca
ta: nunc mutata profert. Nam dicit dominum per
mutilationem extremę syllabę solere proferre psoleō
per quod intelligimus eum: qui fractus est testiculis:
p pſoloenta: qđ genus esse aiūt fulminis celeriter ru
entis: & omnia confringentis. hoc item pacto duas re
liquas dictiones ad significata gręca alludens: cum ri
su non ingrato apposuit.

Gal. A radice membri dependent hernia: sic eum uo
catur theca testiculorum. Martialis. Ingens iratis ap
puit hernia sacris. Iuuenalis. Laumeduntia des aut Ne
storis hernia posset.

Geo. Testium receptacula oscheon gręci: nostri sero
tum uocauerunt: quam rem miror Galeotum assidu
um alioquin Cornelii celsi lectorem: ut ubique iactat
non animaduertisse. Nam ubi de his morbis tractat
qui in naturalibus circa testiculos oriri solent sinus &

26
tunicas: his appellationibus diuidit. Sinus qui cōspi-
citur a nobis: ofcheon a gr̄cis dicitur nostri ferotum
uocant. hernia uero cōmune est nomē duobus morbis
hoc est ēterocel̄: & epiplocel̄: de quibus mox dicem⁹
Sed dicat quēso Galeotus an Mar. & Iuuenalis satis
proben herniam esse testiculorum thecam.;

Gal. Aliquando hernia ipsa dicitur ramex. Iuuenalis.
Iacet exiguus cum ramice neruus:

Geo. Ramex tantum ab hernia: quantum a theca te-
sticulorum ipsa hernia distat. Est enī id ramex: quod
gr̄ci cirrocele appellat. Sed ut apertius res omnis
explicetur: quando etiam in enterocelico morbo infā-
tissimus hic habetur: quē Cornelius celsus: paulus egi-
nita medicus prudentissimus Iuliusq; pollux de hu-
iusmodi morbis differant: paulo numerosius subiiciē-
da sunt. Igitur si pondere abrupta fuerit tunica: quē
diducere ab inferioribus partibus ītestina debuit eoq;
deuoluitur omentum aut intestinum cum tumore se-
roti: enterocelen siue epiplocelen uocant gr̄ci: nostri
uero herniam. At cum integris membranis interdū
eam partem humor distringit: uel inter tunicas: uel in
membranis: gr̄ci communi uocabulo utranq; speciē
modo hydrocelen: modo hygrocelen appellant: cuius
dictionis īmemor esse non debebat Galeotus: si pau-
lo accuratius Martialem lectitasset: hoc endecasylla-
bo fabianum mordentem. Derisor fabianus herniaz
omnes quem modo colei timebāt dicentem tumidas
in hygroccelas Quantum nec duo dicerēt catulli ī ther-
mi s subito neronianis Vidit se miser & tacere cepit.

d

Q. si integris tunicis uenę intumescunt: hę que intortę
sunt & conglomeratę ad superiorem partem: uel ipz
ferotum implent: uel mediam uel imā tunicam: Inter
dum etiam sub tunica circa ipsum testiculum neruuz
que increscunt. Ramex hic morbus a latinis dicitur:
a gręcis autem cirsocele appellatur. At cum super ipz
testiculum neruumq; eius id malum increuit aliquan
to longius testiculusq; ipse descendit: minorq; altero
fit: utpote alimento amisso: raro: sed aliquando tamē
inter tunicas caro increscit sarcocelen uocat gręc. Quā
do uero ex inflāmatione dolor ad inguen & illa perue
nit: partesq; intumescunt: neruus ex quo testiculus de
pendet plenior fit: simulq; indurefcit: super hęc inguen
eamq; nonnunq; uarices implent bubonocelen appel
lant. hęc erant de hernia & enterocelis notanda & su
scribēda: uel si breuius & strictius rem percurrere uo
luisset: sic erat pręcipiendum: partes circa testiculos in
festāt hęc morborum genera: enterocelę: que latie her
nia. hydrocelę siue hygrocelę: cui morbo latini nomen
nō habēt. kirsokele quem nostri ramicem. Sarcocelę
quod nomen latinus nō habet. Bubonocelę: quo item
nomine latinus caret. hęc omnia corneliana lectio exi
gebat.

Gal. Hęc pars qua excernimūs morbis ūariis afficit
Sed duobus maxime: hoc est ragadibus & fico. Raga
des enim sunt fissurę ī circulo ani. Plī. i. xxij. natu. bi.
Ragadum uulncribus liteolus imponitur. Ficus au
tem ad similitudinem dicta est. Est enim quędam res
ulcerosa quasi semia ficoz: & hic ficosus q huiusmōi

27
morbum patitur. Hanc ficum Iuuenalis ad speciem
reduxit. Cęduntur tumide in medico ridēte mariscę.
Geo. Quid si docuero ueterum & illustrium medico
rum testimonio ficum magis in capite: quam in ano
nasci respondebit Galeotus: atque adeo magis p Cor
nelium celsum: quem in manibus diutius hic habuif
se uidetur: cuius uerba subiiciam de sexto eius medici
nę sumpta. Est etiam ulcus: quod a fici similitudine
συκοσις a gręcis nominatur: caro excrescit: sub quo
duę species. Nam alterum ulcus durum & rotundum
est. Alterum humidum inęquale: ex duro exiguum qd
dam & glutinosum exit: ex humido pus mali odoris
fit utrunque in his partibus: quę pilis conteguntur:
Sed id quod calosum est & rotundum maxime est in
barba. Id uero quod humidum præcipue est in capillo
hactenus Cornelius: qui non ulcerosam rem: sed ulc9
esse ait: nec habere quędam semina ficorum: & in bar
ba atque capillo fere nasci. Pręterea cum morbos qui
bus tentatur anus enumerat: & curationes atq; reme
dia adhibet: de fico in totum silet. Nequaquam fuit
nomen auctoris suppressendum. Vnde hæc sumpse
rit hic martius Galeotus hoc cognomine sibi placens
nisi forsan diligentius hoc genus morbi: quam prisca
medici pertractauit: & ut aiunt linccis oculis inspex
rit: atque ita uel specillo rimatus fuerit: ut in ea pene
trauerit: quę priores medicos latuerūt. Ego enim cel
si auctoritate alioquin maxima: nõ contentus: gręcos
scriptores adiui: atque apud Paulum egynitam i ter
tio ubi de his loquitur morbis: qui solēt cutē capitis
dz

infestare hęc comperi σύκα ὀνόμαζονσι βρασ-
ματα ἐλκώδη. σρογγύλα ὑπόσκληρα. ἐνερευ-
θη οἷς ἀκολυθει καὶ ὀδύνη. φύεται δὲ ταῦτα το-
μεν πλεῖστον ἐν κεφαλῇ. Quę ut potui latina feci.
Ficos nominant germina quędam cum ulcere rotun-
da cum rubore: quę dolor sequitur. Nascuntur autē
hęc plerunq; in capite. non in ano: sed in capite ficum
nasci hic peritissimus medicorum tradit. Iulius pręte-
rea pollux in hanc fere sententiam sycon hoc est ficus
describit. Sed horum nullus hoc uitium podicis: imo
capitis esse peculiare scribit. An Galeotum ueterina-
rius forte docuit? Sed hoc uix credo quando ueterina
morbo huiusmodi laborare lectum adhuc non sit.
hic queri uideo cur Iuuenalis dixerit. Ceduntur tumi-
dę medico ridente mariscę. Cui sane quęstioni respon-
demus: per festiuam translationem: etsi duriusculam
satyrę tamen non inconcessam: ut rem parum hone-
stam aperiret: appellasse poetam mariscam tubercu-
la quędam cum ulcere ex turpi confricatione circa se-
dem nata: quod sint morbo similia quem sycon in Cor-
nelius celsus: duo reliqui scriptores sycon gręce uoci-
tent: hoc est latine ficus. At non continuo licuit mor-
bum uī quadam: & magis alibi q̃ in pudendis nascē-
tem peculiarem latentis partis facere: nomen illi attri-
buens nunquam lectum. Hic ego non prętenbo qđ
idem Celsus ait. In sede ulcus simile fungo nasci sole-
re: quod uel cęrato tollitur: uel medicamentis uehe-
mentioribus: uel ferro adurendum est: quem fungū
medici quidam putant cum esse: quem iuniores ficus

appellauerunt: Sed illud ante omnia miror non ani
maduertisse hunc hominem: neminem ueterum scri
bere podicem a fico infestari: præter Iuuenalem: qui fe
stiuitate poetica mariscas scripsit.

Gal. De marisca iterum Martialis. Infanti melimel
la doto: fatuasque mariscas. Na; mihi: quæ nouit pū
gere: chia sapit. Vult enim hæc duo ficorum genera
sapore differre. Nam idem. xij. chia seni similis bac
cho: quam setia misit. Ipsa merum secum portat: &
ipsa salem. Nam cum merum dixit: ad uuam rettulit
quæ chia: unde & chium uinum. Cu; autem salis me
minit de fico intellexit. utraque enim chia dicitur.

Geo. Nec ficus nec uini saporem Galeotus discernere
aut scuit: aut potuit. Quare factum est ut eius exposi
tione nobilis poeta a se ipso quodammodo dissensit
se: aut inconstantia locutus fuisse uideatur. Nam qui
in epigrammate melimella: atque mariscas: prædulce
dine succi: infantibus relinquat. chiam uero ficum ap
petat: quippe quæ acore placeat. In xenii deinde: ficū
chiam eis mare setiæ natam persimilem uino ueteri:
scribens: quod secum afferat merum & salem: Si ex
tua expositione intellexerimus merum de uua intelli
gi debere: a fico ita uini saporem remouebit: ut iam
chia baccho seni similis non sit: qui sapor ab hac ficu
remouendus non est: potiusque distichon illud sic a di
ligenti litteratore enarrandum fuit: ficus chia: quæ de
setinis agris mittitur: simile quiddam inueterato uino
habet: utpute quæ secum portet merum: hoc est succū

d;3

referentem uinum & salem idest acorem non ingratum: quo leui & austero pariter sapore: non solum ficus chique commendari solent: Sed auctore Seneca epistolarum libro octauo: poma quædam sunt suauiter aspera: quomodo in uino ueteri: ipsa nos. amaritudo delectat.

Gal. Ficum pro pomo quartę & secundę declinationis esse testes sunt antiqui. Nam Suetonius in uita Augusti sic & pisciculos minatos: & caseum bubulum manu pressum: & ficus biferas maxime petebat.

Et Plinius in ficorum autem caricas.

Geor. Hic Galeotum suis auctoritatibus confodimus: atque docebimus eum habere commune quiddam cum lupo: quem ceruarium appellant: cui grauius in fame mādenti si respexerit: obliuionem cibi surrepere aiūt: digressumque aliud querere. Nam si memor superiorum fuisset: non tam cecus & temerarius hoc in loco contra sententiam suam Plinium adduxisset in ficorum genere caricas ponentem: Cum superius dixerit: caricas dactylos uocari: quia dactyli sunt digiti & carice palmarum digiti uidentur. Nimis est Galeotus immemor: atque si licet dicere immemorissimus.

Gal. Notandus est lepos & mordacitas pariter poetę in Cecilianum. Nam Martialis a Ceciliano irrisus: quia ficus quartę declinationis dixerat: respondet quartę & secundę declinationis; hoc pacto. Cum dixi ficus

27
rides quasi barbara ūba. Et dici ficos Ceciliane iubes.
Secundę enim duntaxat declinationis Cecilian⁹ ficos
putauit esse. Dicemus ficos quas scimus in arbore na
sci: hic secundę esse confitetur. Dicemus ficus Cecilia
ne tuos: hic quartę esse ostendit. Sed eo modo ut Ceci
lianum mordeat: & hoc modo intelligit. Dicit enim
o Ceciliane dicemus tuos. id est familiam tuam esse
ficos: tuus enim & meus non semper adiectiua sunt.
Virgilius in quarto. dulcesque meorum reliquias co
lerem. Idem in. iij. Cape dona extrema tuorum.

Geor. Omitto quod in hac tota questione de ficu: ser
mone parum latino: & uix coherente uteris: dic rogo
quisnā sotadi cynedo: & Alexandro etholo adeo addi
ctus fuit: aut licentior quam ethologi mimi: quibus
summa illa superfuit licentia: si uel minimum: aut
prudentię: aut pudoris haberet: epigrammatis sensū
in quo de eruditione agitur: & utrum barbare: an la
tine dicatur in diuersa declinatione: diuersoque gene
re ficus: non infrigidum atque accersitum iocum: sed
in scelus nequandissimum conuerteret. Tum si in tā
to tuo corpore esset mica salis: animaduertisses profe
cto quid: aut falsi: aut amaritudinis: in hoc epigram
mate poeta ostenderet: quem cum candore fel: & sale;
habuisse. Iunior scribit Plinius. Cicerone & Quinti
liano auctoribus: hęc lex facetiis: atque salibus datur:
ut non solum modestiā ad ciuilem usum excutiendū

d 4

retineant: sed acumen & arguta; uenustatem: quę omnia a foedissima ista tua: & absurda interpretatione absunt: quando ineptus & inconcessus esset transitus a generis & declinationis controuersia: in conuiuium illiberale atque scurrile. Ergo quantum Prisciani & Laurentii sententiam probamus: tantum tuam damnandam expositionem; indignam sane homine liberaliter instituto. Et quia niteris approbare: in masculino genere ficum apud idoneos non haberi: auctoritate Varronis: & Lucilii te reuincemus. Nam in libro de re rustica legimus fici quem edimus granum. Nonius Marcellus docens clare id esse: quod petere: hęc de Lucilio affert: sicuti cum primos ficos propalam recentis protulit: precio ingenti dat primitus paucos. Sed quoniam Laurentium arguis: ipse te: & reliquos barbare: an latine masculino genere dicatur ficus: in antidoton libro docebit.

Gal. Sed circulum ani quidam antiquorum locum nominant.

Geor. Apud antiquos ani circulum locum nominari adhuc sane non legi: sed locos pluraliter dūtaxat uulnam latini ueteres dixerunt in muliere. Cato in re rustica. Si mulier locos fouebit. Varro in origine latinę linguę: quid locus sit scribens: subdit. Sic loci muliebres in quibus nascendi initia consistunt. Plinius

24

in. vi. naturalis historie . Fēminis eadem omnia præter uesicam : & intus utriculus : unde dictus uterus : quod alio nomine locos appellant . hoc in reliquis animalibus uulnam . Verum locos eam proprie dixerim genitalem partem : quam gręci υςερικην . appellant . id quod collatis hippocratis & nostri Cornelii uerbis cognoscetur . Hippocrates in apophorismis γυναικι υπό τῶν υςερικῶν ἐνοχλουμένη ἡ δυσοχουσι ο π τ α ρ μ ο σ ἐ π ι γ ε ν ό μ ε ν ο σ ἀ γ α θ ό σ . Cornelius ita interpretatur : quę locis laborat : aut difficulter partum edit : sternutamento leuatur . & in quinto : si uero concidere uitio locorum mulier solet . Plinius item in . xxvij . Imponitur hyoscyami semen ex uiuo locis : & paulo infra : callithrix fotu locis medetur . apud Iulium pollucem υςερά uidetur id significare quod latini secundas dicunt . Et quidam nostri temporis solers harum dictionum indagator uir sane doctus sed diligentię suę nimium gratulatus : uix unum : aut alterum his temporibus esse scribit : qui recte . nouerit quid loci significant . Huius igitur sententiam sup hac dictione intelligere cupio .

Gal. Sed ad anum perueniunt uenę hæmorrhoides appellatę a fluxu sanguinis : sed cum ecce sint : tunc sunt tubercula quędam : quę uocantur condylomata de quibus diximus supra .

Geo. Aliud esse hæmorrhoides a condylomatis : nec ecas

hæmorrhoides condylomata uocari: Si per Paulum
Iuliumque pollucem: Galcotus discere non potuit:
Celsum suum diligentius reuoluere debuit: Et ea im
primis exquirere: quæ tantus medicine scriptor in sex
to notauit: ubi cura eorum malorum legitur: quæ in
ta tediique plena anus recipit: didicisset enim primū
morbum esse ragada: quando pluribus locis cutis
scinditur. Secundum morbum esse condyloma: tu
berculum scilicet: quod ex quadam inflammatione
nasci solet. Tertium uitium esse cum ora uenarum
sanguinem fundunt: quas hæmorrhoides græci uocant
Nec solum supradicti morbi sedem uexant: sed in
ora uulue foeminarum incidere consueuerunt. Verū
ut magis hæ morborum species aperiantur: nonnul
la subiiciemus ex quarto Pollucis libro αι μόρροισ
γίνεται μεν κατὰ τὴν ἡδραν ἐν τοῖς ἑσσι δεομοῖα
μόρροισ ὡμοῖς. πολλάκις δὲ καὶ ὑπεροχῆς
ἀνευγίνεται. ραγὰς αἰμόρραγονσά. τυφλή αἰ
μόρροισ. οἱ δὲ μαλακίον ἐρυθρον ἐν τοῖς τῆς ἐδρας
οὐτῷ κληθεν. ἔπει ἔσθουτε οὐ καὶ μόρροει κον
δύλωμα περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ δακτυλίου ἐν
αὐτῷ οἰδῆμα. hoc est hæmorrois fit secundum se
dem intus. est autem similis moro crudo. sepe etiā
sine extantia generatur: Rhagas cum sanguine rum
pēs. Cæca hæmorrois tuberculū est lene: rubicūdū itra
sedē natū: sic dictū quoniā cōtigit aliquādo q̄ sangui
nem non emittat. Condyloma uero circa coronam

25
ani sanabile tuberculum: & circa sedem condilomata
magna non laboriosa nascuntur. Ex tot nobilium
scriptorum dictis satis constat quid inter se differant
hi morbi.

Gal. Hanc sciam quidam uocant: & sciaticos dicunt
qui coxendice claudicant.

Geor. Peto abs te qui sciam sint dicentes: græci latini
ue! si nostros dixeris: sciam legisse plane non memini
si græcos dixeris: ischia hoc est ἰσχία. legunt græci cuꝫ
ch. aspirata. forsan barbaros dices: sed si mores barba
rorum tibi placent. & lingue commercium: non erat
latina dictio corrumpenda. Nec est quod crimen im
pressores deriues: quando sine mentione græcorum:
latinorumue scriptorum quidem scripseris. Ergo cū
sit græca dictio: quid ipsa sit: Pollux nobis aperiat: qui
tradit carnosas post lumbos utrinque eminentias ἰσ
chia appellari. Quæ uero post hæc crescunt γλου
τοι hoc est latine nates. Duo illa ossa circa quæ uersu
ra fit: ita distinguuntur: ut concavum illud superius κό
τυλη dicatur: latine acceptabulum. Inferius uero os
ischia: quod nostri coxendicem dicunt: quam distinctio
nem his Plinii uerbis colligimus libro. xxviii. Item os
sa ex acceptabilis: qua coxendices uertuntur. Ergo co
xendix erit uertebra cotyle infixa: quam pixidem ap
pellant: neruis quibusdam ita illigata: ut facilis coxa
rū motus atq; flexus fiat. Vnde qui coxēdice laborāt
ischiatrici: nō sciatici: ul' ischiadici ἰσχιαδικοι dicūť

Varro tamen in libris de origine latinę linguę coxendices gręcum esse contendit: adducens ueterem comicum dicentem: circa coxendices sunt nobis: id gręcum est ob eius loci uersuram.

Gal. Sed hęc tegumenta pudendorum quidam imperiti braccas appellant: cum braccę dicantur longa uestimenta ex pellibus facta. Ouidius in libro de tristibus. Pellibus hirsutis arcent mala frigora braccis. Oraque de toto corpore sola patent. Idem in eodem. Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. Oraque sunt longis horrida tecta comis. Idem in eodem. Hos quoq; qui graia geniti dicuntur ab urbe Pro patrio cultu persica bracca tegit.

Geo. Hunc habet Galcotus morem: ut fere ueterum auctoritates: aut contra se: aut nihil ad pręsens negotium facientes afferat. Siquidem Ouidii uersus: nec uestes longas: nec ex pellibus braccas constare probāt Immo diuersum: cum scribat poeta. Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. Nec facile idoneum scriptorem quispiam inuenerit: qui ex pellibus braccas absolute confici tradat. Quod si latini: uel potius gallici eas uestes braccas appellant: quas gręci anaxiridas uocitent: Tegumenta quędam accipiēda sunt: a coxendicibus & umbilico: ad crura usque producta: quib; interdum genua: interdum crura ipsa teguntur. Eaque Hieronymus in Daniele ait Sarabara a caldeis uocari. Ad Fabiolā uero de ueste sacerdotali scribēs ipsā

26
braccarum formam: & quos usus in tegendo corpo
re braecę præstet: adeo aperte exponit: ut de sententia
nostra dubitandum non sit. Quare tanti scriptoris
uerba ipsa subiiciemus. Discamus primum commu
nes sacerdotum uestes: atque pontificum lineis foemi
nalibus: quę usque ad genua & poplites ueniunt: ue
recunda celantur: & superior pars sub umbilico uehe
menter astringitur: ut si quando expediti mactant ui
ctimas tauros & arietes trahunt: portantque onera
& in officio ministrandi sunt: etiam si lapsi fuerint:
& femora reuelauerint: non pateat quod opertum est
Inde & gradus altaris prohibentur fieri: ne inferior
populus ascendentium uerecunda conspiciat: uocatur
que lingua hebreæ hoc genus uestimenti Maschinaf
se: gręce ἀναξυρίδας, a nostris foemialia: uel braecę
usq; ad genua pertigentes.

Gal. Hinc galea braccata dicta est. renonibus enim
utebarur. id est uestimentis ex pellibus: quod etiam
tangit Propertius. Illic uirgatis iaculantis ab agmine
braccis Torquis ab icisa decedit unca gula. Sed Vir
gilius de gallis locutus est. Virgatis lucent sagulis.
Braccas id est uestes pellicias. uirgatas tamen habuis
se uidentur galli: quandoquidem textus duplicem re
cipiat expositionem: ita ut uirgatas in uirgarum mo
dum deductas intelligant. Quidam uel uirgatas pur
pureas: ut ait Sexuius. Nam uirgę gallorum lingua
purpurea dicitur.

Geo. Satis te una dictio imperitum legis interpretatū

arguit. Nam dic queso quis ueterum textū aut dixit :
aut scripsit: sed tibi sepius hoc nomīe peccanti plane
ignoscā. Verum grauius es obiurgandus: qui cla-
rissimorum poetarum uerba: non dico inepte: sed fal-
so interpretaris: quando propertius uirgatas braccas :
pellicias esse non significet: Nec item Virgilius : nec
expositor eius Seruius intelligant pelles fuisse uirga-
tas siue purpureas. Quare ut sententiam tuam longe
a ueterū scriptorum sensu abhorrentem refellamus
quę Diodorus siculus de habitu & ornatu gallorum
scribat subiūgemus ἑσθησι δέχρωνται καταπλη-
κτικαῖς. κιτῶνας μὲν βαπτύουσ. κρώμασι πάν-
τοδαπτοῖς διηνοῖς μενοῖς. καὶ ἀναφυρίσιν. ἀσ-
κεῖνοι βρακας προσαγορευουσιν. ἐπιπορπο-
ύνται δέ. σάγους παβδύτους. ἐν μὲν τοῖς χει-
μοσι δασεῖς. Vides hic Diodorum affirmare lin-
gua gallorum braccas dici: quas gręci anaxaridas uo-
cant. Et in omni genere uestium describendo: ne uer-
bum quidem unum de pelliceis uestibus fecit: Immo
de pellibus in totum filet. Nasonis porro uersus si cū
distinctione: quod est proprium huius poematis: lege-
rimus: sensum aliquem congruentem habebunt: &
contra te stabunt: quod idem poeta manifeste demō-
strat: copulatiuam particulam interponendo: cum ait
Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. & rursum
Pro priō cultu psica bracca tegit. Quod si psica bracca ē:
nō continuo erit pellicia uestis: imo uelamē illud siue lineū
siue laneū: siue etiā scorteū ab ūbilico incipiēs: & ad cru-
ra usque protendens: quo nautę imprimis: & gentes

25
 frigidioris plage: ad arcendū frigus frequētissime utūt
 foeminas quoq; egyptias siue assyrias: tum pro more
 prię: tū ornamēti gratia braccatas incedē accepimus.
 Gal. In cruribus uitia sunt: & morbi plurimi: nā uari:
 & uaricę dicūt q introrsum habent obtortos pedes.
 Geor. Duo morbi non sunt plurimi: sed te decepit q
 olim plinium correxit: qui uix intelligens: quid uarus
 significaret: uaciā: uacienū: & uatinum: nobis erripuit
 hęc enī sunt Plinii uerba. uola homini tantum exce
 ptis quibusdam: nāq; & hīc cognomina inuenta plāci
 panlē: scauri: sicut a cruribus uari: uacie: uacieni: & ua
 tini: quę omnia modo peruertens immo truncans in
 alium sensum trāsfers q Plinius senserit: sed ut error
 iste tuus refellatur: hoc primū dicimus: ut uari dicūt
 obtortis cruribus: separatis uero & distortis pedibus
 sic uarici: non idē sunt qui uari: nec item a uaro uaricel
 fiunt: quādo in hoc prima pducit: quę in uaricib⁹ cor
 ripitur. Illud tamen non negamus legi uaricum pro
 eo qui ampliore passu graditur ut apud Ouidium in
 tertio de arte amandi. Illa uelut coniunx umbri rubi
 cunda mariti Ambulat ingentes uarica fertq; gradus
 Nimirum nomen Plinii ideo suppressit galeotus q
 harum dictionum se auctorem & explanatorem ha
 beri uoluit. Verum cur de uacia filuisti & uacienno: nā
 uacię illi mihi uidentur dici: quorum pedes in exterio
 rem partem torquentur: quantum colligimus ex dēis
 Varronis in secundo rerum rusticarum. Ait enī cum
 canis formam describit pedibus potius uaris q uaciis
 & cognomē uacię in quadam Senecę legim⁹ epistola.

Seruilus uacia latere sciebat non uiuere. Apud Hieronymum in Eusebiironicis Vaciennus nobilis narbonensis orator habetur: de quo Martialis. Docti patria narbo Vacienni. Hec erant aperienda atque explananda: uel potius alterius imperitia latinis surrepta: uindicanda.

Gal. A uaro quoque uaricor cuius compositum in usu est preuaricor.

Geo. Ergo insitatum protulit uerbum uaricare. Quintilianus in uoce actiua: cum dixit in .xi. oratoriarum institutionum. Varicare supramodum & instando deformest: & accedente motu obscenum. Et item Marcato de olea ferenda precipiens. Ternas talias ponito: easque diuaricato supra terram. & Cicero in uerrem. Sopatrem hominem summum domi nobilem summo magistratu preditum diuaricari ac deligare iubet: quod Nonius pro distendi exponit. Ergo uerius & uberius de hoc uerbo sic preceptum fuisset: a uaro uarico fit uerbum: & uaricor: quod usu probatissimorum scriptorum confirmatur. Preterea cur Laurentium gloria sua fraudas: qui de uerbo & preuaricatoris significatione ea omnia scripsit: quae tu in te conuertere conaris.

Gal. Sed pernam petasum quoque diximus appellari. Plautus in amphitrione. Ego has habeo usque in petaso pinnulas: tum meo patri torilus ierit aureus: Sub petaso id signum amphitrioni non erit. dicitur etiam petaso petasonis. Martialis. Capparin & putri cepas alece natantes: Et pulpam dubio: de petasone uoras.

28

Geo. Grāmaticos quosdā tum superioris seculi: tum
 nostra etate: hęc Plauti uerba: uano quodā sensu: expo
 nentes: minus olim damnaui. q̄ uidelicet ratione qua
 dā nō nihil pbabili uterent̃. Sed Galeotū acrius corri
 piendū cēseo: qui duorū nobilium scriptorū uerba lōge
 inter se diuersissima compans: ineptissimā & perinde
 falsam expositionē obscuro loco fecerit: Nam apud
 Plautū petasus tegimē est capitis: pileo: siue gallero
 p̄simile. Petasone uero Martialis p̄ pede portino cū
 coxa salito accipit. Sed ne mirent̃ quidā q̄ petasum
 gallex dixi: originē dictionis de gręcis auctoribz p̄fe
 remus Fit itaq; petasus: a gręco πῆτασμον quod est
 extendo: cuius ἀπὸς οὐ est petasa: inde petasus: quod
 alio nomīe Schiadian dicūt: hoc est umbellā. Iuniores
 qdā ex nr̄is: gręci imbuti litteris: a πτό τοῦ πῆτασμου
 quod est uolo: nasci hoc nomen rati: pro calciamento
 Mercurij: hoc est talaribz: iterpretati sūt. Putauerūt
 enim Mercuriū: qui se Sosiam simulat talaria habu
 isse: & id esse petasum: qd' talaria: nō cōferentes paria
 paribz. hoc est nihil respicientes ad ea: quę alibi apud
 eūdem Plautū legunt̃: nec nō apud poetas & histori
 cos. Si quidē in pseudulo ubi in subditiū militis ser
 uum simia exornat̃: quęrit Pseudulus ipse a carino.
 Sic etiā opus est cblamyde: & machera: & petaso: Q̄
 hęc tua essent militaris hominis ornāmēta: Et rurſū:
 cum arpagam uex militis nūtiū eludit ballio leno.
 cblamydem. macherā. & petasum. tanq̄ emētia & cō
 ducta precio opprobans: sic ait. Quid mercedis hodie
 domino demeret petasus: Quę uerba somniculosus

e

Galeotus nō aīaduertit: qui p̄ximos duos uersus īpu
 dicissimī ioci: & obseruauerit: & in testimoniū addu
 xerit. hoc est. quid hoc qđ te rogo? noctu in uigiliam
 qñ ibat miles: cum tu ibas simul cōueniebat ne ī uagi
 nam tuā machera militis. hęc q̄belle: quod spurcissima
 & dictu turpissima sūt: interpretatus est galeot⁹. Su
 periora uero: quę eruditionē hñt: tanq̄ cecus: & īpro
 uidus: pertrāsīuit. Plini⁹ quoq; in naturalis hīstorię li
 bro. xxxv. de italico labirintho sic scribēs. in uno latere
 pedum quīnum septuagenū: alte centenū qnquagē
 num: ita fastigiare: ut in sūmo: orbis gneus: & petasus
 unus omnib; sit impositus: ex quo pendeant excepta
 catenis tintinabula: quę longi agitata longe sonit⁹ re
 ferāt. Suidas item gręcus auctor imprimis de signifi
 catione & ethymologia dictionū celebratissimus: hīs
 uerbis quid sit petasus ostendit. πέτασος ἐἰδος
 ὑφάσμασ τοσ ἐπιρραψάντων τῶ νομοθέτη Δρ
 άκοντι τῶναθηναίων πέτασους πλείονας καί
 χιτῶνας ὡς ἀπο πνιγῆναι ἐν τῷ θεάτρῳ
 S; qđ Plautus itellexit: cū dixit: in petaso pīnulas. Eē
 si suo loco enarrandū id est: hic tamē breuib; apiem⁹:
 explosa pri⁹ grāmaticoz snia: qui petasum calciamē
 tum Mercurij īterpretantē: cęci sane hom ūtiones: ut
 qui nō uident: & Ioui: & Mercurio petasum dari: si ita
 differre inter se: quod Ioui sub petaso: aureus eat To
 rulus. Mercuri⁹ uero usq; sub petaso pīnulas habeat.
 Quibus signis ita discernere debebāt a calciamēto pe
 tasū: quēadmodū olim spectatores Iouē a Mercurio
 distinguebāt: cum uterq; pileatus in scenam prodiret.

29
Sed illud ante omnia in Galcoto miror: q̄ Suetonii
uerba diligētius nō p̄spererit: & tam experts delitiarū
nostrarū sit: ut putet ad arcendū solem calciamētis nos
egere: q̄n̄ & prisca: & nostri temporis homines: tū um
bella: tū galero: a sole se defēdat: subdit. n. galeor⁹.

Ga. Petasus p̄ petali calciamēto ponit̄: nam eam p̄tē
tegit: & hinc petasatus deriuatur. Suetoni⁹ ī uita Au
gusti: Solis uero biberni ne q̄dem patiēs: domi quoq̄
nō nisi petasatus sub diuo spaciabat̄.

Ge. Si solis biberni impatiēs erat Augustus: caput te
gere nō pedes debebat. Nam nudis pedib⁹ per frigus
incedere: aut egentissimi: aut īsanissimi hominīs uideē
esse. An tibi nō succurrebat. illud Ciceronis ī epistola
ad Tironē querentis de īportuna celeritate tabella
riorū: qui nihil spaciū ad scribendū darent. S; petasati
inquit ueniunt comites: ad portas expectare dicūt. Et
nonius Marcellus adducit Turpiliū sic dicentē: quid
puer rogasset: & petasatus capite ānuisset: ac discedēs
numero uenire ait adolescentē. Ex tot clarissimorū
uiroꝝ testimonijs plane colligi pōt: nec petasum esse
pnam: nec calciamēti genus: sed capitis uelamē in mo
dū pilei: aut metaphoricos in galeri formā superpo
sitū quiddā edificijs: ut apud Pliniū.

Ga. Maiores nostri talos uocauerunt cubos & tess
eras. Sūt. n. tali ad ludū. Proptius. Me quoq̄ per talos
uenerē querente secundos Semp̄ damnosi subsiliere
canes. hinc diminutiū taxillus.

Ge. Talos n̄ ē tesseras martial̄ sat̄ declarat: cū dicit.
Non: sum talorū numero par tessera: dū sit: Maior q̄

e z

talus. alea sepe mihi. Et item cū steterit nullus uultu
tibi tal⁹ eodē Munera me dices magna dedisse tibi.
Quare cubos gr̄ce: latine tessaras: auctoribus gelio
& Macrobio dicimus. Talos autem a tessaris: tum
forma: tū iactu distare credimus. Nam iactu taloru;
Venus senio: & canis otinebat: extra punctoꝝ nume
rū. Tessera uero & quadrata erat: & puncta hēbat. id
quod colligit ex illo Martialis distico: ubi tabulā luso
riā exprimit. sic. n. ait. Hic mihi bisseño numerat⁹ tes
sera pūcto. Calculus hic gemino discolor hoste perit.
de talis Suetoni⁹ ī uita Augusti. talis iactatus: ut qsq;
Senionē: aut canē iecerat: singulos denarios ponebat:
quos oēs auferabat: qui Venerē iecerat. Forma hac ta
los putamus fuisse: hoc est quadrata figura & cōcaua
ad similitudinē uidelicet tali. Nā os illud qd talu; uo
citam⁹: q̄tū in. xi. na. bi. legim⁹: nō est ea figura qua tu
scribis. Immo talus rect⁹ est in articulo pedis: uentre
eminēs cōcauo: in uertebra ligat⁹. Nec oīa aīalia talos
hnt: nā eodē auctore: quę solidas hnt ungulas: & quę
nō sūt cornigera ungulā hnt: nō talos.

Ga. S; gr̄ce tripas tripodis dī triū pedū istrumētū:
qd ob auxiliū tertij pedis forti⁹ se substētat: q̄ si bipes
esset: & pter h̄ gr̄cia uiros fortes tripodib⁹ donabat.
Ipsi. n. nō facile succūbūt: nec calamitatib⁹ cedūt: imo
ita se gerūt: quasi adminiculū habuerint maius q̄ cē
teri: ita ut quasi tertio pede suffulsi: alios uicerint.

Ge. Nō satis idonea ratio cur tripode fortes donarē
tur. nec solum hoc munere hi donabant⁹: qui fortiter
quippiā fecissent: sed poetę tripodē accipiebāt ī pmiū.

Quod Hesiodus retulit deuicto Homero in laudati-
one Amphidamantis & ijs q̄ ditbyrābicū carmen cecī-
nissent: ut grēci scriptores tradūt: trip⁹ dabat: ad imi-
tationē uidelicet Apollinei tripodis: quē pitbia īscen-
debat: ut diuino numie. s. afflata: cōsultatorib⁹ rñdēt
Hec itē tripodis dī p.o. sed tripus p.u. quā rē a Prifiano
discere potuisti: ubi de huiusmōi nominū definentia
tractat. Vñ prēterea sūt ueteres tripode: tū ad delicias
tū ad edēdi necessitatē: quib⁹ delphicas īponebāt: quē
& cortinē dicebant. Plī. in na. bi. li. xxxiiij. ex grē facti-
tauerūt & cortinas tripodū nomie delphicas: & Val.
Martialis in epigrāmāton libro. xij. Argentū atq; au-
rū nō simplex delphica portat. Porphyriū quoq; ex-
ponēs illud Horatij in sermonū. li. i. lapis albus Potu-
la cū cyatbo duo sustinet. delphicam dicit ab Horatio
significari.

Ga. Carbuncul⁹ ē quēdā suppuratio sic appellata ob
similitudinē carbonis. Carbo autē dī ignit⁹ & extinct⁹
Ge. Celsus medicorū illustrissim⁹ diuersissimā ab ista
tua diffinitione snīam pfert: in qnto medicīnē libro:
sic dicēs. Nō aliud carbūculo peius ē: ei⁹ bē notē sunt:
rubor est supq; eū nō nīmīū pusulē emīnēt: maxime
nigrē. Interdū subliuidē: aut pallidē. In his sanies esse
uideēt. Infra color est niger. Ipsū corp⁹ aridū: & durū
q̄ nālīter oportet. S; nūq; d Plini⁹ nō enucleate. ut sol⁹
descripsit in .xxv. na. bi. nascit in occultissimis corporib⁹
ptib⁹ & plerūq; s; līgua: Duricia rubēs rari⁹ mōdo:
s; nigricās: capite alias liuido: corpus incēdens neq; tu-
mescēs sine dolore. hęc saltē Plinij uerba annotasset:

c z

qñ quę is auctor in eadē libri pagina de elephantia si
tradiderit: hic excerpserit: atq; in uolumē suū otulerit
Ga. Sumit̃ aliqñ carbuncul⁹ pro terra: ubi tessellę la
pideę & nigre repiūt̃. Rutili⁹ palladi⁹ ī Ianuario mē
se carbūculus nisi stercorẽ macras uineas reddit.

Ge. Nimis cōfidenter & temere qd sit carbūcul⁹ iter
pretat⁹ ē: qñ a snīa Varrois & plini⁹ nō solū discedit:
s; cōfictis qbusdā & bis paladij snīam īplicat. Ergo uar
ronē audiam⁹ in p̃ reu rusticarū: ubi terrarū gñā enar
rat: atq; in species terrā ipsā diuidit. In illa. n. cū sint dis
simili ui ac potestate ptes pmultę: In quis lapis mar
mor rudus. barena. sabulū. argilla. rubrico. creta: car
būcul⁹. i. quę sole pferuet ita: ut radices satoy cōburat.
Ergo temere & īpite dixit Galeot⁹ carbonē otinere
tessellas: atq; adeo magis q; tessellę poti⁹ p artē sunt:
q̃ nāliter nascāt̃. Plini⁹ itē de hoc genere terrę scribēs:
de tessellis silet. sic affligit & uitē carbūcul⁹: quę terra
ita uocat̃.

Ga. S; hydropis tres species a medicis & a Plinio & a
Cornelio ponūt̃. asclitis ex humore. tympanitis quia
corpus ut tympanū. hypofarcha: cū caro subcrefcit:
corpusq; tūmefacit.

Ge. Nō licet tibi galeote: & si iā licētior fact⁹ es q̃ saty
roz greges snīam nobilissimoy medicoy & īprimis
Cornelij Celsi: demutatis corruptisq; & bis: inuertere:
īmo nobilis scriptoris snīa: gręcis plata & bis: latinis di
ctioībo erit apienda: ne ex obscura: te p̃ceptore: obscu
rior fieret. Quare hac ī pte pulchre duxi & ba ipa Cor
nelij subiūgere: qui in tertio sic ait. Aquā ītercutem

31
hydropha gręci uocāt: atq; ei⁹ tres sūt species: nā mō uē
tre uehemēter intēto: creber it⁹ ex motu spirit⁹ sonus
ē: mō corp⁹ iēqle ē tumorib⁹ aliter: aliterq; p totū ori
entib⁹: mō itus in unū aq; cōhibē: & motu corpe ita mo
uet: ut ipetus ei⁹ cōspici pōt. p mū timpaniten: secūdū
leucophlegmatia uel hypofarca. Tertiū ascyten gręci
nomināt. Cōmunis tñ ē oīū humoris nimia abūdan
tia. Hęc bācten⁹ Corneli⁹ q humorē nimiū oīb⁹ acci
dē scribit: cōtra quę & bā: falso itēpretat dictionē grę
cā Galeot⁹: cum dicit ascyten ab humore dici qñ & πo
τοῦ ἄρκουσ. i. ab utre nominet nā tāq; i utre aq; cōtra
hibē: & moto corpe mouet: leucophlegmatia siue hy
pofarca a tumorib⁹ & iēq̄litate corporis nomē traxit
Timpanite uō nō solū dī qd uēter itēdat in modū
tympani: s; q creber ē son⁹ ex motu spiritus.

Ga. Nā ipetigo ē quēdā cutis foedatio spens cū pruri
tu: q̄propter quidā min⁹ idonei spiginē nūcuparunt:
& q uolare. i. celeriter crescē uidet: uolatican scabies
uulgo appellāt.

Ge. Turpe nimiū ē galeoto i huiusmōi & bā prupisse:
atq; adeo turpi⁹: cū Corneli⁹ celsus species plēs ipeti
ginis tēdēs: nullā simlē galeoti ipetigini dicat: saltēq;
noster iste magr: si reliq; supprimē uoluit: hęc pauca
dixisset: Impetiginis uō species sūt q̄ttuor: q̄s nos ipis
Cornelij & bis subijciem⁹. Minime mala ē: quę simili
tudie scabie rēp̄sentat: nā & rubet & durior ē: & exul
cerata ē: & ē similis papule fere: S; aspī⁹ rubicūdīusq;
figuras uarias bñs. Rubrica hęc cognominat. Tertiū
etiā nū deteri⁹ ē: nā & crassior ē: & durior: & magis: tū
in suma cute findit: & uehementius rodit. Ipa quoq;

squamosa & nigra procedit: huic nigre cognomē est.
Quartū gen⁹ ē qđ curationē oīo nō recipit: distans co
lore: nā subalbidū ē: & recēti cicatrici simile: squamu
la s; hēt pallidas qđdā subalbidas quasdā. lēticule siles.
hic foedationē nō dicit esse cutis serpentē: cū pruritu:
id quod dicitur Galeotus.

Ga. Furūcul⁹ a fure diminutio ē: is. n. morbo extrema
quēdā occupat: ibiq; quasi furti nascit^r.

Ge. Sñ auctore garris galeote: q̄to meli⁹ erat Corne
lio nixū: sic hūc morbū describē. furūculus uō ē tuber
culū acutū cū inflāmatioe & dolore: maxieq; ubi iā in
pus uertit: & cū in oī fere corpis pte nascat^r: nescio cur
extrema ab eo occupari tradideris.

Ga. Lichma quā latini mētagrā appellāt qm̄ a mēto
incipit.

Ge. Cōfiteri debebas galeote cui⁹ hęc vba forēt: qđ cū
nō feceris: merito barbariē tuā oñdisti. si qđc grāmati
cule: hic lichen lichenis dī in masculīo genere: nā grēci
ολίχην. unde λειχην. ἄρπιος dicit^r: ut apud Iuliu;
pollucē: & paulū legit^r: qđ si grēcos cōsulere dedignat⁹
es: inscriptionē p̄mī capitis: de. xxvi. libro: diligent⁹ p
legere debuiſti: quē ē huiusmōi. de morbis nouis & de
lichene qđ sit. Illd⁹q; Martia⁹ te fugē nō debebat ī epi
grāmaton. xi. libro sic. Effugē nō ē basse basiatores. In
stāt morant^r. p̄secūt^r. occurrūt. Et hinc. illīc. usq; quaq;
quacūq; Nō ulcus acre pustulęue lucentes Nec triste
mētū: sordidiue lichenes. Duo hi auctores grēcos imi
tati: sub tertiā declinatiōe: & masculino genē h̄ nomē
declināt. S; in hac pte te moneo: ut tandē aliqñ discas:
qđ rōne foeditatē barbaris mi uitare possis grāmaticos

32
denuo adeas: manūq; ferulę subiicias.

Ga. Ictericus morbo & homo morbosus dī a colore.
est. n. icteris gręce latine ficedula auis: quę ē crocei colo
ris. quidā putauerūt ictericiā esse arcuatū morbū. qđ
nō oīno ueꝝ est.

Ge. Vbiq; more suo: aut ludit galeot; aut falsā & cō
mētiā snīam pfert: & tūc ī primis ubi de uoce gręca
agit: quēadmodū hoc in loco: nā ut icteric; dī morbo
regio laborās: sic morbo nō icteric; si icteros: ut apud
Paulū Aeginita; legit: qui morbū eo: qđ & auē: noīe
icteron appellat: quę latine auis nō ficedula: si galbula
dī auctore plinio: qui ad regij morbi curā sic ait. Auīs
icterus uocat; a colore: quę si spectet; sanari id malū;
tradūt: & auē mori: hāc puto latine uocari galbulā: &
Martia. Galbula decipit; calamis & retibo ales Tur
get adhuc uiridi cū rudis uua mero. At ficedula gręce
συκαλίσ or uel ἀμπελίσ dī: qđ latine sonat: uedula
ad qđ alluissse uidet; Martialis sic dicēs. Cū me ficus
alat: cū pascor dulcib; uuis: Cur poti; nomē nō dedit
uua mihi. Et qđ dicis morbū regiū nō esse eū: qđ icteric;
uocet; te uicem; p ea xba: quę tu de aphorismis hy
pocratis sumis: atq; ī cōfitionē nīę tuę affers: sēdis. n.
hic morbo piculosus ē: pftī si p. vii. dies febrē ātecedit.
Vñ Hypocrates ī aphorismis Ictericia quę ī febrib;
acatis añ septē dies apparuēit timorē ptēdit quę hyp
pocratis xba de regio morbo dicta esse asserūt: tā Cor
nelius cellus: qđ Plinius. Quorum ille in secundo me
dicinę libro sic ait. Aequē notus est morbus quem
interdum arquatum: interdum regium appellant.
Hypocrates ait si p; septimū diē febricitauit eger:

& febris superuenit: tutum esse mollibus tantummodo precordiis
subsistentibus. Pli. xxvi. morbum regium in oculis precipue mi-
rari est: tenuitate illa desitatemque tunicarum felle subeunte.
Hypocrates auctor septimo die in febre mortiferum signum
esse docuit. Quis igitur mediocriter doctus: collatis & pe-
sistatis superiorum auctorum uerbis. non dixerit icteron cum esse
morbum: quem latini arctum. regium. & auriginem appellat.

Ga. Phagedenas medici uocant quedam ulcera que ita
carne corrodam: ut comedere uideantur.

Ge. Perutilis ne dicam barbara: morbi descriptio: ut po-
te approbatissimis scriptoribus abhorrens siquidem iulius
pollux sic ait. Phagedena exulceratio usque ad ossa cele-
riter depascens: cum inflammatione: sanie male olentem emit-
tens: & ad mortem perducens.

Ga. Alopecia per se nota: est. n. depilatio ad similitudinem
uulpis: unde & ipse morbus dicitur. uulpes. n. grece

Ge. Puerilis & iconcina expositio: quanto grauius & elegan-
tius hunc morbum: Paulum atque Corneliu secutus: sic explicauit
isset. Arque morbi sunt in capite diuersa nomina sortiti: nam
quemadmodum placent quedam humoris indigetes corrumpuntur
& exarescunt. Alie autem per humiditatem a se ipsis alterantur:
sic & in capite fieri contingit: nam si humor abfuerit caluicium
nascitur. At ex humorum malitia & ophiastis: figura solius
differens ab alijs quod per se lesa per quam filis uidetur esse serpentinis.
Alopecias uero morbum appellauerunt quod frequenter uul-
pes eo laborent.

Ga. H9. i. canceri species est cancerena que ut ait pli. sanari potest.

Ge. Vt cancerena sit canceri species uiderit galecotus &
medici cum eo agant: nos interim que iulius pollux
de hoc morbo in fine quarti libri scribat subiiciamus

γὰ γράϊνα οὕτω καλεῖται τὸ νεκρούμενον συν
 ελκεῖ ἢ χωρὶς ἐλκὸς πετὰ φλεγμονῆς καὶ ἐρυ
 θήματος ἀπολευκαινόμενον εἴτα μελαίνόμε
 νον. καὶ εἰς ἀναίσθησίαν μετρίζαμενον. Gangrena
 sic uocat̃ caro demortua cū ulcere: uel sine ulcē: cū ī fla
 matiōe & rubore albescēs: tū uero nigricās īsensibilis
 fit: quę dictio utrobīq; scribit̃ p. g. nō p. c. habetq; dipb
 tōgū & per secundū. g.

Ga. Sacer ignis sūt pustulę ad similitudinem uaroz
 corp⁹ corripientes. dicit̃ aut̃ ignis q; corrodit: & sacer
 quia execrabilis est.

Ge. Nequeo satis nō mirari sōnū: ne dicā stuporē ga
 leoti. q; Celsi p̃q; studiosus: nō aī aduerterit lōge aliter
 ignē sacz diffiniri: nec Pliniū euoluēt. sic ī. xxvi. scribē
 tē. Ignis sacri plura gñā: īter quę mediū hominē ābiēs
 q; uis⁹ uocat̃: & enecat si īciderit. possē h̃ loco ea scribē
 quę uterq; auctor de sacro igne tradat. S; ab his sup̃le
 debo studiosos admonēs: q; plura discere uoluerūt: ut
 Corneliū atq; Pliniū diligentius atq; p̃spicius perle
 gant: q̃ galeotus.

Ga. Hemitrite⁹ ē speties tertianę: sic dēus q; tertio die
 reuertit̃. S; ex q̃dragīta octo horis quę duos dies inte
 gros faciūt fere. xxxvi. occupat p̃ accessiōnē. Interdum
 uero uel plus: uel minus: uel ex tota remissiōe desistit:
 ut ait Corneli⁹. Quiescit q̃ egrot⁹. xij. fere horis: qd̃ est
 dimidiū diei: unde hemitriteū dictū putāt. quidā uero
 iuniores hemitriteū ex duabz febrībz opositū putāt.

Ge. Quid sit hemitrite⁹ cū īter se medicoz scbolę dis
 sīdeāt: meū nō ē de genere & q̃litate febris differē. Illd̃

tantū attingā qđ ad noīs etymon spectare uidet: de
dictiōe grēca potissimū Paulū eginitā sequēs: qui sic
loquit. Τοῦ μὲν Τριταίου μετὰ ρίγους εἰς βάλ
λον τόσ τοῦδε ἀμφιμερινοῦ χωρὶς ρίγους. ὁ
μικτός ἐξάμφοιν φρικόν ἐμφέρι. ρίγους μὲν
ἔδλατ τον τι πρᾶγμα πειζονδέ περί χύξιος
ὁ περ χεραννυμένων γινεται τῶν ἄκρων. οὐκοῦν
οὐδέ ἀποτρόπου τὸ νόμα τῷ τοιούτῳ πυρε
τῷ τον ἡμιτρί ταῖον ἔθεν το. Tertianā febre cū tre
more accedēte. Amphimerina uero sine tremore mi
xt⁹ ex utroq; morbo horrore similis ē. S³ horror min⁹
facit negotiū: maius uero frig⁹: q̄ extremitatib⁹ mi
xtū sit. Igitur a mō nomē huic febrī hemitriteon indi
derūt: ex his uerbis colligē possum⁹ hemitriteon dici
q̄ sit febris ex finib⁹ duar⁹ cōstans.

Ga. Et iā de iteriorib⁹ ratiocinabimur ab his quę in ca
pite sūt sumamus exordiū.

Ge. Adhuc hēret infixū in mēte Galeoti: q̄ puer: ab i
ruditis & barbaris p̄ceptorib⁹: didicit: q̄ hic frequēs
fuit sermo: de pace ratiocināt hoīes. hoc ē sermonem
agūt: sic h̄ in loco galeotus nō dico īproprie: si falso &
ridicule hoc ἔβο usus ē: nisi forsan uel iuitus uit. ū suū
aperuit. Nā nō uera narrat: qppe q̄ nullo auctore ni
rat. S³ ratiocināt. i. ratione quadā paz cōstante ieptos
q̄sdā sensus & pueriles expositiones aucupāt. Veru³
pauca sup significatiōe h⁹ ἔbi differēda sūt. ut. s. oñda
m⁹ huiusmōi locutionē foedā esse & barbarā. Ratioci
nari apud idoneos ē p̄ rōes quādam id dephendere &
colligere quod lateat. & incertum sit. Aulus gelius in

pmo noctiū attica: atq; adeo in indice primi capitis.
Plutarchus in libro quē cōscripsit scite subtiliterq; ra-
tiocinatū pitagorā dicit in reperiēda modulādaq; eius
pīlātia: & rurſū ī secūdo: nā si: ut in disciplinis tradit:
ita colligere & ratiocinari uelis. Sed qd his testib; cū
hoc ago: qñ Cicero rhetoresq; latini ratiocinationē id
appellēt: qd grēci syllogismū: tā in statu: q̃ ī argumē-
tatione: prēterea nullus uetex unq̃ sic locut⁹ est: ut di-
ceret: ratiocinor de interiorib; aut de aliō negotio. Sed
sic ratiocinabimur ad factū: quod in dubio est. Cicero
in secūdo ad Herenniū ratiocinabimur ad causā a grā-
maticis collectiue uel rationales pticulę dicūt. g. igit.
itaq; quā rem hic litterarij ludi olī magister: uel scire
debuit: uel pueros docere.

Ga. Cerebriq; morbo letharg⁹. ē enī rex obliuio. Boe-
ti⁹ primo de cōsolatiōe lethargū patit cōmunē illusa-
rū mentiū morbū sui paulisper oblit⁹ est.

Ge. Immo letharg⁹ acut⁹ est morbus cū febrī quadā
frenesi nō absimilis: de quo Celsus in tertio medicīne
libro sic scribit: alter quoq; morbo ē: aliter freneticis
otrarī⁹: in illo difficilis sōnus prōpta ad oēm audaciā
mēsē: at in hoc meror & iexpugnabilis pene dormiē-
tis necessitas lethargū grēci nomināt: atq; id quoq; ge-
nus acutū est: & nisi succurrat celeriter iugulat. Esse
prēterea lethargū speciē frenesios: cū Celsus: & Pau-
lus tradūt: tū maxie Horati⁹ declarat: qui lethargicū
pro furioso capit hoc uersu. Ut Lethargic⁹ hic cuq; fit
pugil: & medicū urget.

Ga. Mandere est dentib; cōficere. Serenus uero binc

adiectiuum ad effectū retulit: purgat cerebꝝ manfa
radice piretri.

Geo. Hanc formā grāmatici nō adiectiuum: si partici
piū appellant: nam a mādō fit manditꝝ quo uerbo
frequēter Plinius utitur: inde participiū manis. sa. lū.
apud Ciceronē & quintil. legitꝝ.

Ga. A lingua līgula diminutiuū fieri: nam hęc quoqꝫ
a ligādo dicitꝝ: exclusio litterę nō obstat: cum a frango
quoqꝫ fedifragus. n. līa exclusa: manifesta deriuatione.

Geo. Hoc in loco Galeotus: qꝫ ubiqꝫ laborat: ut pñcere
uideatꝝ ampulas: & sexquipedalia uerba: subñcere de
bebat disticon illud Martialis Qꝫ uis me līgulā dicāt
equitesqꝫ patresqꝫ. Dicor ab indoctis līgula grāmati
cis. Nam cum usus illu striū uiroz primā ligulę sylla
bā corripiat exclusa. n. littera: ptinaces & cōtentiosi grā
matici līgulā dici cōtendebāt. Significatio item ligu
lę apienda erat ab eo: qui a Plinio nō discedit. Legimꝫ
eīz cū alibi: tū in. xxvi. na. bi. plātago mane sūpta līgu
lis duabꝫ seu coclearibꝫ: cuiꝫ uocis significatio auctore
festo latius patet: siquidē līgula p diminutionē ligulę
dicta: alias a similitudine exertę: ut in calceis: in queꝫ
sensum accepisse uidetꝝ Iuuenalis cum dixit. ligulis de
missis: alias insertę idest intra dentes coercitę: ut in
tibijs.

Ga. Littera a līnea magis dicta uidetꝝ.

Ge. Stoicū nunc se Galeotus ostendit qui etymologiā
uocum audacter & dure deducit qñ nō minꝫ duꝫ &
audax est dicere a līnea litteram nasci: qꝫ ex mutatione
stoicoꝝ dixit Cicero fidē a fio deriuari.

Ga. Y littera a pressis labris spirituq; procedit: ut idē
Martianus ait. Sed gręca littera est & in gręcis dictio
onib; utimur: & hanc repit pithagoras samius.

Geo. Si mihi auctorem dederis galeote: qui hęc scri
bat: Palamedis animā denuo in pithagorā reuixisse
per pythagoreoz paligenesiam tecum fortasse sentiā.
Sed interim phyllostratum secut⁹ a Palamede non a
Samio pythagora hęc litterā inuētā affirmauero:
quippe q; grues uolātes οτέplat⁹: huius littere formā
excogitauerit: ad quod respexit Martialis de gruibo
sic loquēs. Turbabis uersus nec lra tota uolabit Vnaz
pdideris si palamedis auē: & Lucanus. Strimona sic
gelidū bruma impendente relinquūt poturę te nile
grues. Tum paulo infra Et turbata perit disp̄sis lra
pēnis. S; ut uereor nostra habeat sentētia: phyllostrati
uerba iam trienniū ad Antoniū chronicū Romā mis
sa sibi ūgā: ἐν ἐκκλησίᾳ Δέ ποτὶ τῶν ἀχαιῶν ὄντων
γέρανοι μὲν ἔτυχον πέτομηναι κατὰ τὸν εἰω
ρότα αἰταῖς τρόποις. ὁ δὲ ὁ Δυσσεύς ἐς τὸν
παλαμήδην βλέψας αἱ γέρανοι ἔφη μαρτυ
ρῶνται τοὺς ἀχαιοὺς ὅτι αὐταὶ γράμματα ἔν
ρον. οὐχὶ σὺ καὶ ὁ παλαμήδης ἐγὼ γράμματα
οὐχ ἔνρον εἶπεν ἀλλὰ πάντων ἔνρηθην πά
λαι γάρ ταῦτα ἐν μουσῶν οἴκῳ κείμενα ἔδει
το ἄνδρὸς τοιοῦτον. θεοὶ δὲ τὰ τοιαῦτα. Διὰ τὸν
δρῶν σοφῶν ἀναφαίνουσιν γήρανοι μὲν οὖν
οὐ μεταποιοῦνται γραμμάτων ἀλλὰ ταξιν ἐ
πενούσαι πέτονται πορένONTαι γάρ ἐς λιβύ
ην ξυνάψουσιν πόλεμον μικροῖς ἀνθρώποις

Cum olim in contione achiui forent: atq; ex consue-
to grues uolarent: Vlysses palamedez respiciens ait:
grues achiuis testib; inuentionē litterę sibi uēdicāt: cui
Palamedes ego sane inquit litteras non inueni: sed ab
auibus inuētas fateor. Hęc enim pridē in musar; pene-
tralibus reposita: eo indigebant uiro: qui talia aperir;:
qualia di; per sapientes homines reuellāt. grues enim
nō litteras sibi assumūt: sed hoc ordine utentes deuo-
lant in libyam migrantes bellum homūculis facturę.
Sed cur ego scriptorem gręcum adduco: quādo Pli in
septimo na. bi. inuentionē litterar; tradens: de pythagora
sileat enumeratis illar; inuētorib;.

Gal. Oscitare enī est biscere: & bisciachus qui nimium
oscitatur. Cato in primo rer; rusticar; uinum ad bisci-
acos sic facio.

Geo. Si Galeote pro more tuo ludis: hęc ridicularia
tibi ignoscenda sūt: si uerio serio pcepisti: & coarguēd;
& explodendus a numero doctoz es. q̃ immemoris
& peruersę sis audacie: nam ubi legisti bistiacos eos di-
ci: qui nimis oscitentur: tāq̃ ab hiso uerbo fiat Ischiac;
quin potius ischiaci hi dicunt: qui ischijs: quę tu impe-
rite & temerę scias: iam appellasti. hoc est coxendicu;
dolore uexant: ijsq; tibiaz cantu: ut gellius auctor est:
quidam medebantur. sic enim scribit in tertio noctiu;
atticarum. Creditum hoc a plerisq; est: & memorię
mandatum Ischiaci cum maxime doleant: tūc si mo-
dulis tibicen incinat minui dolorem.

Ga. Est oris uitium oscedo: nam grauem olentiam
significat. Quintus serenius hinc oscedo fugit linguę

quoque uulnera cedunt.

Ge. Per serenij uerba: quid sit oscedo: & quod uitium i ore: nō constat: Quare magis Gellio fretus auctore: oscedinē: nō grauē olentiam: sed sonoram: & quādam nimiū oscitationē esse ostenderī. Nā in quarto eiusdē scriptoris libro: hęc legunt. Deliberatum est de nota eius: qui ad cēsores ab amico aduocatus est: & in iure stans: clare nimis: & sonore oscitauit. Atq; inibi prope ut plecteret fuit: tanq̃ illud indicium uagi animi foret: & balucinantis: & fluxę: atq; apertę securitatis. Sed cum ille deierasset inuitissimū sese & repugnantem: oscitatione uictum: teneriq; eo uitio: quod oscedo appellatur: tum notę iā destinatę: exemptus est.

Ga. Sed p̃cordia gręci pbigenas uocāt: hęc. n. ut dixi cordi p̃tendunt: & omnia uiscera principaliora mēbranis proprijs: ac uelut uaginis inclusit prouidēs nā.

Ge. Cur uerba Plinij sine mētionē scriptoris ipudēter ingeris: & quod egrius ferendū est: inuertis atq; deprauas: quādo p̃cordia gręci: nō pbigenas uocēt: sed pbrenas: nec in naturali legat uiscera principaliora: immo p̃ncipalia. Illud hic addere nō pigebit: quādo loc⁹ ipse huius nos admoneat: p̃cordia uocari uno noīa exta in boīe. Et itē quę gręci hypochondria dicunt: a poetis & medicis Latinis p̃cordia appellari: sic frequēter Cornelius celsus: si p̃cordia ei⁹ sine ullo sensu doloris g̃liter mollia in utraq; pte sūt: & itē inflāmata p̃cordia. Et piculosū est etiā post arquatū morbū febrem oriri: utiq; si p̃cordia dextra pte dura māserūt. Plin. in na. bi. Nec in duricie p̃cordioꝝ uenaz uehemētia. Quidius

f

metamorphoseos libro. vii. Nō stratū: nō ulla ualent
uelamina pati: Dura s̄ in terra ponūt p̄cordia: nec fit
Corpus humo gelidū: s̄ humus de corpore feruet.

Ga. Accedit etiā ad hoc q̄ quę sūt uera dogmata: i.
scriptura sacra: de sede: quā in corde dixim⁹: & signifi-
catione mētis: hoc qd' narrauim⁹: sentit. Vnde illud
dictū est. Dispsit supbos mēte cordis sui.

Ge. Si scires Galeote qd' essent dogmata: sacras n̄ras
litteras: hac in pte: dogmata nō appellasses. Nam ubi
legimus Dispsit supbos mēte cordis sui: Dogma illic
nō est: s̄ illa dūtaxat dogmata dicunt̄ quę sinodus s̄a
et̄oy sciuit. Tum Athanasī⁹ cōscripsit: eodē cetū pat̄e
mandāte: Quare p̄ Martialis uersus: ita de tē: quid sit
dogma: sciscitabor. Tu qui sectay uires & pōdera nō
sti: Dic mibi p̄cedi papile dogma qd' est. Illud s̄ ego
dixero: Seneca & Apuleio nix⁹. Dogmata ea eē quę
latini decreta: scita: placita cōsulta: appellāt: sine quib⁹
nec sectę philosophoy: nec religionū uires: stare p̄nt.

Ga. Sane sciendū & hic eleborus dici. Virgi. iij. geor.
Eleborosq; graues: & hoc eleboy. Plaut⁹ in pseudulo.
eleboy hisce hominib⁹ opus est.

Ge. Tibi magis opus est eleboro q̄ Balioni: atq; Simo-
ni: qui tūc iure dolo pseuduli falli potuerūt. Nā elebo-
rū hoc in loco accusatiui casus ē. Et ē atiq; nec iuenusta
locutio: ut Gellius in noctibus atticis tradit: cui itē in p̄
artis grāmaticę astipulat̄ Diomedes. Dixerūt enim
ueteres sua figura mibi opus est hanc rē.

Ga. Felles. n. aīal est nūc domesticū: Mures capit: quā
gręci Galen uocāt. Tulli⁹ p̄mo de legib⁹. Accirco canē:

37
& fellem: ut deos colunt: eadem superstitione: qua ceterę
gentes affliguntur.

Ge. Si Ciceronis uerba cum his: quę apud Herodotũ
& Diodorũ siculum legunt: conferre uoluerimus: non
felles id latine dicitur: quod gręci galen: Immo quod
eluron: Hic ego nostrorũ scriptorum: & gręcorũ: uerba
ponerem: nisi iam luce clarius id cõstaret: quod gręci
dicũt eluron: latinos semp appellasse fellem: qđ uero
galen: mustellam: quę & ictis ictidos dicit. Sed quid
felles latine dicit quispiam? In quibusdā nostris enar
rationibz: quas in reꝝ rusticarum scriptores fecimus:
fretus maxime auctoritate Senecę qui i. xx. libro Ep
istolaz moralium ait: quid est quare pauonem: quare
anserem: galina non fugiat: At tanto minorẽ eis: nec
notum quidem sibi Accipitrem: Quare pulli fellem
timeāt: canē non timeant. & rursum ex multis: quę
apud Plinium de felle legi: nec nō ex illo Aufonij. qđ
marcus felles olim pullaria dictus: existimaui fellem
esse quod nũc uulgu founum appellat. Verum taz
subtiliter & diligenter fellis: Eluri: mustellę: & Gales
significata: Vir quidam excellentis ingenij: eruditiois
sũmę: & plurimę lectionis persequit: ut si nō sniam
muto: in explanatione tamē illa nostra: nō nihil deside
rem: & mihi ipi uix satisfaciā.

Ga. Vomitus. & uomitio. & orexis. de qua Iuuenalis.
Rapidus factur⁹ orexim: oĩbz fere nota est.

Ge. quid significet orexis: nō fere uel doctis notum ē:
imo in controuersia posita est huiusmodi significatio.
Nam gręci: cum suam dicant esse dictionez: appetitũ

f z

significare uolunt ab operatio κτάρ descēdit: quod est
appeto: & hęc est generalis omniū gręcorum sup hac
uoce sententia. Latini cōtra pro uomitu uident acci-
pere: ut illud Iuuenalis. Rapidam facturū orexim:
Quod cum ita sit: debebat Galeotus hoc intactū non
pręterire. imo potius aliquam diligentius inquirere
rationem: cur de eodem uocabulo: diuersa a gręcis no-
stri sentiant. Nisi forsan potius nō dissideant latini a
gręcis: & idem utriq; sentiant: quādo per uomitū: quę
sanitati medici cōducere aiunt. redintegrat appetitus
alioquin languescēs. Vnde Suetonius scribit: Vitellū
epulis trifariam & quadrifariam dispartitis: suffecis-
se uomitūdi consuetudinē: in quem sensū uenire potēit
illud Iuuenalis. Rapidam facturū orexim: quod ui-
delicet uino largius epoto: atq; per uomitum emissio:
uelut exonerato stomacho: uis appetendi puocaret:
atq; per metalepsin: ab eo quod sequit: id quod prę-
cedit itellexerimus.

Ga. Reliquum est ut de uarijs nominib; pinguedinē
significatibus primo dicamus: postea de Veslica: No-
mina autem pinguedis sūt adeps: lactes abdomē: sa-
gina: aruina: unctum: laridum: axūgia: popa: de quib;
pticulatim loquemur.

Ge. Nō possū non credere coquinarie rei pręfectum
& archimagiron fuisse Galeotum: qui tam exacte pi-
guis significationes: & genera enumerat: potius impe-
ritorū coquorum partes secutus: q̃ doctorū hominum
etymologias: & interpretamēta rimatus: quam rem
& ipse inuit dicēs: & Cicero a Nonio allegat. Ascituē

suis auribus opinum quoddam & tanquam adipate dictiois
 genus. Cum hec Ciceronis uerba in oratore ad brutum
 legantur. Preterea apud idoneos Latinos in usu frequenter
 est pinguitudo non pinguedo.

Ga. Adeps generale est uocabulū ad omnē pinguedi-
nē: siue carnis: siue alterius rei. postea restringit̃ adeps:
significatq; illud pingue ad similitudinē reticuli inte-
stina continēs.

cornigera. πῖμελιν hoc est adipem. Ast ex altera pte
dentata: & cornigera στέαρ hoc est seuū habēt.

Ga. Adderem & seuum nisi notissime significatiois
foret uerbū seuo seuas.

Ge. Miseret me galeoti: cui⁹ fibris creuit optimū pin
gue: uel qui magis totus fact⁹ est adeps: qui cūctis ani
malib⁹ sine sensu est: qui nec arterias hab⁹: nec uenas:
hinc. n. factum est: ut minime potuerit clarissimoru⁹
auctoꝝ: paulo remotiores sensus scrutati. An non in
xxviii. idem Plinius ait. Massucius palmā lupino adi
pi dedisse antiquus tradit: Ideo nouas nuptas illo per
ungere postes solitas: ne quid mali medicamēti iſer
ret. quę ratio adipis: eadē in his: quę rumināt: seui ē.
Noni⁹ Mar. de differentijs sic ait. Seuum & unguētū
differūt hoc modo. Seuum fit ex adipe ruminantiū.

Ga. Axungia est adeps inueteratus & abdomen ue
rustate maceratum. Plini⁹. xx. & siluestri ruta cum ax
ungia ueteri illitos ramices sanari pdunt.

Ge. Si galeotus medico enterocelaz & hydrocelarum
pcepta daret: cōmode hac ī pte Pliniū adduxisset. Nā
ramices axūgia sanare dicit. Vex latine etymologiae
auctori: & de dictionū significatione p̄cipienti: hec pli
niana sententia nō modo nō cōuenit: s; plane iſulse &
ridicule dicta uidet⁹: potiusq; dicendū erat: adipē: uel
sale inueteratum: uel sinceꝝ: axūgiam dici: ab unguē
dis uidelicet axibus: nomine tracto: q̄tum ex Plini⁹
uerbis in. xxviii. na. bi. colligimus. Antiqui maxie axi
b⁹ uehiculoꝝ pūguēdis utebāt: ad faciliore circūactuz
rotaz: Vñ nomē. Hūc satis mirari nō desino: q; utilis

34
ungendis axibus esse potest: ad hęc nō respexisse.

Ga. Popa ideo pinguedinē significat: ut apud Persiū est: Tremat omēto popa uēter: quod panis erat quo uelcebant sacerdotes: uel eorū ministri: & eius usu perpetuo fiebant hebetiores: hīc popeana pinguiā unguēta dixerūt ueteres. Iuuenal' Ridēdaq; multo pane tumet facies: & pinguiā popeana.

Ge. Ratio syllabę repugnare uidet' a popa fieri popeanum: cum popa primā corripiat: popeanum uero pducatur: Nam & popina: quod a popa deriuatur: principalis naturā seruat. Quod autem popa sit panis: quo utebant sacerdotes uel eorū ministri: Alius nō dicit pter Galeotum: cui uix uel cum testimonio clarissimorū auctōrū credendū esset. Nam ut paz prudens cauisset litterarię patronus: contra id quod scribit: clarissimorū testimonia adducit. Popeanum uero potius a cōfectore unguēti deductū puto: atq; adeo magis: q' ubi Plinius nomina: & rationes unguētōrū tradit: pinguitudinis nullam mētionē facit. qua ad unguēta conficiēda unguētarij uterēt'.

Ga. Abdomen proprie est ea pinguedo quę spinę adhaeret circuiēs: & ad uētreū usq; pertinēs: in qua renes iacēt. Iuuenalis. Montani quoq; uēter adest abdomine tardus. Cornelius celsus quarto. Ipsa autem ilia inter coxas: & pubem: i' imo uētre posita sūt: a q' bō: ac pube abdomen fursū & sus: ad p'cordia pueit. Ab exteriori pte euidenti cute: ab interiori mēbrana leni: Includūq; omēto iungit': a gręcis uocat'. Sed abdomen: pro hac de qua diximus pinguedine: dūtaxat accipitur: apud

f 4

uetusissimos. Plaut⁹ in Curculione. pnam. abdomē.
suis glandium.

Ge. Quo plura Galeote cōquiris: ad approbationem
uidelicet eorū: quę cōtrouersa putas: eo magis p̄cepta
tua cōfundis. Nam qui primū abdomen diffiniuisti
esse axūgiam uetustate maceratū: quō nunc dicis esse
pinguedinē spine adherentē. Preterea nūquid Corne
lius affirmat esse pinguedinē: ut tu ais: quę spine ad
hereat: & ad uētre[m] usq; ptineat: in qua renes iaceāt?
Immo nihil est tam diuersū q̄ Galeotus: atq; Corne
lius: quippe cū hic uera dicat & recta: Ille fatue & stul
te garriat: qñ abdomen a pube sursum uersus: ad prę
cordia pueniat: & sic accipiat̄ tam a ueterib⁹: q̄ a nr̄is.
Plini⁹ in. ix. na. bi. de Tunnis loquēs. bi mēbratiz celsi:
abdomine: & ceruice cōmendant̄: quę eadē uerba de
Lucilio sūpta uidentur: ut Geli⁹ auctor est. Nam in
primo satyraz libro sic ait: abdomina Thunia adueni
entib⁹ priua dabo Cephaleamq; carnē. hic Lucilius &
Plinius abdomen id uocāt: quod a pręcordijs ad pubē
descēdit. hic forsitan se decepit galeotus: qđ ignoraue
rit qđ hoc in loco p̄ p̄cordijs intelligat Celsus: qđ admo
dū indocte iterpretat̄ illud Plaurinum. pnam. abdo
men suis. glandium: pro pinguitudine. Illa magis ga
leoti q̄ suis. Sane istud tuum Amice opusculū magis
tribus anticiris repurgandū foret: q̄ olim Labeonis
Ilias neratro inebriāda fuit: Ergo ut de abdoīe aliqd
dicamus: Plinius in. xi. natural. histo. sic ait: huius su
men & optimum: si modo foetus nō auferit. eiectione

teterrimū: Antiq̃ abdomen uocāt. hic Plini⁹ lumen:
 & abdomen: idem esse consentit: Et Cornelius celsus
 ubi de Ramicibus: & de sensu abdominis loquitur:
 astipulari Plinio uidetur. Interdum tamen uelictu
 aliquo interior abdominis membrana: superiore cute
 integra rumpitur: id incidendum sub imo uētre: qua
 cum abdominis tunica in inferiores committuntur.
 Idem ne lesa abdominis membrana inflammationem
 mouent. hic ego supersedeo aliorum dicta afferre:
 qui quotienscunq; de abdomine mentionem faciunt:
 pro hoc significato accipiunt.

Ga. Vuluam autem nimia sagina compleri declarat
 satyrus: cum ad iucunda esculenta hoc sermone tradu
 cit. Squalidus in magna fastidit cōpede fossor Qui
 meminit calidē sapiat quid uuluā poping.

Geo. Magis in compedibus squalens: & laboriosus
 fossor edulij exquisiti memor olim fuit: q̃ nunc galeo
 tus nitidus: & pexus: atq; prepinguis: tum historicoꝝ:
 tum poetarum meminerit: quoruꝝ sententias de am
 pla & profusa romanorum gula: si recordatus fuisset:
 Verum Iuuenalis sensum tandem eruisset: Nam nō
 per nimiam saginam ad iucunda esculenta uuluam
 transtulit: sed ab arte: & ingeniosa gula: quę condimē
 tis quibusdam non omnem uuluam: sed porcina
 duntaxat: commendaret. Martialis in Xenij. Te for
 tasse magis capiet de uirgine porca. Me materna ma
 gis de sue uuluā capit. hic poeta parturientis uuluam

magis appetit: q̃ uirginis: & que nūdum pepit: Hora-
tius Non hercule miror aiebat Si qui cōmedūt bona:
cū sit obeso nil melius turdo nil uulua pulchrius āpla:
Amplam uuluā: hoc est maternam: Meuius prestare
dixit: nō pinguem. Sed cur ego ex poetarū enarratiōe
argumēta aucupor! qñ Plinius prudentissime: & cu-
mulatissime: q̃ studiosa fuerit gula condiendē uuluac
ī. xi. na. bi. scribat. Vulua eiecto partu melior: q̃ edito.
Eiecticia uocat illa. hec porcaria. Primiparis suis opti-
ma. Contra effoetis a ptu preterq̃ eodem die: suis oc-
cis: liuida ac macra: nec nouellarū suum p̃ter primipa-
rias pbant. Potiusq̃ uetere: nec dū effoetarū: nec biduo
ante partū: nec post partū: aut quo eiecerit die p̃xima
abiecticia est: occisē uno die post partū: huius & sumen
optimū. Si modo foet⁹ nō auferit: eiecticie teterimū:
antiqui abdomen uocat priusq̃ caleret eiciētes: occidē
nō assueti. Haecenus Plinius: qui in tanto sermone de
uulua: quā gulę procures miro studio ediebāt: & censo-
rię leges uetuerūt: nullam pinguitudinis mētionem
fecit: p̃ quā p̃ciosa foret: & magis appeteretur: imo
omnia suggerit quib⁹ Orati⁹. Iuuenalis. & Martialis
sensus explicari potest. a quo nihil ēque alienum est:
q̃ exponere Nimia sagina aut pinguitudine uuluam
placuisse.

Ga. Vuluę sicuti mēbri uirilis est tentigo quam qui-
dam priapissimum: quidā uero Satyriassin nomināt.
de tentigine mulieris Iuuenalis. Adbuc ardens rigide
tentigine uuluę: & de uirili in priapeis. Hac tētigine
quā uidetis in me.

41
Ge. Tentigo put a Virgilio & Iuuenale accipit: lōge
diuerſa eſt a priapiſmo: & ſatyriaſſi: qui duo itē mor-
bi inter ſe differūt: q̄tum ex paulo egynita didicim⁹.
cuius uerba ut potuimus latina ſubiiciemus. Satyriaſ
eſt pulſus teſtiū: & uelut ſingultus quidam īguinis: ſe-
quē: iſſāmatam quādam paſſionē ſeminalis recepta-
culi: cum intētione & tētigine: qđ ſi nō ceſſauerit pul-
ſus ille: ſolēt ſeminis receptacula intēdi: uel ſpaſm⁹
naſci. Vnde celeriter moriunt̄ homīes. ſpaſmoq; con-
tracti: qui emoriunt̄: tumidum uentrem habēt: & ſu-
doribus frigidum. Priapiſmus uero eſt cuꝝ genitales
partes in ſolam lōgitudinem ptendunt̄: & in circulū
tumeſcunt ſine appetitu ueneris: qui morbi cū mortī
feri ſint lōge abſunt ab ea tētigine: quę apud poetas
legitur.

Ga. Eſt & ueſſicę uitium ſtrāguria: uidetur. n. canalis
ueſſicę ita ſtrāgulari: ut urina: aut guttatim fluat: aut
omīo ſupprimat̄. de hoc. & alio quoq; morbo: loquit̄
Cato primo rexꝝ ruſticarū. Ad diſpenſiam & ſtrangu-
riam mederi oportet. Malum punicum ubi florebit
tollito tres minas in amphoram infūdito & reliqua.

Ge. Srāguriā a ſtrāgulādo dici: & noſtrā eſſe uocem
Egregius hic litterator ptendit: cū gręca ſit dictio: quę
latinā etymologiā nō recipit: & ſignificet difficul-
tē urīnę a gręco στράγξ. roσ. quod eſt apud nos gut-
tam ov̄pō. id eſt mingo & eſt cū urina guttatim fluit
dicitur ſtranguria latine ſubſtillum: ut ex eodem Ca-
tone colligimus: ubi de medicinis loquitur baſſice:
his uerbis. Nūc de his quibus egre locium it: q̄buſq;

substillum est. Exponitq; Pompeius festus: substillu;
esse: quādo stillatim aqua defluat ante pluuiā: & post
pluuiam: per siccum tempus: Nec dispensa dī: imo
dispepsia cum .p. significatq; difficilem & egrā conco
ctionem: a grēco. Δισ. idest difficile πέντω quod est
concoquo.

Ga. Homo occiduę legi subiaceret. sic enī dicimus teste
Plinio: quam grēci climateriam uocant: Nam clima
tir nihil aliud est: nisi lex quędam moriēdi.

Ge. Portēta uerboꝝ imo putida quędam & nugalia
deblaterare nō cessat Galeotus: indigne calūniāns Pli
nium: qui climatir nunq̃ dixit legem esse occiduā: Sed
climaterem legem dicit esse scāfilem: in septimo na
turalis historię. Rara autem esse dicūt longiora tem
pora: quoniam quidem momētis horarū insignib; lu
nę dieꝝ septē atq; quīdecī: quę nocte atq; die obfuāt:
ingens turba nascat̃. Scāfili ānoꝝ lege occidua: quā
climacteras appellāt. Nō fere ita genitis qnquagesi
mū quartū annū excedentib;. Climacteras scāfilem
legē dixit Plini⁹: nō occiduā solum. Sed noster h̃ līarū
gręcarū rudis: atq; otēptor: uim gręce dictionis ignorās:
pcedēs x̃bū h̃ ē scāfile: nec aīaduertit: nec itellexit. fit. n.
α πο τ̃ησ κλημακοσ. i. scala climacteric⁹. i. scāfili.

Ga. Galeoti Martij narniensis secundus & ultimus
de hoīe explicit.

Ge. Non minus barbare librum suum conclusit: q̃ in
cobauit hic noster elegantie latine uindex: Nam ut
in principio dixit. liber de homine incubat primus.
Ita in fine: ut idem auctor operis cognoscētur. explicit

posuit: quod uerbū p q̄ barbaꝝ est: At q̄tū accēpi ī
iurgio respōdeas: uitiū hoc approbātī in īpressores
culpam reiecit: utpote dicēs explicat: per. a. se scripsisse
nō per. i. quę defensio solēcismi siue barbarismi: non
minus barbara & foeda est: q̄ error īpe: quādo nūq̄ le
ctū sit: explicat absolute ī hac significatiōe. S; explico
uerbum habemus actiue significationis: quēadmodū
īnchoat accusatiui casui semper iunctū. Martialis in
primo. Deq; decem semp plures seruant oliuę. Expli
cat & coenas unica mensa duas. Idem in apophoretis
Quouiscūq; loco potes hūc finire libellum Versibus
explicitum est omne duob; op⁹.

Potuissem plurib; in locis multa de cōpositione atq;
ordine orationis notare: & disp̄sim ea inserere: prout
causa & locus exigebat: nec nō plurima de orthogra
phia dictionū adiungere: & alia nōnulla stringere. S;
cum leuis foret defēsiō si in librariorum aut opariorum im
pressoꝝ culpaꝝ deriuasset: illa pręterire silētiō statui.

Quid esset talus: q̄ ue iactu tali emiterent: collatis
diuersoꝝ scriptoꝝ dictis: nescio quid nō ad modum a
ueritate abhorrens affecutus: id tradidi. Vex ut est so
lers studiosoꝝ natura cū in hoc mibi nō satisfacerem:
diligentiusq; uetustissimos q̄sq; scriptores: tā nros: q̄
gręcos: p̄scrutarer: an aliqd dephēdē possē: qđ a uetu
stis auctorib; sūptū: fidē & auctoritatē: ī re dubia ap̄ie
da: & explanāda: hērer: forte icidi ī illud Homericum:

ubi Patrocli anima per quietem achillem magis cor-
ripuit: q̄ admonuit: ne amici obliuisceret: ne ue eum
mortuū contemneret: quē uiuentem tantope dilexi-
set: sed poti⁹ humari corpus iuberet: ut conditis mani-
bus: in sedem suam recipi posset. Recordaret̄ autem
q̄ puer in domo Pelei educat⁹ foret: Cum ex Opōte
fugisset: ob cedem Amphidamētis filij: quē αμφασ-
τράγαλοισι χολωθείς hoc est ira pcitus: in talorū
ludo occidisset: Quod uerbum exponēs erudite Eusta-
chius: de astragalī idest talis: plurima ānotauit: quae
in latinum conuersa huic operi subiūgere uolui: ī gra-
tiam eorum: qui de huiusmodi ludo cognoscēdo: cui⁹
frequēs est apud latinos scriptores mentio: solliciti ad
modum sūt. Ergo post multa de genere: & etymolo-
gia dictionis repetita astragalos ἀστροειδῶς ab alijs di-
ctos esse ait & ἀστροειδῶς astragalī ludere. qd̄ pbat
auctoritate Callimachi. fiebat autē h̄ lusus talis quat-
tuor: quorum quisq; casus quattuor habebat: nō aute⁹
sex: quēadmodum cubi: hoc est tessere: in quibus per
septenarium numerum cōtraria quedam constituiūt
oppositio. nam ut cūq; constiterit tessera: semp pun-
cta sex uni opponūt: tria quattuor: duo uero quinq;
habēt opposita: quae oppositio in solis cubis habetur:
quippe planicies habentib⁹. Sed omnes casus talorū
pro consuetudine ludentium assumptorū: erant quīq;
& triginta: quorum quidam a dijs: alij ab heroib⁹: alij
a claris hominibus: aut a meretricibus nomē accipie-
bant. non nulli uero a quibusdam: nunc in laudem:
nunc in uituperationem accidentibus denominabant̄

Et quidā in ip̄is casus Stesichorū dicebat: quippe octo
natiū significās: qm̄: sepulchrū Stesichori: quod erat in
Himera urbe sicilię: octo angulorū fuit. Vocabat &
alius casus Euripides: quippe quadragita significās:
quoniā uidet̄ Euripides unus fuisse quadraginta prę
fectorū: post triginta tyrānos athenis exactos. S; iacto
rum: ut aiunt: qui sex continebat: is γονο dicebat &
ἐξ ἑτῆς hoc est latine: senio. Qui uero unū continebat
chios dicebat & κων id est canis: unde puerbiū χῖος
παρὰ τὰς κων οὐκ ἔασω latine chius astās γον
nō pmittā. Secūdum quod apud Strattedē comicum
legit̄ κῖος παρὰ τὰς κων οὐκ ἐαλέγειν. hoc est
chi⁹ astans cōū nō pmittit dicē: ad qđ uidet̄ allusisse
Aristophanes Cū ait. οὐχ ῖος ἀλλὰ κείος ἢ κῶος
significat iactus hic canū cōtrariā quādam calculi rui.
nam in regionib⁹ quib⁹dā per lineas in lusoria tabu
la designatis: multisq; iacentib⁹ calculis: quos oportet
bat cōtra pdere. dicebāt̄ aut̄ Regiones ille: urbes lege
tesseraria. Canes uero calculi: qm̄ sibi e diuerso insidia
bant̄. Illud nos addim⁹ ex Varronis Geli⁹ & Macro
bij sententia: cubos dici latine tesseras. Sed astragalos
uocari latine talos: si libros Aristotelis ubi de ptibus
animaliū scribit: & nostri Plinij scripta quis cōtulerit
cognoscet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.5.36

Georgius Alexandrinus preclaro Patricio Mar-
co Antonio Mauroceno salutē.

e Ommentarium in Sapphus epistolā: quod
proximis diebus elucubraui⁹: ab amicis quoque
uel cōiitio efflagitatū: publicare nūc statui: &
quis illud festināter cōposuerimus: editionē tñ matu-
raui⁹: partim eorū sententiā secuti: qui iubent ea: quę
a nobis scribūt: uel recte emēdari posse: si in tempus
aliquod reponant: partim ut idoneo tēpore a te po-
tissimum: cui opus inscribimus: perlegi posset. Nam
inepti foret hominibus: & eius quę nec hominū rationē: nec
quid tēpora postulerent: cognoscēt: si in eo luctu: quē
ob mortē preclarissimi patris maximū coepisti: quicquid
uel molle: uel quęrele plenū legendū tradidissē. Igitur
cum tēpore: cum ratione ipsa: & amicorū sermonibus
paululū sedato dolore opusculū quod tibi nominatī di-
caui⁹: emittere placuit. In qua interpretatiōe multa:
ut rara: & insolita: sic grata: & utilia legēti erūt: nō nul-
la tamen: quę uel altius repetenda: uel copiosius disce-
renda fuerūt: strictim enarraui⁹ siue ne magnitudo
uoluminis: plusquā par est: excreceret: siue quod in his cō-
mētariis: quos nūc diligentissime cudi⁹: Vberius
& magis cōmode ea explicari poterūt. Interea nostra
hec leges: in quibus uelut prologi⁹ quoddā maioris
operis spectari uelim.

τελος

g

Georgij Alexandrini in Sapphus Epistolā
Interpretatio incipit.

f Appbo: quę inter mulieres longe admirabi-
lis fuit: & cū uiris de poetica certare potuit:
genere mitylenea hēt: Scamandronymi filia:
fratrē habuit Charaxū: qui meretriculā Rhodopem:
a Xanto Samio philosopho in egyptum deportatā:
ut illic quęstū faceret: magna pecunia redemit. Hęc
sane primū Hyadmoni seruiuit: tū a Xanto Samio
empta: conserua & cōtubernalis fuit ęsopi fabularum
scriptoris. Facta igit̃ per Charaxū Rhodope libera:
tātas opes meretricio quęstu cōquisiuisse dicit̃: ut py-
ramidem minimā: quę inter cęteras laudatissima ha-
bita fuit: extrui fecerit. Quāq̃ huic opioni nō cōsentiat
Herodotus: ut suo loco dicemus. In hanc sepissime in
lyricis suis Sappho iuecta est: ęgre ferēs a fratre opes
multo labore conquisitas tam turpiter perdi: licet &
ipsa ipatiēter: ut Pli. in na. bi. refert lesbiū & phaonē
amauerit: quos ideo dilectos extitisse tradit: q̃ radice
herbę cuiusdam: quaz latini cētum capita uocant: con-
tacti fuere. Plautus tamē phaonem lesbiū nimic ama-
rum dicit: quasi innuens unum fuisse lesbium phao-
nem. Et quia mityleneā dixim⁹ Sappho: illud adiun-
gimus Mitylenē lesbi esse urbē: a c. nomie nūc in
sula oīs Mitylenę appellat̃: in qua olim duę fuere no-
bilissime ciuitates: hęc v3: & metbymna. Hanc eandē
insulam pridem lesbō dictam: ab urbis nomine: quae
in ea potentissima fuit: Issam lycopbron appellat̃.

Fuit autem Issa non ignobilis io ea ciuitas. Quāquā
 Frāciscus pbilelfus pceptor noster uir multi ingenij:
 & faciēdi singularis: in primo Symposio in quo indu
 cit Dominicum ferufinum conterraneū meum: cu;
 Tebaldo Bononiēfi: de musica uerba facere: qnam: &
 item alteram ait fuisse Sappho: hoc est erexiam; que
 & antiquior lyrica. olympiade secunda & quadragesi
 ma: qua tempestate Alceus claruit. Stesicorus: & py
 thacus: Ea plectrum prima inuenit. Nupsit autem
 Corcylē andrio: homini ditissimo: ex quo filium su
 scipit nomine Didan. discipulas habuit Anagoram
 Milefiam. Congillam colophoniam. Eutheam Sala
 miniam. Habuit item amicas tris. Atbiola. Telefip
 pam. Magoram: quarum etiam amoribus: secus q̄
 muliebris pudor patiat: usa: per turpissimam famae
 notā: tradita est. Scripsit autem hęc lyricos modulos.
 epigrāmata. elegia. Iambos. & monadēs. Altera uero
 Sappho mitylēnea longe iunior fuit: quam & ipsa;
 & si aliqui lyricā prodidere: psaltriā tamē fuisse cō
 stat: Cui⁹ pulcherrimū opus: ad amicum phaonem:
 adhuc in latinum conuersum apud nos extat. Hęc
 autem cum phaonem ipsum pdite depiret: sua tandē
 spe frustrata ex leucato sese precipitem dedit: submer
 sitq; hęc Philelfus. Scripsit autē Sappho opera mul
 ta apud grēcos: tāq̄ celebris ī lyricis componēdis fuit:
 ut merito nona inter lyricos poetas ānumeretur. Et
 antipater Sydonius nō illepidū ī laudem ingeniosae
 puellē epigrāma ifert μνημοσύνην ἑλκεδάμειον.

g z

ὁ τ' ἔκλυε τὰ σμελιφώνου σαπφοῦς μὴ δέκα τὰν
μοῦσαν ἔχουσι βροτοῖς: quod nos ut potuimus la
tinū fecim⁹. Dulcia mnemosyne demirās carmīa sap
phus: Quæsiuit decima pyeris unde foret: q̄si decima;
eam musaz per Mnemosynem pyeridū matrē dicti
tans: quam lasciuiore usam poemate Ouidius ī arte
amandī signat sic dicens. Nota sit & Sappho: quid
enim lasciuius illa! Et ī tristib⁹ lesbīa quid docuit sap
pho nisi amare puellas. Et Horatius in q̄rto. Spirat
adhuc amor uiuūtq; omissi calores: colē fidib⁹ puellę.
Sed etate nostra siue tēpor⁹ iniuria: siue hominum ne
gligētia nihil de ea habet⁹: pręter carmina admodū
pauca: in testimoniū a quibusdam adducta. Sunt qui
putent hāc epistolam e gręco in latinum ab Ouidio
conuersam. Alij autem quor⁹ sententię accedim⁹: ex
cogitatam ab hoc poeta fuisse: ut alię fuere epistolę:
quibus heroides illę: uel maritos alloquunt⁹: uel amo
rem suum aliter cessisse oquerunt⁹: & testimonio eius
dam auctoris probari potest: quī ad Macrum scribēs
dum enumerat a se compositas epistolas: hanc se: ut
reliquas: excogitasse innit⁹: sic dicēs. Quęq; tenens stri
ctum dido miserabilis ensem Dictat: & aonio lesbis
amata uiro. Et īfra: Tristis ad bypsi pylem ab iasone
littora uenit. Dat notam phoebo lesbis amata lyram.
Et puto multa ex poematis Sapphus in hāc epistolaz
ab ingenioso poeta fuisse traducta: quemadmodum
ex nono iliados: in epistolam bryseidis: ad achillē non
pauca trāstulit. Floruit autez olympiade. xlv. regnāte

Tarqnio prisco. sappho. & alceus poeta. Relicta sap
pho a phaone: quem misere amabat: cum eum ad se
nō rediturum speraret: tum ut flagrantem amorem
aliquantulum mitigaret: tum si & precibz ama
toris flecti is posset: Iuuenem in sicilia cōmorantem:
ad se traheret: hāc epistolam ad eum scribit: narrās q̄
incredibili amore ardeat oblita carminū & musarū:
Experisq; eius solatij quod prius populares puellę si
bi afferebant: q̄rūq; pectori suo inhereat is quem di
gnitate formę dijs oparat. Se quoq; laudat ab ingenio:
si a forma placere nō potest: subiūgens q̄tum olī pla
cuerit: tum post deploratam calamitatem suam: &
duram legem fati: per quam tantis furijs agebatur:
quādo nec per somnum quiescere potest: quin ei pha
on occurrat monentem cupidine: ut nihil inextum
relinquat ad flāmam leuandam: in sinum leucadium
profecturam se dicit: ut saltu ex altissimo monte: in
mare se precipitem det: quādo eleuēde egreditur h
solum sit remedium.

n Vnquid ubi aspecta est. quasi est acclamatio
quēdam per quam demonstrat puella inter
se multa cogitasse: tandem sic prorupisse. nū
quid uisam litteram statim meam esse cognouisti? &
est poene comicum principium quod congrue ama
trici datur. Sic dido. En quid ago & apud Terentium
phedria: quid igitur faciam. Sunt qui legant. ecquid
pro enquid. nunquid interrogantis est particula: qua
non tam interrogamus: q̄ acrius instamus plerūq;

Vbi temporis aduerbiū. littera. hic pro figura & caractere ponit̃. Sic bryseis ad Achillē. Quā begis a rapta bryseide littera uenit: Vix bñ barbarica gręca notata manu. protinus. statim. interdum longe & iugiter. an nisi legisses. uide impatientiā amantis: quę non lecto nomine scribentis: uult itelligi auctorem operis. Auctoris. auctor dicitur factor operis: & is penes quem est potestas in re aliqua retificanda: & confirmanda: sic liuius. patres auctores essent: etiam auctor ducem exercit⁹ significat. inde auctoramentū idest stipendiū & p̃cium: & uerbum auctoro & exauctoro. Sapphus genitiuus gręcus. Illudq; sciēdū est: nostros tres casus huiusmodi nominum gręcos usurpasse: hoc est nominatiuum & accusatiuum in o: genitiuum uero in us. sic Virgilius Fatidicem mantus & tusci filius amnis. declinātur latine hęc nomina: ut desinētia in. o. p. onis in genitiuo: ut Io. Ionis: quod pbat prisiānus p uīdicē i strometeo: q̃ auctores multos huiusmōi declinatiōe ufos enumerat. Et. F. Quintil. in Analogia: Cęsarem hac ratione declinādī usum docet. Gręce item & sappho: & sapphon dicitur. Alterna. i. alternis sibi inuicē respondentia: quale est exametrum iunctum pentametro: nam tertio quoq; loco. scilicet sibi respondent. cum lyrcis modis. idest carmini lyrico cōponendo. lyrici poetę a lyra cognomē traxere: ad quam carmina sua cantabant. statuebaturq; eis chorus quinquaginta uirox: ac tauro donabant: cōmune quiddā cū his habebāt. dithyrambici. scilicet proprie bymnos in bacchu;

dicebāt: accepto tripode ī premiū: denominati ditby
 rābici a baccho: qui ditbyrābos dictus est παρὰ τὸ
 διδυρῶσθαι hoc est p duas portas uenisse per
 uentrem Semeles: & Iouis femur: qđ genus carminis
 primū apud corynthios cecinit Arion methymneus:
 qui & chorū statuit circularem. Ditbyrābici celebres
 fuere: diasemus poeta & philoxenus Cytberi⁹. At in
 lyricis prestantissimi fuere nouem Stesicorus. Bachi
 lides bibic⁹ Anacriō. pyndar⁹. Simonides. Alcbman.
 Alceus. Sappho. addūt quidam decimo loco Coryn
 nam mulierem de qua quinto siluarum scribens epi
 cedion in patrem suum Itatius sic ait. Tu pandere do
 ctus carmīa bacchilide latebrasq; lycophronis atrī. So
 phronaq; īplicituz tenuisq; arcana corynnē. Musa au
 te; ut Hor. ait dedit fidib; diuos puerosq; deoz. Et pu
 gilem uictorē. & equum certamie primū: Et iuuenū
 curas & libera uina referre Descriptas seruare uices
 operūq; colores. Flendus amor est me⁹. Causa cur ad
 elegos transierit qñ deflare debeat amorē nō pspere
 sibi cessisse. Nāq; uersibus īpariter iūctis quer monia
 primū post etiam inclusa est uoti snia cōpos Dicunt
 sane elegi ut grēci auctores īferūt ἐπὶ τοῦ ἐλέγειν
 qđ ad phylulā luct⁹ cātari soliti erāt & ἐλεγεῖν apd
 antiq; grēcoz īsanire significabat. Et qđ Hor. dicat
 Quis tam en exiguos elegos immiserit auctor Grā
 matici certant & adhuc sub iudice lis est. Tñ apud grē
 cū auctorē legim⁹ theoclē naxiū: uel cretriendē: ut alij
 tradūt: primū cecinisse hoc carmē: utpote furentē. Dī
 elegiū metz & elegia. idē p diminutionē elegidion. sic

Persi⁹. Hō si qua elegidia crudi dictarūt pceres. Apd
 grēcos clarissimi tres fuere scriptores elegoy Calima
 ch⁹. & philetas chous: quoy meminit pptius sic dicēs
 Calimachi manes & choi sacra philetē. In uesibz quēso
 me finite ire nemus. & Ouidi⁹ in arte amādī. Sit tibi
 Calimachi: sit choi nota poete. Sit quoq; uinosi teia
 musa senis. Tertius fuit Memnerimus de uoluptate
 scribēs: de quo sic Hor. Si Memnerimus uti cēset sine
 amore iocisq; nil ē iucundū. Et alit i in eplis Quis nisi
 Calimachus: si plus apposcere uisus est. Fit Memneri
 mus & optiuo cognomine crescit. Elegi uerbū est. nec
 aliter staret uisus. Flebile carmē elegiū met⁹. Non
 facit uenit. barbitos instrumentū est musicū: qd pul
 sat plectro uel calamo. ut Iulius polux tradit q̄ περὶ
 κρονοῦ καὶ τῶν ὀργάνων si loquit̄ lyra Citbara. bar
 biton. τὸ αὖ τὸ κιθάρῳμιτον eo q̄ grauioris chordē
 esset. Nā. μίτον apud priores grēcoy nervos signifi
 cat quibz chordē officiebant. Alij autē grēci dicūt bar
 biton εἰοεὶ βαρύμιτον τισων quasi graue uocem
 emittens: nam priores μίτονσ nervos dicebant: qm̄
 ante usuz chorday lineo stamine utebant. Strabo geo
 graphus in decimo geographiē libro. de origine poe
 tices disputans: eam a barbaris ad grēcos profectam:
 hoc argumēto probat: q̄ quattuor instrumentoy no
 mina quibz musici utūt: barbara sūt: hoc est μάγισ
 βαρβύτον νάβλιον σαμβύκη Magas. barbiton.
 nabliuz. & sambuca. plurimum chorday fuisse barbiton
 demonstrat theocritus sic dicens βάρβιτον ἑσπολυ
 χόρδον in ea egloga: quē inscribit Χάρπιτεσ κίερων

78

declinatur hic barbitus: ut apud Horatium Age dic
 latinum barbite carmen: lesbio primum modulate ci
 ui: & hoc barbitum: ut illud. & plectra & barbita con
 de. & foeminini generis dicitur: ut hoc loco. At de na
 blio Ouidius: Disce etiam duplici genialia nablia pal
 ma. barbiton igitur siue græcum nomen: siue barba
 sit instrumentum est mulicum de quo sepiissime lyri
 ci in carminibus suis mentionem faciunt. celebrat co
 lit & frequentat. diuersa contraria aut longe remota.
 typhoidos etnæ: typhoidos possessuum est: & si habz
 uocem patronymici: fit autem a typhoeo: quod nomē
 habet triplicem declinationem: tam apud græcos: q̃
 apud latinos. declinatur enim typhon typhonis. Luca
 nus. Antraq; letiferi rabiem typhonis anhelant: & ty
 phos. typho: & typhocus. ci. inde typhois: & apud Vir
 giliū. typhoeus. typhoei. ut qui tela typhoea temnis
 Dissentit autem a Virgilio: qui Enceladum iaculato
 rem audacem. sub ætna cruciari tradit: Sub in arime
 uero torqueri typhoea: hoc carmīe. Tunc prochira al
 ta tremit. dirumq; cubile In arime Iouis imperijs im
 posta typhoeo. Sed ideo iū fabulis nostri auctores di
 uersi habentur: q̃ diuersos poetas secuti sunt. Inueniū
 turque apud græcos iter se poetæ discordes esse. Clau
 dianus in tertio de raptu proserpine Virgiliū se
 quēs sic ait. Rupitne typhoea ceruix iarimē: q̃q̃ græci
 arimi. ox. declināt locū: quē Virgili⁹ iarimē dicit. etnæ
 ætna mens ē Sicilię perpetuo clarus icendit: cuius cra
 ter ambitus stadiorum uiginti patet: ut geographi

tradūt. Fauilla Fauromeniū & catiniā usq; puenit: fer
uēs uero fragor ad maroneum. diphthongū habet in
přicipio hęc dictio aspiratiōe repulsa. dicit mōs ętna:
ut gręci dūt ab ętna cęli filia & terre. Simonides uō
ī reb; sicilię ętnā dicit iudicasse iter vulcanū & cererē:
qui de regione certabāt. Demetri; chaletianus refert
briarcū: qui un; fuit cyclophū: genuisse filios. Sicanū.
& ętnā: unde & nomē. calor nō minor igne ętneo. Cō/
grue sūpta p ingentē enargiā ex re ipa cōpatio: ut po
te: qui semp ante oculos phaonis seruet. Vror nō mi
nore flāma se torreri dicit: q; ardescūt messes accēse in
cōbentib; curis: & est quasi hipbolicos dictū. Sic dido
de ęnea Vror ut īducto ceratę sulphure tēde. Indemi
tis magnis. Sic Vir. Nate quis indemitas tātus dolor
excitat iras. nec mihi dispositi neq; itē p carmīa possuz
amoris īpatientīā lenire: quę uel sola singulare sūt re
mediū homī: q amore qūi uexat: qd theocrit; pbat:
ad Niciā Milesiū medicū scribēs: apud quem legim;
polyphemū: qui galathea depibat: nec ea potiri poss;
ī littore maris carmīa cātantē: furentē amorē sedauit
se: ita ut sole picrides soli solatiū afferret. Ergo cōpo
nēdi carmīs & musę sollicitāde p amore oblita ē sap/
pbo. Iūgā carmīa. q iūcta & onexa oīo xsus ē: aut f;
chordas carīa iūgere. Sic Vir. numerosq; intēdē neruis
uacue carmina mentis opus. Idem in tristit us para
pbraſticos dixit: Carmina secessum scribentis & ocia
querūt: & item. Carmina proueniunt animo dedu
cta sereno. Vacuae. ociosae: & a iuris liberatae: sic
luuel. Pectora nostra duas non admittentia curas

74

Nec mihi pierides. pierides musę q̄ in pieria ex Ioue
 & Mnemosynę natę sint dictę: quę fm quosdam tres
 fuere. Hesiodus in theogonia nouem dicit: Mnemo
 synę gręce latine memoriā significat. & apđ Catulū:
 Mnemosynon mei sodalis. i. monumentū. Iure igit̃
 Iouis & memorię musę sunt filię. Musarū hęc sunt no
 mina. Clio Hialemi & himenei mater: ακλειω quod
 gloriosū facio significat. Euterpe rhesi mater delectās
 Thalia uirescēs cui⁹ filius fuit palęphatus: qui de colē
 dis arborib⁹ multa descripsit. Vrania celestis: quę linū
 genuit Terpsichore & Melpomene quę choreas &
 cātus iuenerūt. Erato. idest amabilis: ex qua thamiras
 natus est: qui amatoria quędam cōposuit. Polymnia
 quę Triptolemū ēdidit. & Caliope orphei mater. pie
 ria sane mons est: & ciuitas boetię: quam primū pieri
 us ēdificauit Metones frater: & lini pater: a quo pie
 ria uocitata est: ut refert Melissus: qui delphica cōscri
 psit. Dryades nō naiades legēdū ē: quādo uitiosus uer
 sus est. nais. n. primā pducit. Thespiadū. i. musarū uel
 nīpharū colentiū thespias. fuerūt sane thespie oppidū
 liberum in boetia ad radices parnasij: ut Plinius ait: ul
 ut Strabo heliconi proximū. Thespias p̄dem nobilita
 uit praxitelis cupido: ut idem auctores referūt. quem
 donum thespies sit us cōsecrauit glycerium meretrix:
 ab illis genus ducēs: munus illud ab artifice cōsecuta.
 hunc eūdem cupidinem: propter quem thespie uide
 bantur: obiecit Cicero Verri. Amatone & clio no
 mina propria puellarum: quę Sapphus populares

fuerūt: & eas poetria pudicę amauit: populares suas
amauisse Sappho innuit Hor. in carminibus sic dicēs.
Et popularibꝫ gaudentem Sappho puellis. atois no
mē etiam puellę. multarum puellarum scilicet: nam
re solum nunc amo: quę prius multas amaueram: Est
ī te facies muliebris excusatio & lasciuię plena: quādo
potius q̃ moribus: facie & luxu amor conciliatur: &
quo sibi magis ignoscatur comparat dijs phaonē ita:
ut sumpta fide & pharetra nihil ei defuturum sit: ad
uerum apollinem. accedentibus autem cornibus futu
rus plane sit bacchus. Vsurpauit autem in amoribus
hunc uersum. Est etiam facies: sunt apti moribus āni.
& item o facies oculos nata tenere meos. lusus lu
sus proprie in re uili dicitur & parui momenti: Lusi
bus quibus plerūq; paratur amor. Summe fidem &
pharetram. fides latine: gręce chorda: dicta fides quod
tantum inter se chorde citharę: q̃tum inter homines
fides concordent: cuius diminutiuum: ut Pompeius
festus ait: est fidicula. Sed frequenter in plurali pro tor
menti genere ponitur: ut apud Martiꝫ. Fidiculę licet
omnes rogant: & Suetonius in Tiberij uita Veretris
deligatis fidicularum. simul urineq; tormento disten
deret. lyram autem primum inuenit mercurius: quaz
deinde apollini musis atque amphioni tradidit: ut
philostratus ait: quod etiam testatur Horatiꝫ in car
minum libro sic dicens. Mercurij nam te docilis ma
gistro mouit amphion lapides canendo: tuq; testudo
resonare septē calida neruis. Pharetra dicit̃ q̃si ferēs

Τράνματα Apollo in apollinem quattuor referunt.
 artes: musica: diuinitio: Ars sagitte mittende. & medi-
 cina: ut atq; diuersa sunt numina: atq; potates huius dei:
 sic non una nominis etymologia omnibus uirtutibus de-
 seruit: nam apollo dicitur ὡς ἀπόλλων Τατάζωα exa-
 nimat enim iactum sagittarum: & pimit aiantes: namq;
 per sagittas ut Macrobius refert: uis emissa radiorum
 intelligitur: & quia tempore radioꝝ salubritatem prestat
 sol aiantibus: appellatur apollo ὡς ἀπελα-
 Τασνόσους ἀπόλλων quasi ἀπελῶνα hinc est qd
 eidem attribuitur medendi potestas: quia temppatus
 solis calor morborum omnium fuga est: & uirgines ue-
 stales auctore eodem apollinem ita indigebant: apol-
 lo medice: apollo pzan. dicitur inde delius eo qd illumi-
 nando omnia clare demonstrat. Alij autem sunt qui cogno-
 minatum apollinem dicant ἀπό τοῦ παρειντας
 ἀκτινας quæ Platonis sententia fuit chrysippus apol-
 linem uocitari dicit ὁ Τιμόνοσ ἐσικαίδουχι πολλοί
 hinc & latini solem uocitauerunt. aliæ sunt huius no-
 minis etymologie atq; potestatis: quæ hoc loco reciten-
 tur ne in nimiam magnitudinem commentarius hic
 excresecat. cornua bacchus eris: cornua baccho dantur:
 qd uino supramodum homines tumescunt: ut illud
 Ouidij Tunc pauper cornua sumit. Inuenio apud ly-
 cophrona κερατόφωρους. idest cornigeras mulieres
 bacchas appellatas: quæ in macedonia & minimalones
 uocitabantur: quia bacchum imitarentur: & cornua fer-
 rent ad imitationem Bacchi: qui Τανροκέφαλος

pingit: ad hanc fere sententiam persius dixit. Torua mi-
maloneis implerunt cornua bombis. Bacchus gemino
cc. scribit aspiratione post ultimum addita ἀπο τοῦ
βακέω. i. ebrius sum & clamo: quod in bacchanalibus clamo-
res fierent: uel a παρὰ τὸ ἄχος. i. sollicitudo καὶ τὸ βω
τοβαίνω. i. uado: nam qui sollicitus est uino sollicitu-
dinē & curas repellit: quod sensit Horatius. Quis post uina
grauē paupiem crepat: phoebo daphnem. exemplo deo-
rum probat amorē indulgentiā esse: quoniam phoebus impatiē-
ter puellam daphnem poenei filiam amauit: ut Oui-
dius tradit: ut greci ladonis & terre filia: & cum ea inse-
querentur longius fugientem: atque ad id uentum esset ut fessa
a deo apolline uinceretur in laurum arborē conuersa est:
que arbor quia spectatissima fuit in monte Parnaso ut
Plinius refert ideo grata apollini existimata est. Da-
phne dicitur παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω. i. uro: nam dum uri-
tur resonat & stridet: quod & Ouidius in fastis sensit
Et crepet in medijs laurus adusta focis. & gnosis bac-
chus amauit: gnosis cretensem: fuit sane gnosis ciui-
tas in creta. Ariadnem autem significat minois filia:
quam theseus cum phedra abductam in insula dia dereli-
quit: hanc deinde bacchus miserat calamitatē puellę:
simulque forma captus uxorem duxit: & quia dię insule
mentionem fecimus. Sciendum est naxum insulam
appellatam fuisse diam: deinde dionysiam quod testatur
his versibus theocritus: apud quē sic legimus in idem librum quod inscri-
bitur pharmacoceutria: Interpretatur. n. mulier Simeta
obliuionem uiro eius quem amaret tantum quantum

51
 olī oblitus est theseus aryadnes Τόσσόν ἔχιδνασ.
 ὅσσον ποκάθησέ αφαντί ἐνδιαλαθῆμεν εὐπλο
 καμω ἄριαλνοσ. Et Ouidius in primo de arte amā
 di. Gnosis in ignotis amēs errabat arenis: qua breuis
 equoreis dia feritur aquis. nec norat lyricos illa uel illa
 modos. Magis hęc amanda cum sit lyrici carminis p
 q̄ docta: quando ille quas dij tantum amauere uersus
 nō nouissent. pegafides muse dictę a pegaso qui ungu
 la sua: ut poete referūt fontem emisit: qui a facti no
 mine hyppocrene dictus est quasi fons egnus. Illud p
 terea addimus iuxta pyrenē coryntbi fontem uersatū
 fuisse pegasum equum: & illic a bellorophonte edo
 mitum: ut apud Pindarum legimus. pegasum dici
 ἀπό των πηγων idest a fontibus tradit hesiodus. qđ
 iuxta fontes oceani ubi gorgones habitabāt natus sit
 reciso. n. capite meduse psei opa: nati sunt pegasus &
 chrysaor. est itē pagasor in thessalia iuxta quā edifica
 ta fuit argonauis. unde Ouidius in maiore ope lamq̄
 fictū minie pagasea pupe secabāt: si p̄ma tūc corripit
 & p a scribitur. legim⁹ & apud eūdem Pegasis oeno
 ne pbrigijs celeberrima siluis. dictāt dictare ē id dicē
 qđ alius excipies notet: dicit etia rō dicta quale ē illud
 plinianū in ep̄la quadā o silua o litt⁹ q̄ multa oponitis
 q̄ multa dictat. Sugerūt sane camene 'ittus ac solitu
 do tacite nobis qđ scribamus: quēadmodū ratio & nō
 nūq̄ idignatio dictat. nec plus alceus. Alceus lyricus
 poeta lesbī⁹ fuit: qui in tyrānos lesbioꝝ carmina cōpo
 suit: & bella gessit. Hor. i scđo. Et te sonātē plen⁹ au
 reo alceę plectro. meritoq; ut Quītilia⁹ ait i pte opis.

aureo plectro donat: ut qui tyrānos infectat multū
etiā moribz cōfert in eloquētia quoq; brevis & magis
& diligens plurimūq; homero similis. Sed i lusus &
in amores descēdit. cōsors patrię. popularis alcei fuit
Sappho. lyre. q; lyrica & ille opofuit. grādius ille sonet
sic Hor. Et te sonantē alcea plectro. nec me despicias:
nec se despici dicit q̄q; sic breui statura: qm̄ respōdere
pōt damnū corporis bonitate ingenij. Sic Statius de
Tydeo. maior in exiguo regnabat corpore uirtus. ma
gni noīs. q; ingenio & dote naturę magna iure habet.
Alij legūt pui qd' dissyllabo nomini corpus cōueniat.
Cādida si nō sū: nec se spernēdā dicit q; cādore careat:
quādo andromade Cephei filia: ut legi apd' Ouidiū:
q̄q; fusca fuerit: a pseo tñ amata: & in uxorē ducta fu
it. de Perseo nota ē fabula: q; Andromadā Cephei: &
Cassiope filia: marinę beluę obiecta: iterempto mō
stro: puellā liberauit. apud Pliniū legim⁹: ossa belluę:
cui dicebat expōita fuisse andromeda: Romę appor
tata: ex oppido Indeę Iopę: qd' oppidum in phocnicio
mari positū est. Fusca. fuscus sane color nonnūq; solet
amatoribus placere: unde lectus est: Quid si tu fusc⁹
amyntas? & illud. Est etiā fusco grata colore uenus. &
uarijs albę opatione auiū: quę dispares tā colore: q; ge
nere: simul iungūt: probat dissimiles formas: atq; fi
guras: appetēdas esse: nam colūbę albę uarijs iungūt:
& pſitachus turturem nigę amat. albę domesticę. ua
rijs siluestribz. duo. n. columbarū genera ut Varro in li
bris rez rusticarū ait. esse solent. unum agresis: ut alij
dicūt: sexatile: quod habetur in turribz: ac columinibz

uillę: a quo appellatę colūbę: que ppter timorē nālem
 sūma loca in tectis captāt. Altez gen⁹ columbay est
 clemētius: qđ cibo domestico contentū: intra limina ia
 nuę solet pasci. Hoc genus maxie colore albo: Illud ali
 ud agreste: albo uario. Ex his duob⁹ stirpitib⁹: fit misel
 lū tertiū genus: fructus causa colūbę apta sūpta cōpa
 tio ex auib⁹ ueneri dicatis. uiridi auc a psitacho. Sūt q
 uiridē auc galbulā intelligūt. Sed hi snia Plinij cōfutāt
 q amicitias aīaliū: & bella tētās: & q iter se dissideant
 & cōueniāt: sic ait. Rursus amici pauones: & colūbę:
 turtures & psitaci. Et Ouidi⁹ ī amorib⁹: deflēs interi
 tū psitaci: quē dñā sua amabat: sic ait. Oēs quę liq do
 uibratis in aere cursus: Tu tñ ante alios turtur amice
 dole. Plena fuit uobis omni cōcordia uita. Et stetit ad
 finē longa tuazq; fides. & psitachus: ut referūt scripto
 res historię animalīū: sup oīa: uoces humanas reddit.
 India auē hāc mittit psitacē uocāt: uiridē toto corpore
 torque tātū miniato ī ceruicē distinctā: Impatores sa
 lutat: & quę accipit xba pnuntiat. Martia⁹. Psitach⁹
 a uobis alioz noīa discā: hoc p me didici dicē: cęsar auc.
 in ulmo est pcpue lasciuia. capiti ei⁹ duritia: eadēq; ro
 stro: hęc cū loqui discit: ferreo uerberat^r radio: nō sentit
 aliter ictus: cū deuolat rostro se excipit: illiq; inititur:
 leuiorēq; se ita pedū ifirmitati facit. nisi quę facie. Et
 q formosa rara: uel nulla repit: nā forma dei mun⁹ ē:
 forma quota quęq; supbit: si eā demū amatur⁹ ē: quę
 sit faciē insignis: nullā deniq; amabit. nulla futura tua
 ē lepida & muliere digna repetitō. At me cū legeres.
 Cōmemorat se oliz: & placuisse phaoni: & ex multis

b

ptibꝫ fuisse laudatā. legēs uel eligēs: uel opa mea lege
res. formosa. formosus dī a formo. i. calido: qđ sangui
ne calidiore forma acquirit. cōtra languescēte corpe:
forma perijt. usq; in oī pte. cātabam memini: nā & can
tu solēt placere puellę: unde sic eis pręcipit. Res ē blā
da canor: discant cātare puellę. meminerūt oīa amātes
ex affectu amātis dicta snīa. oscula rapta: quę tātis p
gratiora sūt: dū p uim aliquā rapiunt: qđ sponte data;
& puellę cātando: iuuenē ad rapienda oscula plerūq;
iuitant. qđ in amoribꝫ p q̃ pulchre declarat Ouidius
sibi cōtigisse: dū dicit. Hęc qđ dulce canit: flectitq; facil
lima uocē: Oscula cātāti rapta dedisse uelis. cū sit amo
ris opus. & si reticet nomē coitus: tñ pau uenuste rem
teneris expressit. crebra mobilitas: sic alibi de coitu lo
quēs Ouidiꝫ. Nec blandę uoces iucūdaq; murmura
cessent: Nec taceāt medijs īproba xba iocis. crebra mo
bilitas. i. tremula crissatio cū pruritu: qđ maxie ama
torē irritat. Sic Martia. de puella loquens. Tā tremu
lat. crissat. tā blandū prurit: ut ipsū Mastrubatorē red
deret hippolytū. atq; ubi iam atoz fuerat cōfusa uolu
ptas. qđ unū maxie amorē iuuat: & nihil hoc ad illud
seruandū firmitus esse pōt: ut naso ait. Sentiat eximis
uenerē resoluta medullis Foemina: & ex qđ res iuuat
illa duos. Plurimus in lasse corpe langor erat rem tur
pē ab eo qđ sequit. Αἰά τὴν σεμνοτῆτά. i. p metodū
uenustatis exp̃ssit. Nūc tibi sicilides ueniūt noua pre
da puellę. obicit amatori qđ nolit ficulas amare puel
las. sicilides forma gręca: naz latine siciliēsis dī. Quid
mibi cū lesbꝫ. renūciat patrię p amorē: & se sicilienses;

cupit effici: ut possit fieri p̄da phaonis: & sane hāc non
 mouit nobilitas patrię: quā maxie nobilitauit caput
 Orphei. p̄ ebz fluiuiū illuc delatū: q̄ q̄q̄ iō fictū q̄daz
 putāt: q̄ lesbij uiri p̄stantissimi fuere: quales ēdunt
 pytaç un⁹ ex septē. Arion metimneus. Alce⁹ & Sap
 pbo ipsa. Tñ philostrat⁹ in teoricis narrat: in lesbo ca
 put Orphei oracula dedisse: p̄serti gręcis troiā non
 posse capi sine saggittis herculis: & reges babylonie:
 atq; p̄faz: in lesbū: ad scitāda oracula: oratores plerūq;
 misisse: & i primis Cyz: cui cōsulēti Orpheū de exitu
 suo sic r̄sum ē Tά εμα ὠκυπέσδ quasi quę ego pas
 sus sū: in te uētura sūt: qđ & illi accidit. postq̄ thomi
 ris regina scythaz eū supauit: atq; eius recisū caput in
 utrē sanguine plenū cōiecit. Errorē. alij legūt errone.
 Niseides. i. sicelides: forsitan a scylla nyssi: quę p̄cipitata
 ē in mare siculū: & de qua sic legim⁹ apud Ouidium.
 Et uos nyssci naufraga mōstra canas. q̄q̄ esset lōge: &
 noue repetita deriuatio. Alibi sicelides legīt: & meli⁹
 Blādę mēdacia lingue. amatoz uerba: quę: ut blāda: sic
 falsa plerūq; sunt. Tu quoq; quę imites celebras heri
 cina sicanos. auxiliū a numie qđ amorī p̄sudet optat.
 Hericina. uenus a mōte herice: nā duob; montib; emi
 net ętna: & herice. ętna uulcano sacer est: herix ueneri.
 Immites sicanos. Auctore Salmo ante troiana bella
 Sicanius rex nomē sicilię dedit: aduectus cū āplissima
 biberoz manu: post siculus neptuni filius. Immites
 q̄ sicilia fuit cyclopū & lestrigonu; sedes: Nāq; in ua
 tis specub; gentē cyclopū habitasse quidā referūt: Et
 leontinos cāpos lestrigonas icoluisse: auctores quidā;

b z

dicunt: demum cilitia tyrannorum alumna fuit: quod
notius est: quam alio testimonio probetur. Tua sum quia
amori operam dabat. Grauis fortuna quę nunquam
melior uenit: & hęc dea est illa: quę toto mundo om-
nibus locis: omnibusque horis: omnium uocibus: sola
inuocatur: sola nominatur: uua accusatur rea: una arguitur
una cogitur: sola laudatur: & cum conuitiis colitur: & sola
inuocatur: & quam: ut Iuuenalis ait. Nos deam facimus
celoque locamus. de qua item in eo loco plura dicemus.
Tenorem ductum: inflexum ordinem. & tenacem
legem fati. Et manet parafraslicos: idem dixit briseis.
An miseros tristis fortuna tenaciter urget. Nec uenit
inceptis mollior aura meis. Et est peculiaris insanien-
tis mulieris repetitio: cum huiusmodi principio. sic Di-
do ad eneam. Durat in extremum uiteque nouissima
nostrę. Prosequitur fati qui fuit ante tenor. Sex mihi na-
tales ierant. enumerat quę sibi aduersa ex quo nata est ac-
ciderunt: mors parentis: & inopia fratris. Sex natales
i. anni interdum pro nobilitate ponuntur: ut Iuuenalis
Palmam inter domias uirtus natalibus equat. Lecta
aut collecta aut lecta ideo: quę nobiles nunquam soli combu-
rebantur sed cum dilectis equis uel canibus: sic illud uir-
gilii. ossaque lecta cado. Arsit inops frater captus mere-
tricis amore. meretrix hęc rodope fuit quā alio nomine
Sappho doricā uocauit genere thracia biadmōis ut. s.
diximus ancilla & neucraticū deportata postquam a chara-
xo qui uinum lesbium illuc aduexerat redempta fuit
turpissimo quesu tantum pecuniarum acquisiuit: ut

Pyramidem extruxerit: ut Plinius: & Strabo referūt.
 Erant sane Pyramides baud longe ab urbe memphi
 sitę: regum pecunię ociosa. & stulta ostentatio: quę iter
 septem mundi miracula a rerum scriptoribus nume
 rant subditq; Strabo: quasi fabulosum quid: q; raptō
 calceo: dum se rhodope lauaret: & in sublime ab aqui
 la deportato: atq; sup regis uerticem: qui forte iura di
 cebat: dimisso in regis notitiam uenerit: qui tuq; calcei
 concinitate: tum rei miraculo motus: per totam regi
 onem eam iusserit inquiri: quę eiusmodi calceum fer
 ret. Inuēta itaq; rhodope ī urbe naucratī: atq; adducta
 regis uxor fuit: qui post mortem maximo impendio
 pyramida in sepulchru uxori condi fecit. Alij dicunt
 sepulchrum ab amantibus meretrici factu. Herodo
 tus commemorat a cheope puella quę iussu patris p
 stituebat: pyramida hanc extructam fuisse: ut memo
 riam de se reliqueret: & pręterq; q; Amassis regis tē
 poribus rhodope floruit: qui multis ānis post eos re
 ges: qui istas pyramides relinquerūt in egypto regna
 uit: hoc maxime argumento nitit̃ pbare eam ingen
 tes opes impudice comparuisse: quę sane rhodopem
 transcenderent: non quę ad pyramidem conseruanda
 ascenderent q; memorię suę relinquēdę studiosa: in tē
 plo delphici apollinis uerua ad boues torrendos e fer
 ro fecerit: offerens ea deo quasi decimā quęlitay opū
 Meretricis amore. rhodopes: quod nomē cum ppriū
 foemine est: primam pducit apud gręcos cuq; nō pro
 monte ponit̃: illam corripit: ut Ouidius. Qua patet

umbrosum rhodope glacialis ad hemum ροδωπῆ
scribitur a græcis: Factus inops. prodige effusis opi
bus in meretricē: & patrimonio dilapidato: nauiga
tione querit iacturam rei amissę corrigere. Pagit fre
ta. negotiator enim erat: quippe qui uisum lesbium
ex lesbo: neucraticum urbem egyptiam deferret. Liber
tas & pia lingua. quia pro amore: & pietate in fratrem
ut fidelius admonebat: ita liberius illum quandoq; ac
cusabat. Et particula: hoc loco auctiua est: ut illud vir
gilij: Quorum iphitus quo iam senior pelias: & vul
nere tardus Vlyssi. Interdum & & interrogatiua ha
betur: ut illud. Et quę tanta fuit romam tibi causa vidē
di! modo indignatiua ut. Et quisq; numē Iunonis ado
ret: modo confirmatiua ut. Et dubitamus adhuc uir
tutem extendere fatis. Fatigent. turbent: & crucient.
Accumulat exauget: & exacerbat. Filia parua. aut fra
tris: aut certe: quod magis verum puto: ipsius Sapph
Nou agitur vento. παρὰ ὑπὸ νοῖαν cessisse sibi dicit:
nam unde solatium in malis expectabāt: illic maior
dolor maiorq; cura datur. Carina & vento. optie mā
sit in metaphora. Ecce iacent collo. ecce admirantis
particula. ut illud. Ecce trhebatur sparsis priameia
virgo: mouetq; παρὰ τοῦ σώματος ab habitu & cultu corporis?
quando munditijs non vacat? & capilli iaceant sine le
ge sparsi. que duo maxime mulieribus conueniunt:
namq; apud Salustium Marius sic ait. Accepī mundi
ditias mulieribus: laborem viris conuenire. Sine lege
quia ornandi capitis & religandi capilli nō vna lex ad

Quidio tradit mulieribus. Lucida gemma. i. anulus .
 gēma uocabulum gñale oprehendēs pprie quęcunq;
 nec oblōga: nec perforata sunt. Articulos. i. digitos &
 quāq; singulis quoq; digitis anulos gerere mos fuerit:
 tñ eū: q; minimo pxim⁹ est: anulo: peculiariter hono
 rabāt: excipiebātq; semper mediū quasi infamē . Nul
 lū ē in crinibus aurū: p crinali auro discriminabāt s̄ae
 auro mulieres capillos :ūde legimus pro crinali auro.
 Arabo rore. i. mirrha. Hor. in. z. dic & argute properz
 neerz myrrheū nodo cohibere crinē: & Propertiz. aut
 qd orōtea crīes pfūdere myrrha. Myrrha multis lo
 cis arabie nascit: stillans ab arbore c⁹ altitudo qnq; cu
 bitos non excedit. Incidit arbor binis temporibus . su
 dat autē sponte: priusq; incidat : statē dictā: cui nulla
 pferē . s̄ Plini⁹. alij putāt ladanū dici : Nā ladano ara
 bia gloriat. Cor uiolabile. cāz assignat cur sēp in amo
 re x̄set: nā & corde molli se cōstare dicit : & item boc
 a fatis datū: & interdum studia in mores conuerti : si
 āte oīa fama: & etas integra iuuenis: eā coepit. Molle
 cor. molle & non durum: ita ut de facili uulneret : naz
 duri cordis hī dicunt: q; amore non tangunt aut alia
 passione: qd inuit Persius cū dicit . Nec mihi cornea fi
 bra ē Leuibo telis. i. cupidieis. Legē dixere sorores. tres
 Clotho: Lachesis & atropos: quę legē nascētibo dicunt
 ut p besiodi carmnia hēmus in theognia

μοιρασθῆ ἡς πλεῖσ τῆν πμὴν πορε μῆτιέτα
 ζεις κλόθωτε λαχέσιντε καὶ ἄτροπον αἶτε δι
 Δοῦσι θνήτοισ ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόντε κα

b 4

kov Te fila seuera.nā fingunt tres sorores filo vitā no
stra3 disponere vñ Catullus.Currite ducentes sub te /
gmina currite fusi.Seuera.tristia:atq; tetrica:uel q̄ mu
tari non possunt.Siue abeunt studia in mores artesq;
magistras.alia cā cur semp amori vacet: quia plerūq;
studia hominū in mores & artes ouertunt.Molle:n̄
durum . Cui mirū etas lanuginis.lanugo a lana deri
uari ur̄:& ē primū pubescens barba:& itidē ī pōis lāu
go dī.vt.Tenera lāugine mala.Pro cephalo.excellētiā
formę significat:īsignēq; pueri faciē:quē relictis pp̄is
amatorib; de3 rapuissēt.Cephal9 ab aurora amat9 fu
it:a qua & munēa hūit iaculū.f.& canē:& cū p estū'ut
calorē releuaret:refedisset ī hūo:aurā captās:aliqs ma
le sedul9 ad iugē timidā retulit:quēadmodū Cepha
lus ī siluis cū aīca cōfuesceret.Igit̄ r̄lictis comitib; ī ne
mus frondosū mulier uēit : obseruatura.f.que nā aīca
uēiret:& virū deprehensura.Aduenienti itaq; marito
fesso:atq; p calorē dicenti:vbi es o mollis aura : postq̄
patuit error noīs iocūdi:surrexit : ut ad uirū iret:si agi
tatis frōdib; motu mulieris : uir rat9 ferā sonuisse:pe
ct9 uxoris iaculo trāsfixit.de Cephalo amato ab auro
ra ad hāc fere snīam pbedra scribit ad Hipolytū. Cla
rus erat fili9 Cephal9:multeq; p berbas Conciderāt il
lo pcuciēte fere.Nec tñ aurorę male se prēbat amā
dū.Ibat adhuc sapiēs a sene diua uiro.Phoebe luna.nā
ut phoebo sol: sic phoebe luna. Iussus erit cōtinuare sō
nos.dormiet alludit aūt ad fatulā Endimiōis:quē con
stat amatū fuisse a luna ī latino monte carię.Erat enī

uenator & studiosus canū: qui per diem dormiens: no
 ctur: lucente luna: uenebat: q̄ eo potissimū tpe ferē la
 tebris & cauernis egressē: arua & nemora peragrant
 latinū montē cum amore Endimiōis lunę obprobrat
 leander apud Ouidiū sic dicens. Hanc ego suspitiens
 faueas o cādida dixi: Et subeāt aīo latinia saxa tuo. Plu
 tū in. na. bi. dicit ob id traditum fuisse endimiona ca
 ptum amore lunę: quia primus naturaꝝ syderis huius
 deprehendit. Hunc venus in celuz: & Venus ip̄a amo
 ris arbitra: forme gratia: hunc in celum rapuisset cur
 ru eburno: nisi martē uerita esset: qui a formoso ado
 lescēte nō tēpasset O nec adhuc iuuēis nec iā puer. Ex
 clamatō ī ḡtatē eā: quę & amare possit: & amari: & q̄
 plāe sit dec⁹ & gloria sui t̄pis. Inq; sin⁹. petitio ut lasci
 ua & paz pudica: sic facilis: & plēa illecebray: quādo si
 nō uult amare: saltem pmittat ut amē Oculi roran
 tur. suffundunt: & aspergunt. Obortis ueris: & nō fi
 ctis: sic ap̄ Vir. Atq; sinū lachrymis impleuit obortis
 cōn Ter. d̄ simulatis lachrymis. una lachrymula quā
 oculos terrēdo misere ui expresserit. Multa littura: p
 litturas urbes lachrymas oñdit. Sic. Quascūq; aspicias
 lachrymę fecere lituras. Si tā cert⁹ eras. arguit. q̄ amo
 ris & cōsuetudis oblit⁹ ī salutata m̄pere: quā pdite ama
 bat: abierit qm̄ modestius abire debebat: & ip̄a puella
 salutāda fuerat. Nō tecū lachrymas n̄ oscula. q̄ solent
 ferre amātes cū iuicē discedunt: nā & lachrymas moe
 sti miscent: & oscula repetunt: quę non sibi contigisse
 Sappho ip̄atiēter dolet. Sūma. i. extrēa. Iniuria: iniuria

b v

illata in coitu. Munus amantis rem turpem honeste
expressit. sic cryssis de glycerio. Si tibi morigera fuit
in rebus omnibus. Et Dido ad eneam: Aut fuit quicq̃
dulce mecum. Immemor esse mei. mandatum amori
conueniens. Per tibi per iurantis particula: quę per se
plerunq; plena est: sic Virg. per te si qua est: quę restat
adhuc mortalibus vsq̃ intemerata fides. Numina no
stra. quia potę sunt i potestate mularum: & quia quę
dictura est: paru3 credibilia vident: deos testata ē. Nec
me flere diu. q̃ bene ex discessu phaonis: & reru3 per
mutatione: doloris magnitudinem expressit: ita doluis
se dicēs: ut poene carens humano sensu: nec flere: nec
loqui potuerit. Et lachrymę. ex nimietate doloris πά
θος mouere contendit. Postq̃ se dolor. qui prius flu
pentibus membris abierat. Pectora planxi. percussi:
quod foemiarum est. Virg. Et tonse pectora palmis.
Scissis comis. & hoc muliebri est: sic de matre Euria
li. Virg. Et foemineo ululat n scissa comam. Non al
p affectu aptę sumpta cōparatio: a matre isolabiliter
merēte: atq; deflēte mortē adēpti filij. Inane exanimū
Gaudet quasi isultās q̃ & ipsa temere amauerit: atq;
p amore sit oblita pudoris foemiei: & veluti stulta ex
ululet. An̄ oculos. vt maiore cura languescētē sororē
afficiat: crebro sese oculis eius obicit. Filia viuit grauis
.i. obiurgatio: quia filij desiderium maritorum sepe le
nire solēt: obicit sorori filiam viuere: quasi n̄ hēat egri
tudinis doloris iustā cām: & est deductus color ab illo
Virgilij. Saltē mihi puulus aula luderet enecas: q te tā

57
tum ore iſſeret: nō equid' oīo capta: & deſerta viderer
In idem pudor atq; amor. Inīa vera & reſpōdens illi:
que alibi legit': quid deceat non videt ullus amās. Tu
mibi cura phaon: vide uehementiam amoris: que vel
nocte qñ oīa queſcant mulierem magis ſollicitat. Te ſō
nia noſtra reducunt. recti⁹ inſomnia dixiſſet: q inſom
nia pprie amatori dant: curamq; amoris ſp ſequunt'
iſomnia: vt ap Terentiū amāti phedri⁹ ſeru⁹ dicit. ſic
mox te adigent inſomnior Et dido male ſana: & que
ſemp in pectore vſtus enee fixos hēbat: ſic ait. Anna
ſoror que me ſuſpenſam inſōnia terrēt: dicit' aut inſō
niū: nō quia p ſomnū videt': ſi q in ipſo ſomno tñmō
eſſe credit': & dū uidet' poſt ſomnū nullā ſibi utilitatē
vſ ſignificatōem relinquit: ut ſi amator uideat delitijs
ſuis ſe fruētē: aut carētem ſi metuēs fuerit. Formoſo
candidiora die: & affectu amātis: & uoluptate p ſonū
ſūpta: dictū. Illic te iūcio q̄uis regiōib; abſis. In κακό
3ηλον incidit: niſi & libidie & uoluptate imaginaria
quā aſſerūt inſōnia: dictum intelligat. Sic hero ad leā
drum. Forſitan inuitus mecū tñ improbe dormis: Et
q̄uis non uis ipſe uenire uelis: Et eſt familiaris aman
tis foemine locutio. Longa gaudia: q qd' per ſomnum
uidem⁹ cū ſomno & breui tranſit. Sic eadē hero Me
miſerā breuis eſt hec & non uera uoluptas. Sepe tuos
uideor: enumerat uoluptates amatorū: quas extincta
lucerna fieri l3: ut illud. Extinctam liceat' quid ad lucer
nam: ut his lectis: deſyderiū ſui phaoni faciat. uigilāt
Senſibus ora meis. Vide yim amoris: & libidinem

foemineā: qñ sopitis sensibꝫ ora uigilāt. Pudet hic nar
rare si oīa fūit honesta & multis x̄bis deducta p̄frasis
imaginari coitus & polutionis foemineę. Oīa secūz qꝫ
sole oīa pateſcunt: nam nox atra colorē rebo abstulit.
Antra nemusqꝫ peto. a loco cōmiseratōez mouz: qꝫ cōscī
fuit uoluptatis pceptę. Erichtho. uenēfica fuit: ut apud
lucanūz legimus: quam sex. Pompeius de exitu belli
pharfalici cōsuluit: nā p̄ necromātiā futura predicebat
eratqꝫ magnaz artiū potētissima: ut qꝫ de īferis aīas re
uocaret. Furia p̄ qꝫ magid artiū boīes ī furias cōuertit
dī at erichtho. quasi cōtētō terre ēp̄iō cōtentio Xεάv ter
ra. Scabro. aspo. imposito: unde & scabies dicitꝫ a cor
poris aspitare. Topbo. genus ē lapidis mollioris: ut qꝫ
de facili in arenā resoluatꝫ. vnde Ouidius. Et leuibꝫ
tophis: & Iuuenalis. Ingenūz uiolaret marmora to
pbum. Marmoris migdonij. migdonia regio est: quę
& bithinia dicitꝫ: in asia minore: in qua olim marmor
prestantissimum effodiebatur. Alij putant marmor
migdonium non haberi ex ipsa bithinia: sed potius ex
prochoneſſo īsula quę sita est in propontide contra bi
thiniam. Comis ramis: & frondibus. Siluę dñm qꝫ me
umqꝫ appellat amatorem suum dñm: quemadmodū
& dñā dī ab amatore: quę amatꝫ. Dos. pretium & p̄p
chritudo. Gramē sic alibi Ouidius. Sepe super strān
foenoqꝫ iacentibus alto: Mixtaqꝫ cum folijs p̄tuit her
ba toz. Lugere uidētꝫ. nisi uidentꝫ fuisset additum ī ca
cozelō incidisset: nam ī affectū hūanū migrare diceret
arbores. Sola uiu. solam flebilē auē cantare dicitꝫ: cui?

frequens est questus: utpote matris: diebus ac nocti-
 bus iugiter lu gentis mortem Itbys filij: quē dilacera-
 uit:& patri Tereo epulādum dedit: ut vlcisceret vim
 sorori philomellę turpiter ab illo illatam: qui ea non
 contentus iniuria: linguam etiā amputauerat: ne pos-
 set per vocem facinus aperire. demutati sunt tereus ī
 vpupam. Itbys in pbasianum. philomella in lusciniā.
 progne in irundinem scđm Ouidium. gręci tamē au-
 ctiores: non philomellam: sed progne: in lusciniā
 demutatam referunt: quos in hoc loco idem poeta se-
 quit: nā mater progne fuit: quod & sentit Varro sic
 dicens. lusciola qđ luctuose canere existimat: atq; esse
 ex attica pgne ī lucta facta auis. Non vltā qđ p mortē
 filij n̄ plen de viro vindictā lūpsit. Alij. Nūc legūt: qđ
 hoc tpe plāe sit vltā viz: cui sn̄ nos nō accidimus. lu-
 scinia latine gręce αἰΔον dicit. Hismariū thraicium
 est sane hismarus mons thracię. Daulias ales Itbym.
 daulias post delphos: utpote orientem versus: hēē vt
 Strabo refert Thucidides ī scđo: terre phocidis dicit:
 quā olī thraces icoluerūt: vbi tere⁹ is rgnauit: qđ pgnē
 filiā pādīōis duxit: quę cū sorore philomella facinus il-
 lud: quod poetę fabulāt: circa Itbym patrauit: & a m̄p-
 tis poetaz ī commemoranda philomella: auis dauli-
 as celebrat: tū apud gręcos: tū ap̄ n̄ros. vñ Ouidi⁹ ī ea
 eplā qua solat liniā de morte diusi: sic ait. Talis ī um-
 brosis mittis nunc deniq; siluis: deflet thraicium dauli-
 as ales Itbym. Et catullus de morte fratris ad horta-
 lem. Semper moesta tua carmina morte geram.

Qualia subdensis ramorum concinit umbris Dauli
as absumpti fata gemens ithili. Vbi notandum q
ithylis declinauit nō ithys ithios. Ales ithim ἀναδίπ
λωσις recte habita ad comparationē auis luctuo
se. Est nitidus candidus & purus: & est το ποσραφία
fontis poetico more descripti. Quem supra ramos
fons sacer. nullus non fons aliquid diuinitatis habere
dicitur & sacer esse. Ideo hunc multi numē habere pu
tant. Aquatica lothos. sic alibi Ouidius. Amnicoleq;
simul salices: & aquatica lothos. lothos: ut tradit Pli
nius: arbor est insignis in apbrica: quam uocant celti:
& quanuis sit iam familiaris italię: cum terra mutat
precipua tamen est circa fyrtes: atq; nasamonas tā dul
ci ibi cibo: nā myrthi mō bacchas fert: ut nomen etiam
genti terreq; dederit: nimis hospitali aduenarum obli
uione patrię. ligno colof niger: ad tybiarū cantus ex
petitur: radice cultellis ad capulos: breuesq; alios usus
excogitant. Est autem eodem nomine herba in egypto:
caulis in palustriu genere: si in apbrica a bacchis
lothi: quibus homines pastos accepi: lothophagi ppri
dicunt ad quos cu; apul; esset Vlysses socij ei; gusta
ra loto quasi priā; obliuati: de reditu apli; nō cogitarūt
Est & lothos quę dicit faba gręca Vna nem. magni
tudinē ostēdit arboris. Formos; puer ē. narrat quē ad
modū p getē uisus ē ab ea puer: qui miserat; amore;
undiq; feruescentē ad leuandam flāmā bortatus est: ut
peteret sinū leucadiū: & ab actio p montorio dissiliat
in mare: qui saltus tantum ignē leuaret: quando vim

extinguēde flamme locus ille sortitus esset: & ut ma-
 gis credat affert exemplum deucalionis: qui illeſo cor-
 pore cum imenſo amore pyrre succenſus eſſet: ſe in
 mare precipitauit: ſtatimq; pectora illa pyrre: quę tã-
 tum optabat: contigit. Nunc ignibus equis. ſic Virgi-
 lius. Non equo foedere amantes. Ambraciis. forma
 patronymica pro poſſeſſiuo: & declinatur ambraciſ-
 ados. In epyrrho: ut geographi tradunt: iuxta butro-
 tuſ; ſinus iacet Ambrachius: in quo Ambracia oppi-
 dum. ut Plinius refert. Nam Ambraciennes, epyr-
 rhi gens fuit: denominata ab ambratia filia Augei: ut
 Euaſtachiũs tradit: vel ab ambraco filio Teſproti: vnde
 & regio omnis theſprotia dicta eſt: & ſubdit idem au-
 ctor apud priſcos ambraciam per. b. & ampratiã. p. p.
 ſcribi ſolituũ fuiſſe. Phoebo ab excelſo. egreſſos ſinu am-
 bratio Plinio referẽte i Ioniũ: excipit leucadiũ litt⁹ p
 mōtoriũ leucates: ubi dicit ſerui⁹ fuiſſe tẽplum acciaco
 Apollini oſtitutuũ: & ciuitatẽ ābraciã: niopolĩ ab augu-
 ſto appellatã uictis illic antonio: & Cleopatra. Ab ex-
 celſo q; leucas mōs ẽ altiffim⁹. ſic Vir. Mox & leucate
 nymboſa cacumĩa mōtis. Et formidat⁹ nautis aperit⁹
 apollo. Acteuſ; aut littoralẽ: nã & Tũ littus ſignificat⁹:
 aut acteuũ. i. acciacum dicit. n. acteuſ. a. um. i. atheniẽſiſ
 ut illud: Nec nebit acteuſ; ſcythois unda rates: nã acti-
 ca regio apud priſcos dicta eſt non ſolum athiſ. ſed &
 actẽ dicta eſt ut Euaſtachiũs refert uel ab acteone: uel
 ab acteo idigena. Leucadium Strabo ſic ait. Leucas ſu-
 prioribus annis littus extitit: quę inſula effecta eſt: de

qua laertem dixisse aiunt : munitam solus uicepi ne
riton urbem : littus erat terre : hoc quidem in loco
manu factę excisiones extiterunt . Ita idem Plinius
dicens deinde leucadia ipsa peninsula quondam neri /
tis appellata : opere accolaruꝝ abscissa a continenti ac
reddita uentorum flatu . congeriem arenę cumulatiũ
qui locus uocatur dicretis : stadiorum longitudine tri /
um : oppidum in ea leucas quondã neritum dictum .
Apud eundem Straboneꝝ libro decimo legimus Co /
rynthios cheronessi terram iusta effosa : Leucadem in
insule formam redegerunt : & in eum locum trãs por /
tata nerito : qui fuerat Isthmus : nũc fretum & eurip⁹
est pōte iugabilis : mutato nomine dixere leucadem : sũ
pto ut reor a leucate uocabulo . Est enim albicanti colo
re petra in pelagus : atq; Cephaloniaꝝ proiecta : & leu
cadi adiacens . hĩc accepere nomē leucadii : ut ait Hero
dot⁹ gēs dorica : & a corynthio oriũda . & Thucydides
cas corynthiorum colonia : quorum ager tam extra : q̃
infra Isthmum : ubi leucas ipsa sita est : quibus in locis
teste Plinio sarda gēma iuenit̃ . Hĩc se deucaliō . deucali
on patruellis pyrrhę fuit : naz ex prometheo nat⁹ ē deu
calion : ex epymetheo pyrrha : q̃ duo fm fabulas gen⁹
humanum instaurarunt : iactis post terga lapidibus .
Hanc legē locus ille tenet . Apud eundē geographũ le
git̃ leucatã hēre phanũ apollinis : ubi salt⁹ fiebat : q̃ ad
sedãdos amores ualē crediť : ex quo loco Sappho priã
dicitur superbe ab excelsa se deiecisse petra : stimulan
te cupidie : sic menãder auctor ē : atiq; oēs nō scriptoĩs

non Sappho: sed Cephalum prius saltasse tradunt
 pterolę captu; amoribus. Statius in ultimo sylvarum
 scribens epicedion in patrē suū: Sappho innuit desiliis
 se in mare sic dicens. Stesichorusq; ferox: saltusq; īgres
 sa uiriles Non formidata temeraria leucade Sappho
 Genę. Festus pompeius dicit genas. Enni⁹ palpebras
 putat cum dicit hoc uersu. Pandite sub genas: et corde
 relinquit somnum: alii eas partes putant genas: quę
 sūt sibi oculis: et sic hoc loco Ouidius. Insano: magno.
 Pennas suppone: Alludit ad historiā. Siquidē Strabo
 tradit leucadiis morē patrium fuisse: ut in apollinis sa
 crificio: noxium aliquem quotannis auertēde deorum
 irę gratia: de mētis specula deiicerēt: eiq; applicitis pē
 nis & auibus multimodis: quibus leuari posset: saltus
 ipse perinde ac uolatus efficeret: multosq; circumstātes
 cadētē paruīs excipere nauiculis & p uiribus cōseruatū
 extē fines emittere incolumen. Chelym. est pars cytha
 rę scribitq; per. ch. ī prīcipio & ultia. y. dicitur a uerbo
 χῆλς quod lego significat. uel quoniā a corio testudinif
 qui gręce χελώνη dicit a qua fabricata est. Phoebos
 nam & Phoebus cytharas habuit a Mercurio. Vers⁹
 .i. epigramma. Vnus & alter: distichon significat. Po
 suit sic Ouidi⁹ ut dixim⁹. Dat notā phoebo lesbif ama
 ta lyram. Cur nunc acciacas. obiurgatio in phaonem:
 qui magis salutaris esse pōt q̄ salt⁹ acciac⁹: modo rede
 at: nec item sit apollini cōcessurus dignitate formę. Ac
 ciacas possessiū ab actio. Iuuēal. Mœsta nec acciaca
 tulit Cleopatra caria. Titulū cām: & nomē: q̄ dubitat

eū p amorē & illecebras retiocari posse: monet ut for-
 midet inuidiā quā sibi conflabit: si fuerit causa mortis
 puellę: tum igeniosę: tum cū misere amātis. Pectora.
 sępe mētionē facit eius ptis: quā nouerat placere ama-
 tori. Plectra. plectrę gręce: latine pecten. sic Virg. Iaz
 pectine pulsat eburno. deducit plectrę απλεττω qđ
 est pcutio: inde & πληετρον gręce latine plaga. Mu-
 ta dolore lyra est. Cū cythariste canūt utriusq; manus
 fungūt officio: dextra plectro utit̃: & hoc foris canē
 dī: sinistra digitis cordas carpūt: & hoc est itus canere:
 ut Pedianus ait. Les bides equoreę p αναφοραν. i. repe-
 titiōnē affectū mouet. sic Virg. Euridycē uox ipsa &
 frigida lingua. Ab miserā eurydicē lingua fugiēte uoca-
 bat. Eurydicē toto referebāt flumina ripę. Acolia lyra.
 exponūt quidā Διδλεκτω φολια usus sit: quorū snie
 accedit Acron exponēs illud Horatij ī carmībo: folię
 fidibo puellę. Nos aut sequētes sniaz Dionysij sic di-
 cētis κειθεν Δαίολιζων αναφάινεται ούρεανήσων
 λσεβου τευρυχόροιο και ī μερτησ γενελοιο. atq;
 eustachij cōmentatoris eruditissimi: dicimus les bon
 & tenedon folias fuisse isulas: atq; hoc leco foliā lyrā
 dictā: q; Sappho lesbia fuerit: & subicit Eustachius ex
 snia nobilissimi geographi: oēs q; ex Isthmū pelopō-
 nesiacū: pręter athenienses megarēses: & dōres q; erāt
 iuxta parnasū: acolos appellatos: adeo late folica gens
 patebat: unde & sępissime pyndarus: quīs dorice scri-
 bat: folicam suam cantilenam dicit. hī folcs qui in eu-
 ropa sunt ab foli filiis dēnominati fuerūt. Sed q; asiaz
 colunt acolensium: qui in europa sunt coloni fuere: &

nō solū coles ab eoli filijs dicunt. s. q. fuerint gēs uaria
 & ex multis natioibz mixta: nā & αἰώλον uariū signi-
 ficat. Ingenio uires. Sic pptius. Ingeniū nobis illa pu-
 ella facit. An. dubitantis pticula. zephyri uētus ē occi-
 duus: qui latine fauonius appellat. dī aut zephyrus
 ὡς ζοηφόρος uitā ferens: uel q. fert quę sūt ad uitā:
 eo sane plantę oēs germināt. & pullulāt. uel dī zephy-
 ρος παρὰ τὸν ζοφόν. i. a tenebris. ab occidua. n. pte flat
 uētus hic. ferūt referēt: παρὰ χησιν. i. anominatio:
 Affonāt. n. s. p. ferūt. & referūt: uotiuā. dicūt quę uoto
 suscepto soluūt. Ven⁹ orta mari. ex testiculis coeli: &
 spuma maris: nata ē uenus: q. a facto ipso ἀφροδίτη
 dī. nā ἀφροσ spumā significat: appellat itē cythera: q.
 primū appulerit cytheris & cypris: q. i cypro nutrita
 fuerit. Cupido. amoris deus: & ueneris filius: quā du-
 plicē tradit Apulei⁹ iisdē fere xbis. hero ad se natantē
 leandz: ut mare itrepidus itret: alloquit dicēs. Quid ti-
 meas nō ē! auso ven⁹ ipa fauebit. Sternet & q̄reas q̄
 re nata uias. Pelasgida Sappho. grēcā simpliciter qdaz
 itelligūt: ignorantes les bon prius pelasgiā ut Plinius
 tradit & strabo appellatā. Fuerūt. n. pelasgi inops ge-
 nus hominū errantiū: qui p uniuersā fere europā erra-
 uere: Vnde in naturali hīstoria bēm⁹. Pelasgos quoz
 dux fuit euāder litteras in Italiā adduxisse. & A. geli⁹
 in noctibz atticis. arūcos. Sicanos. & pelasgos primū
 coluisse Italiā dicit. fata petant aquę: quod tandē fecit
 ut supra docuimus.

[Faint, illegible handwritten text in a single column, likely a medieval manuscript.]

Georgius Alexandrinus Antonio Chronico. Sal.

c Vm forte supioribz diebz apd bibliopolā: vnū
ex his Plinij volūinibz offēdisse: q̄ istic: ut corre-
ctor p̄fat: erudita quadā diligētia: & doctoꝝ consilio:
ip̄ressa fuerūt. Illd̄ p̄fatiōe ip̄rimis mot⁹: reuoluere
coepi. Ita demū quāq; rē q̄siturus: vt eā desiderarē. Sed
dū tumultuariā opā ī eo legēdo īsumo: ī errores: & plu-
rimos: & grauissimos incidi. quos cū nimia diligētia:
tū temerario: & ipudenti conatu: factos deprehendi.
Nā dum grāmatici cuiusdā leui & ip̄roba emendatōe
cōtentus ē: suoq; īterim nimis ingenio fidit. nūc ueraz
lectiōe deprauauit. nunc ī falsos: aut pueriles & tāto
scriptore indignos sensus: quē librarioꝝ uitio confusa:
intelligi uix poterant: demutauit. Quā rem: cū amici
& uiris non indoctis: ostendissem: uitiaq; adeo manife-
sta forēt: ut quid contra diceret: aut quo pacto defen-
di possent: plane ignorarent: hortati sūt: ut paucula: d̄
multis: ad te mitterem: correctori ostēdenda: ut scilz
dici posset: qua ratione: qua ue auctoritate: isti uiri fre-
ti: sic imprimi: non seruata prisca & frequenti lectio-
ne iusserint: Vix enim credere possumus: duos eru-
ditos uiros: & ueritatis: tam gr̄ce: q̄ latine assertores
in turpissima errata fuisse prolapsos. Vale Venetijs
pridie Kal. martijs. M. cccc. lxxi.

i. Gīt libro aperto is mihi primuz locus occurrit
ubi situm īstrię: liburnię: atq; dalmatię explicat:
deprehendiq; statim: & indiligentię. & rerum ignora-
tionis: erratum. Nam dum uel ingenio suo phis: uel

Strabonis & Ptolemei geographia contenti: quę Plinius particulatim: atq; minutatim magis describit: potius libenter ignorare uoluere: q̃ ab alijs diligenter: ut ueritatem assequerent̃: percontari: corrupto exemplari: quod integrum: & uerum hoc i loco habebat̃: ignorasse mihi uident̃: quid sit fanaticus sinus: quę panati cum scribunt: Cum paulo infra legamus. Fanates a quibus sinus nominat̃. Sed hoc nō admodum graue. Quod uero sequit̃: grauius: nec a bonis: litteratisq; uiris: dissimulandum: uel contentiose defendendum. Legit paulo post sic. Insule eius sinus cum oppidis: preter supra significata. Absyrtium. Arba. Tragurium. Issa. Pharos. Paros ante. Hic non modo uerba mutata: sed situs ipsius ratio omnis confusa est. Nam prior ad hunc modum: & uera sic est lectio. Insule ei⁹ sinus: cū oppidis: preter supra significata Absyrtium. Arba. Crete. Chissa. Portunata. Duplex enim Tragurium: qđ isti ponūt: nec prisci scripserūt: nec presentes nouerūt. Et pharos: q̃ añ paros: ut ex xbis Strabonis: portunata: scripserūt. Ea est quę in fine libri a Plinio Pharia nominat̃. Contra dalmatiam & iader posita quam nunc uulgo Leisnam uocant. Esto hec ignorauerint: Neq; enim ut pfati sunt: omnium locorum nomina minute & inquirere: & tenere licuit. Ast illđ in primis cauendum erat: ne a uiris tantę eruditionis uera lectio corrumperetur. Quare ut enucleate magis rem explicemus: Sinum fanaticum cum accepi⁹: qui a pola colonia iaderam usq; diffunditur: hunc nostri temporis nautę Quarnarium uocant. i quo isule

supraſcriptę frequentes habent accolas: ex quibus co
gnoui chiſſam eam eſſe: quę nũc pagus dicitur: extareq;
veſtigia quędam urbis: quaz uetere vocabulo chiſſam
dicunt. Arba priſcum nomen retinet: & abſyrtium.
Quanq̃ Iacobus angeli: in transferendo Ptolemęo:
abſorum dixerit. Fortunata ea eſt: quę Vigilia a nobis
appellatur. In iſſa item falluntur: quā duplicem ponunt:
& hoc ſic eſſe: ex Plinii uerbis conſpicimus: & ex dalma
tarũ non indoctorũ ſermone accepimus: & ex ea tabel
le parte: qua nautę freti pẽtiſſima quęq; adriatici ſin
pernauigant: quali oculis iſtis ſpectauim⁹: quę oĩa a
diligenti cenſore indaganda & pertractanda erāt: cui
turpe fuit eius regionis ſitum ignorare: qua italię fini
tima habetur: & locorum nomina: tum duplicaſſe: tum
temere inuertitſe. Et quia Strabonis meminimus id
ſubiungimus quod Antonio leonardo uiro integerri
mo: & in geographia per tabulas exprimenda: peritiſ
ſimo: priuſq̃ a nobis iſtuc abiret. dixi partem illyrii:
atq; dalmatię a tãto auctore taceri: niſi forſan dimidia
tus codex habetur. Interlegenduz uero uel potius inter
querendum: inuenimus in ſeptimo libro chilonis prę
ceptum: immutato uerbo: infra dignitatem philoſo
phi legi. Hoc eſt Comitum eris alię: atq; litis eſſe ſpõ
ſionē. cur non miſeriam? ut ueteres codices habent: quan
do nec ſemp ſponſionem eſt alienum: atq; lites ſequantur
Cunq; iſ vel gręco prouerbio primum felix celebretur:
qui nemini quicq̃ debeat: εν δ αἴμαν πρῶτον μεν
ὁ μὴ δένει μὴ δέν ὀφείλων quaſi eum iſ felicem ſigni
ficet: qui eſt alienum conſlauerit. Et Martialis diuti⁹

i z

litigautem: quum incertus exitus causarum sit: mise-
rum: hoc epigrammate dicat.

Liste bis decimę numerantem frigora brumę

Conterit una tribus gargiliane foris.

Ab miser & demens uiginti littigat annis

Quisq; cui uinci gargiliane licet.

Sed me magis mouz q̃ pro miseria sponsionem fece-
rint cum dictionuꝝ litterę plurimum inter se differant
nisi forsan: quis horum sensus uerborum foret: igno-
rant: quod admodum puerile esset. Rursus in eodem
libro quatuor litterarum gręcarum hoc est. ξ. θ. φ. χ.
inuentioem in palamedem legimus. Simōidem x̃o
totidem litteras post eum inuenisse hoc est. υ. ζ. κ. ω.
Nos contra de. υ. sentimus quam litteram philostr-
tus in heroicis: in ea contentione: quę inter vlyssēm: &
palamedem orta legitur: a palamede inuentam innu-
it. Cuius scriptoris uerba in latinum ut potui traduxi
Cum olim in contione achiui. Forēt atq; ex solito mo-
re grues uolarent vlysses in palamedem suspiciēs ait:
grues testes achiuos uocant: quod ipse litteras inuene-
runt: non autem tu. Ad hęc palamedes lras ego nō in-
ueni inquit: Sed ab ipsis inuentę sunt lre: & enim hęc
iam diu in antris musarum latentia tali homine indi-
gebant: Dei utiq; talia per homines sapientes demō-
strant. grues igitur non uindicant sibi litteras. Sed or-
dinem hunc sequēdo nolant. υ. imitari grues dum uo-
lant a scriptoribus memorię traditū est: & nobis quot-
tidie ante oculos offert. Martialis quoq; valerius in
xenijs: ad hoc alludit ijs x̃stis: de gruibus loquēs.

69
Turbabis uersus nec littera tota uolabit.
Vnam perdideris si palamedis auem
Quam litteratores quidam pro palamede: Diome-
dem legant. Ad hanc fere sententiam Lucanus ait.
Strymona sic gelidum bruma impendēte relinquūt
Poturę te Nile grues: Tum infra
Et turbata perit dispersis littera pennīs.
Notauimus item. quod ī octauo libro: ubi de crocodi-
lo narrat bis censoribus: adhuc modum impressum
est. Quū & gens est huic beluę aduersa in ipso nilo: &
in interiore habitans nitria ab īsula in qua habitat ap-
pellata. Portentosum animal: portētoſa & uerba sūt.
Nam dicant quęſo: ubi nitriam insulam in nilo inue-
nerunt: & cur non potius sic correxerunt. Quin et
gens hominum est huic beluę aduersa in ipso nilo. tē-
tyrij ab īsula in qua habitant appellata: Id quod tam
aperte in libris medicinalium ipse auctor manifesta-
uit: quam hi priorum immemores posteriora non ob-
seruarunt. Sic nempe alibi legimus apud eundem.
Nam in īsula nili tentyrij nascentes: tanto sunt cro-
codilis terrori: ut uocem quoq; eorum fugiant. Quid
non apud Strabonem legitur? Tentyritas Romę cū
Crocodilis in piscina pugnasse: sibiq; obediētes habu-
isse huiusmodi feras: cum magna spectatorum ad-
miratione. In nouo autem libro: pro alutario. Luta-
rium quasi a luto dicatur formatum est: cum ab alu-
ta: ex qua mollius calciamentum fit: auctore Fenestella

nomē hic piscis habeat: & ut idem Plinius scribit paulo infra sic scriptum est. Marcus apicius ad omnem luxum ingenium maius in insectorum garo: nam ea quoque res cognomen inuenit necari eos præcellens putauit: atque e iecore eorum alecem excogitare prouocauit: Sociorum garo antiqui codices habent. non insectorum: Et Martialis valerius in xenijs de sociorum garo distichon inscribit.

Expirantis adhuc scombri de sanguine niuo

Accipe festorum munera rara garum.

Et Seneca. Quid illud sociorum garum? erat enim cognomen inditum garo. Sed in .x. ita pervertere ueterem & integram lectionem. Viri non illitterati. cuius nomini parcimus. secuti errorem ut nec quid Plinius sentiat: nec quicquam de historia Orbonis & vitellij: cognouisse eos coarguam. Sic namque tum indocte: tum temere. quod uere scriptum fuit inuersum est. Venerē in italiam Bodriacenses bellis ciuilibus transpadū externę & nouę aues: ita enim adhuc uocantur. Plinius uere: & latine locutus est ad hunc modum. Venerē in italiam Bebriacensibus bellis ciuilibus transpadum externę & nouę aues: Sed bonus ille uir primus: tum hi plane nescientes quid bebriacensibus significet barbarum & insipidum uerbum bodriacenses supposuere: Ad quod uerbum refutandum iam Plinij uerba enarrabimus. Bebriacensibus bellis ciuilibus ideo dixit quod bebriaci: quod oppidum iter cremonam & veronā

5
fitum ē: uitelliani milites contra othonianos: subsiste
te Brixelli othone: pugnaverunt auctoribus Suctonio
Cornelio tacito: atq; plutarcho: & in numero multitu
dinis: bellis ciuilibus dixit. qd̄ bis tacito referēte pugna
tū it idē sit. Transpadum aut: quia ager ueronensis &
cremonensis in trāspadane regiōis mediterraneo po
nat. At scio dicēt quid hic locus cum aurbus nouis &
inuitatis: his ego respōdeo: ex historia cornelij. eo die
quo Bebriaci certabat auem: inuitata facie: apud regi
um lepidi. celebri luco consedisse in colle: ut memorāt
nec deinde cētū hominū: aut circumuolantium alitū
territam: pulsamue: donec Otbo seipse interficeret
Rursum cum uiolarum genera scribit: originem uer
bi a gr̄cis litteris falso deduxere: Nam sic impressū
est. Ex ijs uero quę sponte apricis & macris locis pro
ueniunt purpureę latiore folio statim ab radice carno
sa exeunt: solęq; gr̄co nomine a ceteris discernunt ap
pellatę: ita ut ab ijs b̄ acithina nestis. Ianthina scriben
dum erat: a uiolis: & a flore deducto nomine. ἰὼν
& .n. gr̄ce uiolam ἀνθος flos quasi uiolatus flos:
quod & Martialis in epigrammate sic confirmat
dicens:.

Coccina famosę donas & ianthina moechę

In qua dictione paulo post ductus eadem ratione er
rauit: Nec minus cum lini culturam tradit: diuidens
genera: & qualitates herbę huius: atq; terrarū. Accusād⁹
est: qui pro tomēto tormētū formari iussit. Nā hęc ē

lectio. Nullum est candidius lanęue similius sicut in
culcitrīs pręcipuam gloriā cadurci optinent gallia
rum. Hoc ad tormenta pariter inuentum. Tomen-
ta faciendum est: non tormenta: quando apud Varro-
nem sic legimus. Postq̃ transierūt ad culcitrās: quod
in ea sagus: aut tomentum aliudue quid celabant ab
inulcando: culcitra dicta. Virgilius quoq; in priapea
Tomento cytharaq; rensiorem dixit: & quia undiq; ad
ista confutanda: pręsto sunt elegātia scriptorum dicta
Martialis distichon apponemus.

Tomentū concissa palus circense vocat̃

Hęc pro lingonico stragula pauper emit?

Quid non Seneca in libro de beata vita sic ait: Nibi-
lo miserius ero: si laxa ceruix mea in manipulo foeni
acquiescet. Si super circense tomentum per sarcinas
ueteris lintei incubabo. Et quanq̃ horum probata
alioquin babeatur eruditio: in plurimisq; diligentes:
& sollertes fuerim. tamen optarem p̃sedulum & per-
sam Plauti comoedias ab his ita perlectas fuisse: ut
quę Festinus poeta: & vetustę maiestatis exemplum
tangit: obseruauissent. Nam nisi ego fallor sollita: &
frequens mutanda non erat hęc lectio. Lautissima
apud priscos vina erant miro odore condita: ut appa-
ret ex Plauti vetere fabula: quę persa inscribit̃. At hic
myrrhę odore odita quasi myrrha vinū omēdet: corre-
xit: ṽl magis deprauauit. Id qđ quū ex enāgelio Mar-
ci apparet: qui domino in cruce pendentī muribatum

uinum ad tormentum datum scribit: tum ex ipsis
 Plauti uerbis apertissime constat. Sic enim in persa
 Thoxillus seruo mandat. Cōmisce mulsum struthēa
 collutheaq; appara bene ut instruthijs concaleat & ca-
 lamum iniice: iam pol hic aderit credo cōgerro meus
 Nulla hic myrrhē mentio habetur O bone censor:
 qui putauisti a myrrha murinam deduci pessime in-
 telligens: quē pseudulus a Carino de Simia homine
 suppositicio: ut maiore cum astu fraus balioni fiat
 queritat. Quod si opus ut dulce promat indidem ec-
 quid habet? tum Carinus. Rogas? murinam passū
 defrutum: mellinam mel quouis modo. in qua dicti-
 one requiro: tum prudentiam: tum diligentiam grę-
 corum eorum: qui te iuuerunt: Nam hęc dictio per
 .v. & unicū .x. scribitur in hac significatione: & gręca
 est: Iulio Polluce teste in libris quos de rerum uoca-
 bulis ad commodum Cēsarem scribit: & Pompeius fe-
 stus non nulla de murina cum pro uino accipitur scri-
 bit: quam eandem Gelius in noctibus atticis: & Mar-
 cellus murinam & murinulam per diminutionem
 dicunt: quanq̃ aliud sit hęc murina a mura siue mu-
 rino: quę uocabula apud Plinium Martialem: atq; Iu-
 uenalem sepissime leguntur. Quare miro odore nō
 myrrhē & myrina non murrhyna consilio sapientissi-
 morum: & eruditissimorum hominum scribendum
 erat. Deprehendimus etiam frequentissimum erra-
 tū in quito tertio decio: quarto decio sexto libro: & se-
 ptio ubi prisco & fideli & bo eraso falsū: & quale rō eo-
 rū dictabat supposuere: adeoq; turpe ē ut nihil pene

in litteris diligētīq; bos habuisse facile oēs cognoscere
 possint. Nā male vno xbo accepto mltā pturbāt: atq;
 ofūdūt: q̄ apd̄ varios poetas: & hīstōricos legī⁹. adco
 nocet latinis lris: verēq; intelligentīq; uerbum vnu; ma
 le positum: pro citro enim arbore nobilissima quē so
 la apud atlātem montem ī mauritania nascit⁹: adeoq;
 romanis grata & infano pretio empta fuit: vt in ni
 miam romāorum luxuriā profusaq; in re tam hu
 mili patrimonia non solum poetē: sed omnes scripto
 res declament. Cedrus consilio emēdationeq; horum
 impressa est: cum in ueteribus codicibus: & apud egre
 gios scriptores citrum legamus: qui error cum asser
 tores habeat duorum excellentiū poetarū auctoritate
 redarguet⁹ apud Martialē in xenijs: duplex habemus
 dissichō ad hūc modū īscriptū: Mēsa citrea. Tū xsus.
 Accipe foelices atlantia munera siluas
 Aurea: qui dederit dona minora dabit.
 & rursū de mensa acerna.
 Non sum crispa quide; nec filuē filia maure
 Sed norant lautas hęc mea ligna dapes.
 Lucanus item peculiārem maurorum siluam dicit
 lauticiā romāorū in citro & epulis ab apbrica quēsitis
 his versibus accusans: tantum maurusia genti.
 Robora diuitiq; quārim non nouerat vsum.
 Sed citri contenta comis: uiuebat & umbris
 In nemus ignotum: nostrē venere secures
 Extremoq; epulas mensasq; petiuimus orbe.
 hī loco mltā reticebī⁹: q̄ alibi de hac arbore legī⁹ quā
 do satis duplici auctoritate sententia nostra approbat⁹.

65
Aliud quoq; me offendit quod quū olim mantue pu-
blice legerem allato eo Plinio quem grammaticus q-
dam aliqñ nō indoct⁹ correxisse gloriebat⁹ cōfutauit
astātib⁹ uiris clarissimis. Nā ī quarto decio sic hi hoīes
īpresserunt. Is & fortunę caluę īstituit farris torrendi
ferias. Ostedāt quęso uiri pręstantissimi & latine ma-
iestatis uindices: quā fortunam caluā numa coli iussē-
rit: & cur fortunę caluę farris torrendi ferie ascribāt⁹.
Hoc ego nec ī romanorum problematibus apud plu-
tarchū nec ī pompilij, uita apud hūc: aut apud nostrū
liuiū me legisse memini. Sed fornacalia diēs festos fu-
isse tempore q̄rinaliū Varro innuit: & nobilis poeta
ni fastis uersu egregio duobus in locis narrat. Pompe-
ius item festus sine controuersia idē sentit: qui sic ait.
Fornacalia ferie institutę sunt farris torrendi gratia:
qd' ad fornacem quę in pristinis erat sacrificium fieri
solebat. Numam quoq; auctorem harū feriarū fuisse
scribit. Quāto itaq; meli⁹ nos sentiamus: q̄ fornacalia
legimus q̄ qui fortuna caluę scribūt: quis nō vel indo-
ctus dicet. Et sane ut liberior loquar errores pudēdos
& temerarios fecere qualis ille est: quem in trigesimo
primo notauimus: id quod arguit andronicum thessa-
lonicēsem pręceptorem nostrum hos mīme inuisse.
Nam is quum olim theocritum bononię mibi inter-
pretaretur de crathide ea exposuit: quę in Plinio iam
legeramus: moxq; a Strabōe tractata inuenimus: &
crathim fluiuium dici: non catharim. Sed ut puto grę-
culus aliquis: ex nostris dico: quos ubiq; gręce nugari
audimus: ad candorem respiciens .catharim & cathari

Imprimi iussit. Sūt enī hęc Plinij verba: Theophrastus in thurijs catharim candorem facere: Sybarim nigricem bobus ac pecoribus: quin & homines etiam sentire differentiam: Nam qui sybarim bibant nigriores esse. durioresq; & crispo capillo: qui ex cathari candidos mollioresq; ac porrecta coma. Crathim & ex crathi de vltimo crathi scribendum erat. O nostri temporis Aristarcho: q; mihi in tanto munere obsecundo ut pace tua dicam immemor & parum diligens videris. Quod si nobis a lectionibus publicis ocium foris: multa sese offerunt: quę copiosius refutarem: quam pauca quędā in trāscursu dicam: super quibus plura & longius re vetita disputabunt: quū litteras abs te accepero: quas in tanta re uehemēter expecto. Emporeticam chartā non amphoreticam scribere debeant. Inconstantesq; & immemores sunt qui inuentionem sphere nunc in atlantem: nunc in anaximandrum referant. Quid de Adalich coena sacerdotij dicam? Quādo coena hęc & aditialis & adipalis dicat: & quod. Chalbani: & nō galbani i theriacis Nicādrī legit. Socordes quoq; agnos ex ista emendatione legi: quos antiqui cordos vocabāt: Sed iam finem faciam plura dicturus cum epistola tua ad nos venerit. Vale. Venetijs. Kal. Martijs.
.M.cccc.lxxi.

63

Ad Lodouicū Gonzagam illustrissimū mantue
principē. Georgius Alexādrin⁹.

¶ Vum intelligaz. P. ill. te antiquitatis & ama-
q torem & studiosū. conari item pro viribus ut
Virgilij poetę preclarissimi opus in priscam
illam: & integram redigat scripturā. Aggressus nunc
id sum: quod iam pridem mente tractarā quorūdam
refellere cōmentariorū errores: qui temere: ac falso de
orthographia præciperēt. Ad quā rem et si acuto inge-
nio. sūma doctrina. plurimaq; & diligēti lectiōe opus
sit: tamen veritus: ne si in illoꝝ scripta incideres: simul
cū illis errares. Et dum cupis librariorū vitio mēdosū
opus emēdatū facere: magis scripturam puerteres: ac
deprauares. Institui non silere diutius: sed opem aliquā
isti tuo pulcherrimo īstituto afferre. laudādus nimirū
es princeps illustrissime non mediocrit; qui nō solum
ciues tuos dū viuūt extollas: s; mortuos in nomen: ac
dignitatē pristinaꝝ reuocare studeas. Eos itaq; a nobis
errores annotatos: quos ad virgilianā scripturā ptinere
existimauim⁹: ad te mittim⁹. Multa enim aliter esse:
q̄ quidā publici litterarū censores præcipiāt: et ab aliis
didicim⁹ & ipsi maxte nro iuenim⁹: & qñq; docuim⁹.
Sed cū hęc: ut cōi vtilitati cōsulam⁹: magisq; discutiēde
veritatis gratia: q̄ litis faciam⁹: & si honestissima esset
de litteris cōcertatio: neminē tamen noīabim⁹. quare
irasci nobis nemo poterit: nisi qui ante de se uoluerit
cōfiteri. Sentētię prætea opinionēq; nostrę nullā postula-
mus fidē adhiberi. Sed his auctorib⁹: quoz dicta affe-
remus.

l z

Hybla aspirationē ante y habet. & est ciuitas sicilię
mel habens optimū prout Plinius & Strabo testant̃.
Martialis quoq; de melle hyblaeo sic loquitur. Cum
dederis ficulę mediis de collibus hyblę. Cecropios di
cas tu licet esse fauos. Sed nec ē hybla pars atticę regi
onis: ut quidā dicit: nec illud mel atticū quōdā celebra
tissimū hybleū dicebat̃: si hymettiū. est enī hymett⁹
mons iuxta athenas: vnde mel veniebat laudatissimū:
qd̃ idem Martialis affirmat sic dicēs. Hoc tibi thesci
populatrix misit hymetti. Pallados a siluis nobile ne
ctar apīs. Aracynthū nō atticę nō arcadię montē: nō
boetię dicūt Plinius & Dionysius libycus: sed ętolię.
Actęus atheniensē significat: nec descēdit ab atthis
dos. qd̃ secūdū. t. aspiratū habet: sed ab acte. prius enī
atticā regionē acten dictam lycophron gręcus poeta:
apud quem castor & polux ἀκτέων λύκοι appellant̃
inuit. Eustathius etiā thessalonitēsis idem cōfirmat
huic quoq; sententię accedūt Plinius in tertio naturalis
historię libro. et. Agellius in noctib⁹ atticis. Ouidius
idē in primo metamorphoseos de parnaſo sic loquēs
dicit. Separat aonios actęis phocis ab oris. Vult enim
parnaſū mediū esse inter boetiam & athenas. Apud
eundē phyllis dolens sero demophoonta athenarum
regis filiū ad se redire sic ait. Luna quater latuit toto
quater orbe recreuit. Nec vehit actęas lithois vnda ra
tes. Actēū igitur aracynthū aut atheniensē est intelli
gendū: quasi p simplicitatē dictū rusticā: aut littoralē
cū & ἀκτὴ littus dicatur. Petala a nostris folia dicta
nondū legi: apud autem gręcos frequēs est hęc dictio.

Satis ipe ite dictū est pierides a pieri filiabus deuictis
 nomē hoc sibi traxisse: cū in hesiodi theogonia legat
 ex ioue & mnemosyne musas ī pieria natas. Idē quoq;
 in principio libri georgicoꝝ a pieria musas uocat: qđ
 cōmētatores oēs exponētes addunt a pierida pierides
 dictas. Crater non α κρατῶ ut nouus quidā interpres
 existimat: sed α κερῶ qđ ē misceo deriuari Eustathi⁹
 et reliqui grēci pariter: & latini docti fatent̃. preterea
 si a κρατῶ fieret crater primā corripet: sed cū eam p
 ducat noua hęc est irridēda deriuatio. Qui dicūt nec̃tar
 dici a latinis murina: nō bene sentiūt: cū ex hoc Marti
 alis disticho murina uasis genus intelligat̃: tale est enī
 distichon. Surrētina bibis: nec murina dicta nec aurū.
 Sume dabūt calices hęc triuina suos. Lyctius crateris
 ab urbe lycto deriuat̃: est enim apud Homerū lictos
 urbs crete c habens ante t. vñ apud Virgiliū legendū
 est lictius egon: nam si a lycia fieret hoc possessiuū cor
 riperet primā: ut alibi. Vñ quę licyos fidūq; uehebat
 orontē. Antigenes nomen est pueri rustici apud theo
 critū: qđ autē fuerit nomen choraulis amati a virgilio
 non legi. Dicitur apud grēcos θαλεια musa & θαλια
 vna gratiaꝝ: sed accentu differūt cū p musa in antepen
 ultia: p gratia ī penultia ponat̃ accētus: & scriptura
 ut patet. Silen⁹ cū a grēcis scribat̃ σείληνος. nō parū
 miror illoꝝ stulticiā qui p y scribi posse putāt sylenū.
 Pasiphe p iota nō p y apud emēdatissios grēcoꝝ legi
 codices πασιφάν. Cortyna urbs crete quę a grēcis
 gortyn gortynos & gortyna dicit̃: ut habet̃ per Eusta
 thium y habet post t non i ut is pręcipit: qui poetam

p̄clarissimū ab illitteratoꝝ agmīe v̄dicare conat̄ mu-
 tatur a latinis in hac dictiōe g in c. Phaeton a & c sepa-
 ratas habet: nec est aē diphthong⁹ th quoq; aspirat̄: qđ
 quidā cū de orthographia p̄cipet p̄terminis. Libethra
 apud Lycophronē poetā p̄clarū mōs videt̄ esse mace-
 donic⁹. habēs ad radices p̄pleā fontē. vñ musc⁹ dicunt̄
 libethrides aspiratū th habet hęc dictio qđ virgiliang
 scripturę cēsores ignorāt. Cū apud grēcos καυκαός
 legat̄: quis sane mētis aspirationē secūdo c addet. Cau-
 casus igit̄ qui sapiet nō cauchasus dicet. Oeta mons
 in quo sepultus est Hercules p̄ oe diphthōgon scribit̄:
 nec t aspirationē habet: dicit̄ grēce οἰτη Aecta pater
 medeę solis filius. & pseidos nymphę ut i theogonia
 habet̄ hesiodi p̄ ae diphthōgon in prima sequente e scri-
 bitur: nō autē p̄ o & e sepatus: ut quidā cōmentat̄ int̄
 pres hic. ut idē refert Hesiodus erces fuit frater & ex
 idia medeā genuit. Hylax melius p̄ x q̄ p̄ s in fine ut
 faciat genitiuū hylactois. vnde & hylactor nomen est
 canis apud Ouidiū. Cynus dicerē ego nō cirne cor-
 sicā insulā cū apud Strabonē Dionysiū ptolomeū &
 Eustathiū κύπνοσ legīt̄ nō κύρνη. Cinna & anser
 poetę fuerūt quoz meminit Ouidius in tristib⁹ sic di-
 cens. Cinna quoq; his comes est: cinnaq; pcacior anser
 Cū dicim⁹ Vpilionē p̄ opilione hęc mutatio l̄rarū
 est latina. ut Prisciano placet: tanta. n. est u & o litteraz
 inter se cognatio: ut sepius altera ponat̄ pro altera.
 Tmolus mons est cilicię: nec inter t & m vnq̄ sumit̄
 i ut quidam tradit nam qđ ait Ouidius. Deseruere sui
 nymphę vineta tmoli. Spondeū in quinta posuit sede

pro datylo pducēs a nāliter breuē ppter sequētes cōso-
 nātes: q̄ figura apud gr̄cos ē usitatissīa: & a nris non
 nūq̄ usurpat̄. ut virgili⁹ bnōtesq; steropesq;. Apud
 Strabonē & Dionysiū atq; Eustathiū qui diligētissīe
 orbis sitū cōscripserūt. Γούλη legitur insula in ultīa
 septētriōis parte. vñ latine thule p th & u scribēdū est:
 s; qui dicit ἀπό τῆς τήλοῦ longe viderit ipse: si in hoc
 multo ē hec noua carpēda cū risu deriuatio. cū τήλοῦ
 longe p h nō p i scribat̄: essetq; scribendū secūdū hūc
 tele. Chalybs nō est fluuius hispaniē: nec ī hispania
 sūt chalybes. sed chalybes populi sūt ponti iuxta ther-
 modontē fluuiū: si supiorib⁹ geographis credēdū est
 et Plinio. Cū apud Virgiliū legit̄ virosq; pontus
 castorea de ponto regione nō de ponto mari est intelli-
 gendū. Elis ciuitas arcadię: si Eustathio exactissīo
 harū rerū inq̄sitori ē credēdū: melius aspiratiōe carebit
 et si quēdā sit aspiratiōis rō in hoc nomīe. Clymene
 apud hesiodū pmethei mater nō deucaliōis legit̄. fuit
 enī clymene oceani filia: & iapeti uxor: quod diligēter
 gr̄ca uoluētib⁹ patebit. Mysia p y post m scribitur
 apud poetas oēs: et geographos gr̄cos. in qua dictiōe
 illi⁹ ego requiro diligētīa: qui p oe diphthongon hanc di-
 ctionē scribi p̄cipit. est autē mysia regio vicīna troiē: &
 est mysia inferior & mysia superior. Gargara cum
 iterp̄ret̄ quasi κερκαρα hoc est capita & sint secūdū
 geographos vnus ex collibus idē quō pōt esse ciuitas
 ad radices idē: ut cuiusdā referūt cōmētarij. Iacchus
 bacchus p c duplex cū aspiratiōe post secundū c scribi
 debē p̄cipit Eustathius. & si in verbo ἰαχῶ sit simplex c

qd' ideo fit: ut in iaccho secūda pducatur: quę in verbo
ιαχέω corripit. Intiba p y scribi quidā putant: cum
latinū sic: & antiquū uocabulū: melius ergo p i q̃ p y
scribet intibus & intiba. Apud Virgiliū in georgi
cis optime legit. Area tum primū ī genti est equāda
cylindro. Sed apud Iuuenalem pessime legit donauit
arcana cylindros: cū chelydros legēdum sit. Nec dicit
Plinius ut quidā sōniat: cylindrū esse lapidē preciosū.
accipit apud Iuuenalē chelydros pro ornatu quodā
Riphei montes nō ἀπό τοῦ ρήζειν. i. flare: qd' verbū
a gręcis usq; in hanc diem inauditū est: si δ' π' πησ. i. a
iactu uentoz. i. uenit tñ poetice π' πίζω nō aut π' πίζω
Lapetus nō titani fuit filius: sed celi & terrę filius si
hesiodo: qui huiusmodi fabulas diligētissime cōscripsit
est danda fides. Alcyon aspirationē non admittit et
si ab ἀλσ. καὶ κυω cōponat et n ante α sequēte k aspi
rationē pdit qd' cōfirmat accurata & antiqua gręcoz
scriptura: & Eustathius grāmaticoz eruditissim⁹: qui
in cōmentariis: quos in Homerū cōposuit: hāc dictiōez
aspirari vetat. alcyon latine dicit alcedo. Glaucum
marinū deū nō assūpserūt equę: ut quidā clamitat: s;
alius fuit glaucus potniades. i. de ciuitate potnia quę ē
boccię: quę fuentes equę ut idē refert Eustathius: dila
cerauerūt glauci marini dei fabulā: qui cupit intelligē
legat Ouidiū. Quis hic naso crispaspāte tremulos
non ingerniabit cachinos. cū videat hos litteraz pensi
calatores sic imprudēter labi: atq; latina cū gręcis cōfun
dere. dicūt hi Ciceroni placere leucotheā a nostris dici
albunē. a quibusdā autē gręce matutā. & ab Homero

21

pro aurora poni: quę verba quoniā imprudenter satis &
 temē sūt dicta silētiō refelli deberēt. nos tñ ut coepim⁹
 verissīa rōne hęc ofutabim⁹. Primū Cicero in tuscu
 lanis qōib⁹ dicit: leutotheā a nostris appellari matutā
 nō albunea: est autē albunea fons iuxta tibur. cui⁹ men
 tionē facit Virgili⁹ in sexto eneidos: & lucos quę sub
 acta consulit albunea. & Oratius in odis. Hęc domus
 albuneę rēsonātis. Apud Homerū vero quis vnq̃ legit
 maturā. Nōne Ouidius de hac dea sic loquit⁹ in fastis
 Leutorhee graiis matuta uocabē nr̄is. ē itaq; leucothee
 grēcū matuta autē latinū. Emathia nec ē diphtōgō:
 nec aspirationē in principio habet: ut is p̄cipit: qui libi
 sūmā fidē postulat: sed p e sine diphtongo: aspirationē
 autē post t hz: neq; ab ēmatos αἵμα Τοσ. i. a sanguine
 dicit⁹. cū apud grēcos p n scribat⁹ in principio. est enim
 sic scriptura hui⁹ dictionis αἵμα. Gr̄ca emathia autē ab
 emathione rege dicit⁹. Hēmus mons thracię aspira
 tionē i p̄cipio: & diphtōgon habet: in q̃ dictiōe turpe
 ē de orthographia p̄cipiēti ābiguā ferre sentētiā. dī autē
 ab hērno filio boreę & orithiē. Alcinoū et alcinum
 dici posse ex grēcoꝝ scriptura: & ex p̄ceptis Prisciani
 cōstat. verū q. alcionū scribi iubet nouā ille iuenit scri
 pturā adhuc grēcis & latinis incognitā. Thasi⁹ nō sūt
 populi tracię: s; thasos ē īsula in mari egeo dēa thasos:
 ut herodoro placet a thaso filio phoenicis: q eā incoluit
 ab ea thasię vites dicūt⁹. Archian⁹ hāc dicit appellatā.
 thason a thaso filio neptuni. fuit quōdā aurea uocitata
 p̄pt aurū qd illic effodiebat. sic aut fertil⁹ fuit ut i p
 uerbiū cadēt Το Θάσος ἀγαθῶν. i. thasus bonoꝝ.

Mulsū nō ē mustū ad tertiā partē decoctū: si Plinio & Martiali credendū est magis q̄ q̄cqd in buccā venit dicētib⁹. Est autē mulsū vinū cū melle mixtū: de q̄ sic loquitur Martialis. Attica nectariū turbatis mella falernū. Misceri decet h̄ a ganimede merū. At mustū ad tertiā partē decoctū: ut Varro Cato Columella plinius atq; Palladius accuratissimi rerū rusticarū scriptores sēt: ut: sapa dicit̄. vnde Martialis. Et laetana nīgra lagena sapa. Sed si ad duas ptes sit decoctū defrutū appellat̄. Retice vites: nō a rhoeteo p̄mūtorio troie: si a retia regione dicunt̄: ut ex Martialis & Plinij verbis habet̄. Hic caute est aīaduertēdū: ne rhoet⁹ mons troian⁹ a nobis dicat̄: si rhoeteū cū gr̄ce scribat̄ ϱοιτειον

Apud Theocritū a canthib⁹ legit̄ nō a cāthylis auis quē a nostris posset carduelis appellari, de qua dictiōe paulo post plura dicam. Si apud oēs gr̄cos μηδία dicit̄ puincia media: sic a medo medeē filio secū dum Iustinū & Eustathiū denoiata. nōne cōtentiosus ē ille īterpres: qui in hac dictiōe p̄cipit oe post m poni debē

A bactris potius bactrianū flumen deriuari videt̄ q̄ a bactriano bactra. Aconitū quidā gr̄ca euoluēs: ut sibi psuadet ab ἀκόνη dictū putat. Eustathius autē thessalonicēsis sūmē doctrinē auctor aconitum ab a particula p̄uatiua et κοινισαῖται καὶ οἶον παλᾶν idest q̄ ad illum non sit festinandū & pugnandū: sed sit īexpugnabile dictum putat: quē compositio quia a probatissimo gr̄corum est auctore prolata tenenda est. prior autem tanquā parum docte dicta relinq̄da.

Patara lyciē ciuitas nō p̄ e ut quidā vult in penultia

scribit: s; p a dca: uP a patara filio apollinis: uP ab alio
 pataro filio lapeonis: quēadmodū Eustathio placet.
 Precipit quidā cynū debē scribi cū e añ n. quia grēce
 dicat κύνος qđ etate nostra cygnū dicam⁹. is si dili
 gēter Priscianū euoluisset: nō sic loqueret: apud quē i
 primo habet libro latinos veteres fuisse solitos κ grē
 cū in g mutare: ut κοβίος gobi⁹ κυβερνήτης gu
 bernator quare priscos nostros cygnū p g nō e dixisse
 fatendū est. Si apud grēcos χελύδρος scribit nō
 video cur nō debeam⁹ chelydros dicē nō autē cylydros:
 ut parū prudēter quidā existimāt. videtur a χελώνησ
 et ὕδρου cōponi. Miror ego tantā qđ in preci
 piēdo varietatē: cū boni & eruditi pceptoris sit officiū
 id discernē: qđ veritatē in se hēat ab eo qđ falsū est: et
 nō idistincte multa cōfūdere. placet his conchā nō aspi
 rari mō expiratiōe carere: quasi a concauitate dictā. qđ
 nimirū est leuissie dictū: nā si cōcha uocabulū ē grēcū
 qnā pacto pōt a cōcauitate deduci: scribit itaq; cū aspi
 ratiōe post secūdū e quia grēce κόρυς. Si prisciani
 snicē fides dāda illi⁹ ego dicta nō approbo qui oscylla
 p y post se scribi iubet. quum is auctor de diminutiuis
 tractās his utat & bis. os osculū facit: qđ quāuis sit for
 mē diminutiue: tñ quia aliā habuit significatiōez fecit
 ex sese aliud diminutiū oscillum: meliusq; hēc dictio
 tota erit latina: qđ ex latino et grēco facta. rō enī grēca et
 latina simul cōponūt. Parnasus mons boctię i duo
 diuidit iuga in cithērona bacchi: & heliconā apollinis
 vir quidam multa sibi arrogans affirmat cithērona a
 cithara dictum qđ sepius in eo cithara psonaret apollo

nos græcū quendā iuenim⁹ in hesiodū cōmētantē qui
adducit lysimacū cyrenēū dicentē in primo de poetis
heliconā & cithæronā denōiātos fuisse a cithærone &
helicone fratrib⁹: qui illic singulari pugnauerūt certa
mine: quæ opinio quia ab antiquissio et doctissio viro
sit dicta: tenēda est. prior autē explodēda. Hylæus cum
ἁπότῆς ὕλησ. i. a silua possit deduci melius per y cū
aspiratiōe: q̄ i habebit in principio: nec staret Virgilij
carmen si in hac dictiōe hylæus. eus esset diphtongus:
sic est carmen in secūdo georgicorū. Et magno hylæū
lapithis cratere minantem. nō absurde igitur post l ac
diphtong⁹ est ponēda. Iturea regio est. & iturei populi
apud Strabonē & Pliniū: nec est in hoc noīe aspiratio:
putoq; itureos artus ab hac regione: & his populis di
ctos potius a Virgilio: q̄ ithureos quasi ἰθυρέωνσ qđ
si sic ē aspirationē n̄ assumet hęc dictio. Si græci docti
Λάπιθαι scribūt: quæ rō pōt quedā mouere latinū ut
dicat posse a nostris laphitæ scribi. Laphitæ igitur qui
rectā amāt scripturā scribāt: nec indoctos sequant̃ ho
mines. Epbyreia ęra cū dixit Virgilius non. i. cā metri
īterposuit ut ij dicūt a quib⁹ græca cum latinis confun
duntur. Sed cum ἑφύρειος a græcis dicatur soluit ei
diphtogum: & ē in u longum cōmutauit more ionico
quod alibi fecit similiter cum dixit priameia vtrgo. et
apud Persium legitur pegaseium melos. Nescio quo
nampacto iidem sint syrii & assyrii: cum apud omnes
georgraphos sit hęc qđripartita facta diuisio. hoc est
in syrios assyrios leucosyrios & coelesyrios: nisi velim⁹
regiones & loca confundere: quæ res apud quosdam

est usitatissima. Alaconia puincia fit gentile nomen
lacon mascul. generis: & lacena feminini. nec inuenitur
licen⁹ in masculio genere p laconico nisi barbarissime
διαι. habetq; lacena diphthongū. Trapetum mola
olearia nō ἀπό τοῦ τρέπω qđ est verto si premo fit.
Palestra si grecos & latinos: qui diligētissimi habent
sequi uoluerim⁹ ἀπό τῆς πάλης deriuari dicemus:
non ἀπό τοῦ παλιν & πάειν ut quidā excogitauit.

Acutissimi nostri tēporis interptes dicūt trophēū
p ae in penultia debē scribi. & qđ a grecis τροπῆον
dicat: tñ euphonie causa oī in ae diphthongū mutatur.
hoc sic ē absurde dictū: ut facile quis possit dicē grēca
hos homies nō uidisse: cum grēce τροπῆον non τρο
πῆον dicat: hēatq; α: hoc est ae apud nos. nō oī hoc ē
oe in penultia. nec vnq̄ oī in ae vertet apud latinos. si
semp in oe testāte Pristiano. Hymen nō est pellicula
q̄ in utero infans circūuoluit: si greci atq; latini dicūt
hymen esse tenuē quādā xginalē pellē quē in prīo coitu
abrūpit xginis. Ciuitas boetie de qua fuit glauc⁹:
quē ut añ dixi dilaniauerūt eque. vnde potniades eque
dicunt: quantū ab Eustathio tradit. potnia ul potna
dici pōt: nō potnias ut amic⁹ quidā putauit. Nequeo
nō satis mirari a qbusdā adeo cōfusa de orthographia
dari pcepta. in quodā codice quē ij ppria manu emen
dauerūt: sic scriptū operio atlantis sine aspiratione et
achātylis cū ch & y i penultia idē sūt. apud nos dī lūci
nia et carduel. hęc xba pceptores hos penit⁹ ifanos ar
guūt. siqdē nec atlāt iuenit. et si acāthyl iuēiat tb n ch
h3. cū ἀκάγ. 310 ἀποπὸν ἀκάν. 311 dicat. i. a spinis

nec latinoꝝ Varro et Plinius doctissimi volūt idē esse
lusciniā & carduelē. hic ego qđ sententio & quod verū
iudico & apud idoneos cōperi auctores dicam: est theo-
criti egloga quę inscribit̃ θαλυσία in qua legitur tale
carmē ἄειδοι κορύδοι καὶ ἀκανθίδες ἔσ' ἔνε τρυ-
γών qđ carmē qđā cōmētator exponēs sic ait. Acāthis
avis est varia & stridula: appellat̃ etiā ποικίλος hoc
est varia ppter colorē. Addit insuper Aristotilē & Ale-
xandrū dicere eam iter spinas viuere. ppter hoc igit̃
Theocrit⁹ acanthida dixit: ex quibus verbis affirmare
audeo sic debere Virgilij carmen legi. Littoraq; alcy-
onem resonant & acanthida dumi. Nō enim pateret̃
versus acanthylida: atlantis penitus est barbarū. explo-
denda igit̃ eoz sūt verba: qui nihil auctoritate doctoꝝ
corroborāt: illius autem est recipiēda snia: qui nihil lo-
quit̃ nisi qđ apud exquisitissios legit̃ auctores ῥεῖα α
a grecis scribit̃ non ῥεῖα α ut quidam existimāt neq;
aliter posset in solutione prima huius nomis threisse
produci. Quo magis indoctoꝝ scripta uoluūtur eo
maiora reperiūt̃ errata: qđ mihi nuper contigit: dum
quosdā pensitarē cōmentarios. qui ditūt idē esse damā
et dorcada. cū eas Martialis in xenis differre velit his
distichis de damis pmo sic loquit̃. Dente timet̃ aper
defēdūt cornua cernū. Imbelles damę quid nisi preda
sumus. Paulo post de dorcade sic apud eundem legit̃
Delicium paruo donabis dorcada nato. Iactatis solet
hāc mittere turba regis. Ab eo autē qđ acutius videat
.i. ὀξυτερκέρ τερον dorcas est appellata. ut ī quadam
epistola scribit̃ Hieronym⁹. dorcada aliud adama esse

79
 fērit etiā Plinius. Cedrus arbor est maxia quę i edi-
 ficiis utilitatē apud antiquos p̄stabat: q̄ cū a pluribus
 dicať. tū p̄ hos virgili; versus intelligit̄. sic est enī in ij.
 georgicoꝝ scriptum. Dant alios alię foetus. dant utile
 lignū. Nauigiis pinos: domib⁹ cedrūq; cypressos. De
 qua arbore sūma vir quidā ipudentia dicit putare ma-
 crobiū virgiliū intellexisse qñ dixit. Media fert tristes
 sucos tardūq; saporē. Felicis mali quo nō p̄stanti⁹ ullū
 cū apud Macrobiū in quarto saturnalioꝝ citreum &
 citrus legat̄ nō cedrus: cui⁹ x̄ba ut tam ipudens men-
 daciū refellat̄ apposui: qđ autē ait Cloacius citreū et
 ipsū p̄ficiū malū est secū dū virgiliū. Felicis mali quo
 nō p̄stanti⁹ ullū. & reliq;. & ut nemo dubitet h̄ de citro
 itellexisse virgiliū. Accipite quę Opius in libro de sil-
 uestrib⁹ dicat arborib⁹. Citrea idē malus et p̄fica altera
 generatur in italia. & in media altera. & paulo post de
 citreo loquēs ait. est autē odoratissimū ex q̄ iteriectum
 velli tineas necat. fertur etiā venenis cōtrariū. qđ tritū
 cū vino purgatiōe viriū suay bibētes seruat. generant̄
 aut in p̄side mala citrea. Alia enī p̄capiunt̄: altera iteri
 maturescūt. Vides hic & citreū nomīari & oīa signa
 poni quę de eo virgili⁹ dixit: licet nomen citrei ille non
 dixerit. Nam & Homerus qui citreū *Γύον* appellat
 ostēdit esse odoratū pomū. Ex his igit̄ x̄bis quis iudi-
 care pōt: nō de cedro si de citro macrobiū velle virgiliū
 itellexisse qñ dixit media fert tristes sucos: & q̄ temere
 loquat̄ quidā. Electrū cū psylen ante e hēat nescio
 cur quidā addat h̄ in p̄cipio. A gręcis ellebor⁹ sine
 aspiratiōe scribit̄. Apud Strabonē Dionysiū libycū

Lycophronis cōmentatores & ip̄ius Dionysij calab: iā
 cū i post r scriptā legi: qui ergo p v eam scribi iubet di
 ctionē: aut gr̄cis est doctior: aut penit⁹ indoct⁹. qd̄ si
 deducēda ē hui⁹ noīs etymologia a καλὸν qd̄ ē lignū
 & βρίον forte melius deducetur q̄ ἀπότων καλὸν ē
 βρύον σκατεο. Bisalte apud Lycophronem populū
 sūt thracię nō scythię. Sēsi a doctissimis viris opor
 tere eū qui velit p̄cepta dare primū diligēter oīa discu
 sisse inde p̄cipere. qd̄ si quidā fecisset: n̄ dicerēt duplicē
 oebaliā eē. alterā laconicā & alterā in italia iuxta tarētū
 et si virgili⁹ dixerit. Nāq; sub oebalię memini me tur
 ribus altis. Qua niger humectat flauētia culta galcs⁹.
 Coryciū vidisse senē. nō enī ideo tarētū oebalias turres
 appellauit: ut velit i italia esse oebaliā. s; ut significaret
 tarentū a laconib⁹ quoz pars est oebalia cōditū fuisse
 filr i vi. dixit ęneidos. Chalcidicaq; leuis tādē supastitit
 arce. De dēdalo loquēs. nō enī chalcis erat. Sed ut p trā
 situm ostēderet a chalcide eos venisse qui cumas cōdi
 dissent. Apud Horatiū quoq; in odis legit lacedēmo
 niūq; tarētū. i. a lacedēmoniis cōditū. Ab amycleis etiā
 tarētū edificatū fuisse dixit Dionysius. Suū enim est
 poetarū p transitū bystoriā tangē. qui autē cupit intel
 ligē qnā pacto a lacedēmoniis cōditū sit tarentū legat
 Strabonē gr̄cū Eustachiū Iustinū & Seruiū in tertio
 ęneidos. Fucus apis genus non a φαγειν deriuat. q̄
 quidā dixit sed a κηφίην deduci latini docti fatentur.
 Ignoro utrū magis risus an stomachū mouē debeant
 quorūdā xba. qui alioz tanq̄ vitiosā carpūt scripturā:
 cū ipsi turpissia omittāt errata. in quē ne indoctissim⁹

quidē librarius incideret. Est ne o viri doctissimi virgi
lianā corrigē scripturā: an magis deprauare. p̄cipere cū
iota in p̄cipio & y in medio iacintū debē scribi si hi
recte p̄ceptores scripturę ul' ipsas gręcarū cognoscerēt
l̄rāz figuras. legissēt apud homerū theocritū & philo
stratū & dionysiū hyacinthū cū y in p̄cipio scriptū.
neq; adeo p̄cipitāter loquerent̄. si dū hi nimis acutam
querūt etymologiā a doctissimorū scriptura dissentiūt
hic possē multa: quę apud sophoclē theocritū & phi
lostratū de aiacis morte & flore ip̄o legi addere: sed cū
ad grauiores festinādum sit errores: hęc dixisse cōtenti
erim⁹. Hanc miror diffinitionē a quodā dari blatta
auicula quę apes comedit: quasi a βλάπτω noceo. ex
virgilij versib⁹ magis vermis q̄ auis blatta videt̄. dicit
enī & lucifugis cōgesta cubilia blattis. si inter aues lucē
fugiētes blatta a Plinio nō enumerat̄. ergo potius ver
mis q̄ auis p̄ virgilij versus intelligit̄ aluearia lēdens.
A martiale tñ blatta p̄ verme libros & vestes rodēte
accipit̄: put ex illi⁹ versib⁹ liquido apparet. sic enim
musas de opere suo in principio xeniorū alloquit̄. Ne
toga cordylis & penula desit oliuis. Aut inopē metuat
sordida blatta famē. Perdite niliacas musę mea dāna
papyros. Postulat ecce nouos ebria bruma sales. Alibi
quoq; apud eūdē legit̄ endecasyllabū tale. Cōstrictos
nisi das mihi libellos. Admittā tineas trucesq; blattas
Per hęc martialis carmīa satis cōstat vermē esse blattā
& falso blattam auiculā appellare. Cymodoce apud
hesiodum in theogonia et homerū in xviij. iliados legi
dicta autē cymodoce. qđ vndas mais cū uētoz spiritu
m

quiescē faciat sic est enim apud hesiodū κνμοΔόκη
 qui ergo aspirationē addit non bene sentit. hoc virgili
 carmē sic lectū stare n̄ pōt. Drymo xanthoq; lageaq;
 philodocheq; nisi post drymo ponatur q;: quę uocalis
 nāliter breuis ppter sequētē x pducit̄. Quis hęc nega
 bit portenta esse verborū. Nisq; spoliq; thaliaq; cymo
 doceq;. Apud quē gręcorū lectū est spoli. nōne hoc x̄bū
 n̄ ipsis barbaris esset barbarissimū. p̄terea nescē scribē
 dū esse p e ab hesiodo in theogonia didici υησέν enim
 legit̄ & ab homero. Verū si q; hui⁹ versus castigatā
 querit habē scripturā scribat hoc modo. Nescē spioq;
 thaliaq; cymodoceq;. spio. n. nō spoli apud supradictos
 legit̄ poetas: qđ eustathi⁹ expōit σπαιών. i. a specub⁹
 dictam ppter maris cauernas: scriptura gręca hui⁹ di
 ctionis hęc est σπαιω. Hispanis cū h sequente iota
 ostēdat hic q; scribat apud dionysiū cū y sine s scriptū
 iueni sic hypanis υπανισ si nec carmen patit̄ byspāis
 cū s ante p. est enī uersus ī quarto georgicoꝝ. Saxosūq;
 sonans hypanis mysusq; caicus. sic & apud dionysium
 prima corripit̄. Pallene nō est regio macedonię si ciui
 tas thracię quā habitauit ut apđ lycophronē apparet.
 Proteus intēq; in ęgyptū trāsiret appellata autē est pal
 lene a pallene filia lithonis: ut apud eustathiū habet̄.

Atthis regio in qua erant athenę qđ & ante monui
 secūdū t h3 aspiratū. nec iuenit̄ atteus p t geminū pro
 atheniēsi: si acteus cū c añ t ab acte prius. n. atticā acten
 dictā gręciq; latini testāt̄ auctores. Tanais fluuius ē
 diuidēs europā ab asia nō solum p scythas in meotim
 defluēs paludem si & p sauromatas. Eustathius tradit

vocari græce tanaïm Ὀία τὸ παμένωσ σιν idest
extēse fluere a barbaris autē ut quidā tradūt silys dicit̃.
arrbrian⁹ aliū dicit esse tanaï scythie fluiū. Hæpeas
et dryades differre a doctis didici: ita ut hæ sint arborū
deꝝ: ille autē colliū & florū. Parthenope vna fuit sire
nū: quæ præ dolore: qđ p̃tereūtē ulyssē cū sociis cāru nō
deceperit suo: in mare se p̃cipitarūt. vna ex his parthe
nope noīe in eū est delata locū: ubi postea condita fuit
neapolis. ab hac igit̃ sirene neapolis ē appellata: a vir
gilio p̃thenope. quidā tradit ab augusto appellatā ne
apolim qđ eā auxerit. Lego apud græcos neapolim añ
Augustū tpa dictā a lycophorne: qui tpe ptolomęi phi
ladelphī claruit. Tradit̃ ab eo neapolitanos singulis
ānis ad tumulū p̃thenopes fates tulisse. Diotimū præ
terea atheniēsū ducē: ut victoriā qđā poteret̃ neapoli
parthenope sacrificasse philadelphus aut p̃tholomęus
multo cēsare augusto fuit antiquior. Nequaꝫ itaq; cū
illo snio: qui ut supra monui dicit neapolī ab augusto
appellatā: qđ eā is restaurarit. Ostēdat mibi ille qui
tradit chartā cū th esse ciuitatē inter tyron & beiryton
auctore hęc dicentē. Strabo & dionysius nec chartam
nec mēbranā ponūt. Tritona dicit hesiodus in theo
gonia neptūni fuisse filiū & āphitrites nymphę. cum
dixit virgili⁹. Iam validā ilioni classē. ilioni p i nō p ei i
syneresim cōstrictū legendū ēē tradit priscian⁹. sic etiā
orbicaliopea: mutat̃ enī ei in i longū a latinis. Cadū
gręcū eē vocabulū qđ perit⁹ negaret. qđ si gręcū est di
cat mibi recte moderator scripture: apud quem didicit
gręca vocabula etymologiā habē latinā. Quidā ex iis

m z

q̄ cū fuerit grecis intēcti litteris oīa se vidisse putāt in
 q̄busdā suis cōmentariis sic scriptū reliquerūt cythera
 ciuitas ē cypri ī q̄ enutrita fuit venus. Si hic vera fateri
 l3 ab hōib9 his. oīa cōfuisse nimis ne dicā temē tradūtur.
 apud quē uł poetay uł historicoz uł oratoz lecta est
 cythera ciuitatē cypri. a dionysio libyco & Strabone cy
 thera tradit̄ īsula contra cretā: in quā prīmū delatū est
 ven9. quoz snic affērit̄ hesiodus in theogonia. verū cū
 a nemie ī cypro cythera ponat̄: dānanda nemiū hēc est
 snia. Notandū q̄ quāuis cythera a cytheris deriuēt̄ tñ
 corripit̄ the. ut illud at cytherca nouas. & h̄ adimīta
 tionē est factū grecoz. Miror q̄sdā ex nostris affētiri
 ut et pithia & phthia achill̄ dicat̄ priā cū apd̄ grecos
 phthia tātū legat̄. & velit priscian9 ī hac dictiōe eē in
 eadē syllaba geminā crassā litterā. qd̄ n̄ fieret si iter ph
 & th ī poneret̄. debēt itaq; orthographiē p̄ceptores
 alterā dānare scripturā nec pithiā & phthiā approbare
 Sychacus p y & ac diphthōgon a grecis scribit̄ qd̄
 qdā tanq̄ icognitū sibi reticuit: nos tñ grecos seq̄mur.
 Quosdā latioz dicētes byrsa uocabulū eē tyriū & cho
 riū significare ad ipos imitto grecos. & potissimū ad
 polydeucē & arilophanē: ut ab iis discāt: an p̄priū sit
 byrsa articoz uocabulū an barbarū: apud q̄s sepissīe
 βύρσα cū suis deriuat̄ uł cōpositis legit̄. Illyriū ab
 illyrio cadini filio dictā tradit eustathi9. Sidon urbs
 ē phoeniciē quā & si qdā a pisciū ubertate dictā puta
 eustathi9 a sida filia belli dictā existiat. si apud virgiliū
 ī hac dictiōe ad homeri imitatiōz media pducta legit̄
 in primitiuo ut illud memini sidona venire. Alit̄ in

deriuatiuo corripitur ut illud sidoniā parat ire puer mea
 maxia cura. Eustathi⁹ thesalonicēsis in cōmētario qd̄ in
 dionysiū cōscripsit dicit amazōes ab a puatīa pticula &
 μασ Τον. i. mamillis qd̄ alterā adureret tenellę mamillā
 dictas. uel ab a priuatīa καί μαζης. i. pulte uel pane q̄si
 sūn pane. eo q̄ n̄ pane uescerēt: s; carnib⁹ feras. Latiorū
 iuētī sūt qdā q̄ putūt ab αμα καί ζωειν amazōes dictas
 tāq̄ ī cōe uiuētes: et sic aspiratiōz p̄ncipio addi posse. quā
 etymologiā si uiderē tolerari hos latios mirifice extolle
 rē. uerū cū gręca scriptura huic īpugnet op̄positiōi p̄sylē
 .n. n̄ daseā h̄z doctū isti atq; seuerū q̄rāt hoīez qui ueteres
 auias sibi de ceruice fūelat. Quidā latiorū nō idocti uo
 lūt poti⁹ ab ebor barrū q̄ a barro ebur deduci. Acidaliā
 q̄ putat posse ab a & κυδιοσ deduci: & y h̄re gręcā nō
 uidit scripturā: apd̄ q̄s p̄ ī nō p̄ y h̄re dictio scribit̄. Cra
 etr ut añ dixi a κέρω n̄ a κρᾶ τω deriuat̄. Thymoetes
 primū t aspiratū d̄z h̄re: cū a gręcis dicat̄ θυμόιτης
 quīs qdā de aspiratiōe uerbū nullū faciat. Proteū deū
 marinū diuersas sūpsisse formas legim⁹ apd̄ poetas.
 Sinonē aut̄ h̄ fecisse nūq̄ ē lectū a plinio ī vii. nāl histo
 rie tradit̄ sinonē speculoz significatiōz iuenisse in bello
 troiano. Theriadrū poliniciis filiū cū r post e apd̄ pin
 darū legi: & si qdā sūn r scribat. Epeus p̄ e nō p̄ ae diph
 thōgon scribēdū est: nisi uelim⁹ q̄sdā seq̄ q̄ cū nihil sciāt
 de oīb⁹ p̄cipe audēt: scribit̄ gręce επειος. Si gręce d̄r
 Διφοβοσ q̄ rōe possem⁹ nos deipheb⁹ p̄ e scribē. In
 ij. q̄n. legit̄ h̄ carmē. Armiger automedō vna oīs scvria
 pubes. noui qdā castigatores scripturę virgilianę de scri
 ptura h̄z dictiōis sic loquūt̄ syria asic puicia p̄ y in p̄ci
 pio. primū rogo iu mediū asierāt. ubi nā iuuenit̄ syrios

m 7

asianos i expugnationē troiē venisse. idē q̄ pubes cēt illa
syria dolores ego puto piri bi socios q̄ nō a syria asiē p
uicia ut hi sentiūt si a scyro iūla venerūt: qd̄ si h̄ verū ē.
cur nō sic p̄cipiebāt. scyros insula ē in egeō mari posita:
scribit q̄ p̄ sc & y: ab hac fit scyrius riā riū. Iterū hic
r̄petā qd̄ añ dixi: lacen⁹ na nū n̄ iuenit̄ .i. laconic⁹ ca cū.
si hic lacon i masculio & lacena i femio. sic dracō & dra
cena. Asylū a latino utriusq; linguē doctissio. itē a grēco
p̄docto accepi meli⁹ ab a priuatia pticula & συλωω ra
pio uel moueo nulla facta l̄iax iuerfioe q̄ ab a & σύρω
ubi. p̄. n. λ. cōuēteret̄ deriuari. Mons troian⁹ ut supi⁹
dixi in q̄ aiax telamoni⁹ postq̄ seipm̄ interfecit ē sepult⁹.
nō rhoetus d̄ si rhoeteū scribit̄ grēce ροιτειον. Hesio
dus i theogōia duas diē harpyias ex thaumate et electra
natas. f. aello & ocypeten tertiā addit xgili⁹ celeno. Bu
throt⁹ p u & primū t cū aspiratiōe scribat q̄ rectā amat
scripturā: & si qdā velit mō p y mō p u scribi nihilq; de
aspiratiōe dicat. d̄. n. grēce βουθρωτος n̄ βύτροτον
Ex quercu dononea relpōsa dari certū est: ex illa aut̄ fieri
vasa nūq̄ ē lectū. q̄s tñ dodoneū apd̄ mltos laudat̄: &
p̄cipue illud xgili⁹ extulit cū dixit dodoneosq; lebetas.
Pattagia ē fluui⁹ siciliē quē doctissimi latinoz̄ απο τοῦ
πατάγον dictū uolūt. i. a sonitu & strepitu q̄z opioni i
iij. q̄n̄. affēit̄ serui⁹ dicēs a sonitu h̄ fluuii nomē cē tra
ctū. vñ q̄ dicit q̄si τὰ πάντα ἀγειν pātagiā debē dici: et
ē nimis acut⁹ & a doctissis diffērit. Selinis p e n̄ salinis
p a dicēdū ē cū h̄ nomē ab apio ut placet seruiō sit dedu
ctū: qd̄ grēce σελινον d̄. Massylii populi sūt libyē: n̄
ciuitas ferinā agētes ut dionysi⁹ ait vitam. corripit̄ apud
grēcos p̄ma hui⁹ dictiōis & iō simplex f̄ h̄: si cū a nouis

26
 pducatur n̄ absurde p duplex s scribit̃. Caeus titani fili⁹
 cū ac diphthōgo vñ caea īsula ī eggeo mari posita h̄ mō
 reuocat̃ in lucē pclarissimī depdita scriptura. q̄s hęc do
 cuit: aut ubi nā ē lectū caeū p ae debē scribi: aut titani fi
 liū. certe nec sic dicit nec scribit hesiod⁹ apud quē κοιοσ
 coeus p oe n̄ p ae scribit̃: & trē ac celi fili⁹ h̄r. Iā certe
 ferēdū ē grēcos de seditiōe ὄκρι cū videam⁹ obtusi q̄sdā
 ingenij viros ne dicā illitteratos audere de orthographia
 p̄cipe: q̄s hęc ferret. Getulia regio ē aphricē. vñ getul⁹
 accētū acuto ī penultia tā p̄mā ei⁹ syllab⁹ q̄ secūdā corripit
 martial̃ sic dicēs. ēducta ē getulis nec coepit arena nocen
 tes. hic et de scripturē rōe & de q̄ntitate syllab⁹ n̄ ē peccatū
 mediocri⁹. nā qd̃ reticēt getul⁹ p ae est scribēdū: q̄ grēci
 γαι τοῦ λος & tā p̄mā q̄ fa sp̄ pducit̃ ut pbatissioz
 usu p̄probat̃. Ouidius qd̃ dubitas victā getulo tradē hī
 aibē. & gili⁹. Destruat aut captā ducat getul⁹ hīarbas. Iu
 uenal̃. cū getula ducē portaret belua luscū. Ecce apd̃ tres
 pducte legit̃. apd̃ martialē n̄ legit̃ getul̃ s̄ geticis neq̄
 is tā temē p̄mā & fa⁹ h̄ dictiōis syllab⁹ diphthōgis pdu
 ctā & tā apd̃ grēcos q̄ apd̃ latios lōgā sp̄ corripuiss̄. S;
 nec min⁹ qd̃ seq̄t̃ ē ferēdū trieterica līn aspiratiōe. sūt q̄
 scribūt taterica p a et n̄ p e ī fa a p̄cipio. ita ne ē īgeniū
 hebes. ut utrū boz rectū sit diiudicare ignorēt: nihil pla
 ne se h̄re iudicij oñdūt: qñ & a cū falsis et miscēt et appro
 bāt: qñā pacto pōt a ī fa cē si a Τρεισ ul̃ Τρεια και ε τοσ
 ann⁹ descēdit trieteris teteridos. vñ trieteric⁹. Elissa apud
 cōmētatores dionysij duplici s scribit̃ q̄s q̄ seq̄r elissā q̄q;
 geiato s̄ a nris cēleo scribēdā. Hesiod⁹ ī theogōia dic̄ cha
 os añ oēs deos & deas fuisse natū. Iris n̄ dī grēce ἔρις s̄
 ἱρις nec ab ἔριδος deriuat̃ s̄ ab ἱρίην qd̃ ē nūciat̃ f̄er

moschopulū et eustathiū deriuari vñ. ē. n. iris deoz nūcia
Crimiss⁹ ē sicilię fluui⁹ et scribit^r cū m iter utrūq; iota
et s gemiato q; gręce κριμιασος qre n parū errat q cri
nissū p i utrobq; & p n scribi iubet. Meāder fluui⁹ ac
h3 diphthōgon i pria qd' qdā reticuit. Alios ēē beby
ces a bithyniis dionysi⁹ accurat⁹ hāz rerū scriptor vult.
nec apud eū nec eustathiū legit^r beryciā postea bithyniā
dictā. Quis hęc negabit xba ēē barbere dēa. Nisga &
cetera q; h carmīe trinēt. sic ut a me exscribēt^r obseruari
debēt. Nesceq; spoliq; thaliaq; cymodoceq;. Audet^r tales
edere cōmētarios. n. n. boratij et qntiliani snia p̄cipitari d3
editio. si nouū p̄inat^r in annū qd' cū ab aliis: tā ab iis ma
xīe q; ausi fuerint de orthographia p̄cipe erat faciēdū. po
tuisset diligēt^r euoluē codices a qb⁹ ut añ dixi didicisset
nescē p e añ s non p i scribi oportē: q; gręce νισα spoli
aūt tāq; barbarū et uñ ab ipoz auri⁹ idoz fugiendū
liluisset. tñ qd' sup dixi spio ē legēdū q; σπιο. Quidā
cū de scriptura sexti qñ. p̄ciperēt & de ādrogeo xba face
rēt id qd' ab oib⁹ decātar^r: tāq; magnū qd' docerēt dixerūt
ast illud qd' ad scripturā p̄tebat tacitū ē ab his iprudēt.
magis. n. ueniēs erat hęc dicē i vi. qñ legēdū sic est. in fo
rib⁹ letū ādrogeo nō ādrogei his. n. utitur priscian⁹ xbis
ādrogeo. xgili⁹ i vi. genitiuū posuit atticū. in forib⁹ letū
ādrogeo. i ij. q; qñ. legēdū ē ādrogeos offert. n. ādrogeus
neq; n. aliter staret xsus. Bractea dicerē ego nō bractea
p ch cū n possit ch i eadē syllā cū t lra poni. Mislen⁹ et
mō s et hō cū i a gręcis scribit^r n cū y. Briareus n fuit
titani et t're fili⁹ ut qdā putat si ex cēlo et terra nat⁹ ē ut
řfert hesiod⁹. Apd p̄idarū philostr. et alios p̄stātes legi
grę. auctores euadnē p d añ n si hac tēpestāte iuēt^r ē qdā

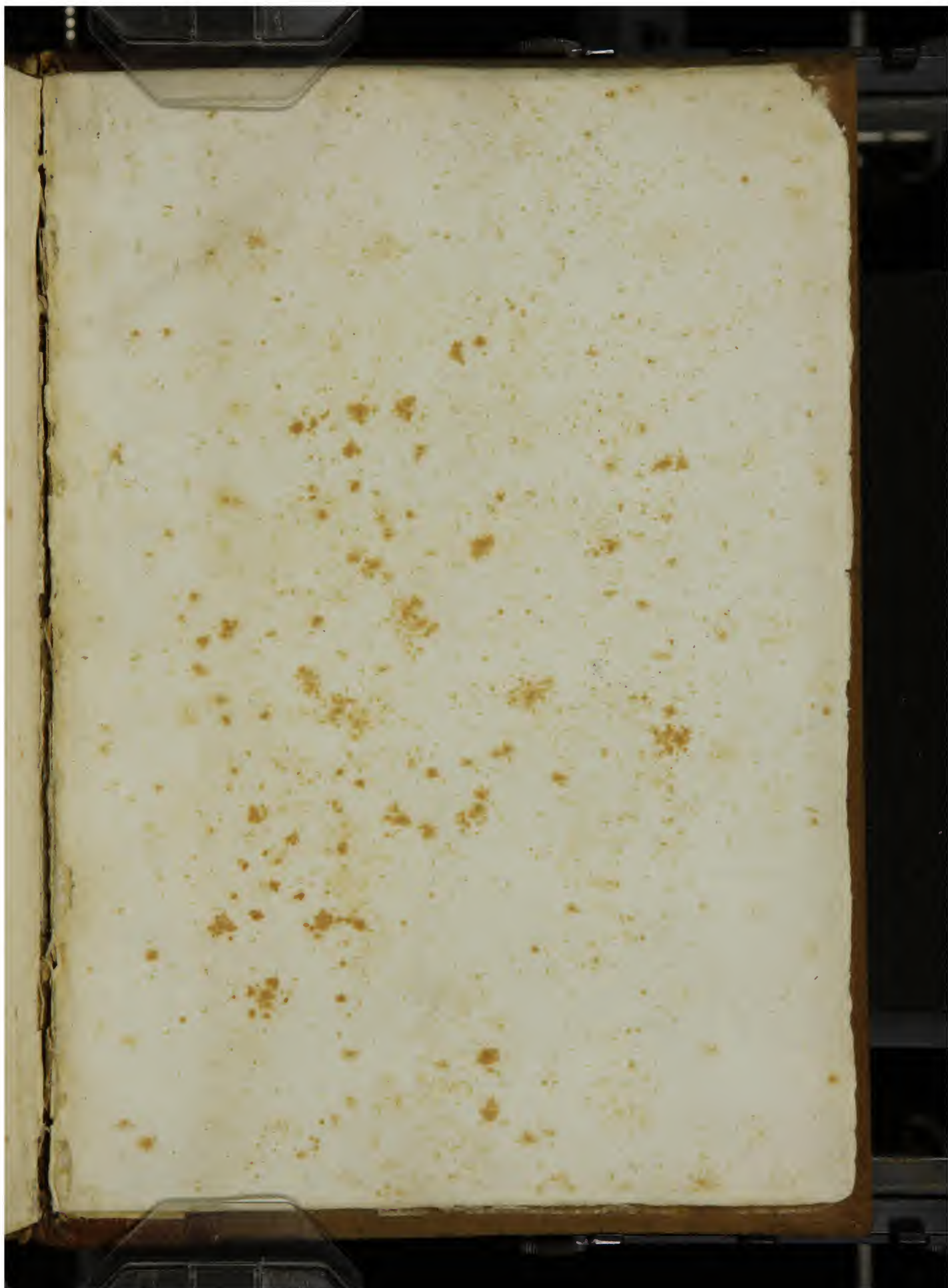
29
 qui gemiato n euānē scribi uelit. quē ego vellē nec sibi
 tāta arrogare: nec īdoctissīos seq magrōs: nec inducē
 fallas opīones ī scholas. Ixion nō phlegye fuit fili⁹
 sī frat' sī vera scripsit eustathi⁹. Laodōnia de q̄ sensit
 xgili⁹ cū dixit. his laodōnia nō fuit bellorophōtis filia
 mater sarpedonis. sī de alia ītellexit laodōnia acasti filia
 & ptesilai uxore quē tātū amauit maritū: ut illo ab he
 ctore īterfecto scīpaz p̄ dolore īteremerit. Euan et
 si possit eē uox exclamātis: tñ priscian⁹ dicit posse de
 clinari hic euan euātis. Pēan hymn⁹ erat ī apollinē:
 sicut dithyramb⁹ ī bacchū ut iulio pol placet q̄ n solū
 in auersīōe maloz decātabat. sī & in victōria & ē pēna
 epithetō apollinis a παῖω xbo qd' ē medeor: nō παῖω
 pcutio ut eustathio placet. uł dī pēan a παυειν qd' est
 quiescē uł cessare. fuit hic pēan īuentū appolīnis post
 habitam de serpēte pythone victoriā. dicit' παῖάων &
 mutata α in η παῖήων adēpta η remanet παῖάων & de
 tracto α παῖάων ω remanet παῖάων p laude dicimus
 παῖήων & παῖάων: est etiā παῖήων nomē medici apud
 deos. In metro ab aristide qnūiliano in musica dī pēon
 pes qui non duplex est sī q̄dripartito diuidit' in primū
 secūdū tertiū & q̄rtū qd' apud nos cōfirmāt donat⁹ ser
 gius & alij q̄ demetrica scripserūt. qdā bacchi⁹ primū
 pēona pēana appellat. Impudēter nimis loquit' qui
 dicit macrobiū putare de cedro intellexisse xgihū cum
 dixit media fert tristes succos. nam ut añ dixi citreus et
 citrus legitur apud macrobiū non cedrus. Heu oc
 cum aspiratione in principio posse scribi traditur ab
 eustathio. et siquidā reculēt aspirationē sī qd' īter o et e

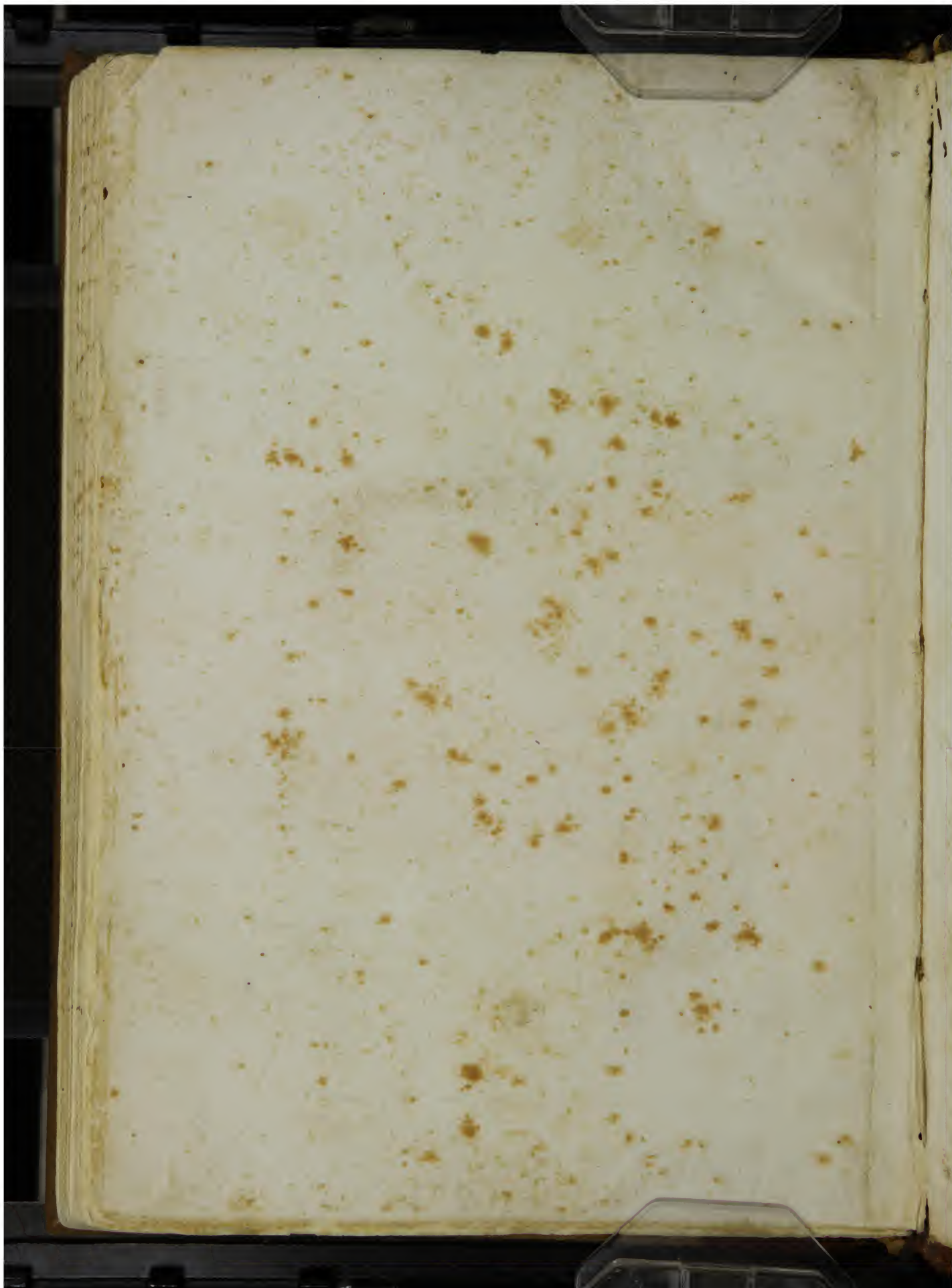
ponat̃ aspiratio absurdū est: & gr̃ce repugnans scri-
ptur̃. Agyllina p̃ y post g scribi debet: quia apud
strabonē ἀγύλλα. Vestā oēs poet̃ tradunt fuisse
virginē. vñ ouidius ī fastis de ea loquēs sic ait. De trib⁹
īpatēs restitit vna viri. Editi nup fuerūt cōmētarij
qui dicunt rheā filiā fuisse celi ex vesta. horū ego cōposi-
tores ad hesiodū remitto: ut ab eo discant: rheā celi &
terre filiā fuisse: nec confundāt fabulas: quę res poetarū
studiosis ē indignissia. Tiryns patria herculis decli-
nat̃ nō tīrynthā the & si quidā aliter sentiāt. si grecos
amem⁹ & hos spernam⁹. Improbam⁹ vehementer
ἀπό τῆς περώνης deriuari pero. cum primā pducat
apud persiū et xgiliū quā necesse eēt corripere si ἀπό τῆς
περώνης fieret. Fescenniū p̃ f nō p̃ ph scriberē dicit
Serui⁹ fescēnina esse latinū epithalamiū vero gr̃cum
qd̃ si latinū est f̃ postulat. Agrippas vult plinius et
nonius marcell⁹ ab egro partu dictos eē. qd̃ mihi ma-
gis placet q̃ ab ἀγρεῖας & πονος cū vocabula latina
meli⁹ latinā hēant etymologiā. Sistrū nō est sceptrū
qd̃ reges egyptiorū gestarēt ī dextris. si erat cornu recur-
uū qd̃ pprie gestabat isis. vñ ouidius. Per tua scistra
p̃cor p̃ anubidis ora uerendi. Impatiēter nimis fero
q̃sdā ex nr̃is ita ipudēter velle in peregrīa lingua p̃cipe.
dicūt. n. lelegas populos thesalie dictos q̃si λελογισ-
μενος rōnales. Cōtra q̃s scriit eustathius dices lelegales
dictos q̃si λελεγμενος. i. collectos: eo q̃ pri⁹ errarent
et gēs collecticia eēt: si nec λελογισμενος significat
rōnales. Phalē n̄ φαλερὸ qd̃ a gr̃cis n̄ dī si ἀπό τῆς
φάλις ἢ φάλον descēdi gr̃ci atq; latini omēs fatent̃

Iapyx v̄etus est iapygia apulia y habet post p nō iota.
 Heiba cū p̄posita atq; interposita aspiratiōe quis vnq;
 legit. nōne ul' ip̄o visu barbarissima est scriptura: neq;
 video cāz cur sic scribi debeat: cū apud gr̄ecos sit εἶα ut
 homerus εἶα re & theocritus εἶα λέγει εἰτι λέγειτο.
 Palisci a παλιν & hisco cū sit gr̄ecū cōponi nō pōt.
 Nō est illoz tenēda sn̄ia qui dū p̄cipiūt pugnātia iter
 se loquūt: inter quos is ānumerari debet qui p̄cipit in
 priō eneidō pēthesilea cū th scribi debere: & in xi. hoc
 subdit pēthesilea cū t pur amazonū regina. Orichalcū
 gr̄ecū esse oēs auctores affirmāt: apud quos frequētis
 sima hęc dicit' dictio: quidā p̄ceptores audacul' talia de
 hac dictiōe scribūt. orichalcū ex auro & χαλκον cōpo
 sitū: uertit' au in o breuē & penultimū c aspirat'. hoc
 falsa dicē quicūq; mediocrit' doct' iudicaret. nā si ὀρει
 χαλκος gr̄ecū ē: ex auro cōponi nō pōt: cū gr̄eca nec
 cōpositionē nec etymologiā latinā admittant. An autē
 diphthōgon i o uerti longā nūq; in breuē docet priscian'9
 ut aurata orata cauda coda. Quē cū ita sint hoīes tam
 temē gr̄eca cū latinis cōfūdētes: aut ad ipsos remitta
 mus gr̄ecos: aut ad latīos utriusq; lingue doctissios. ut
 ab his discāt qd latinū qd ue gr̄ecū sit. Possēt pluria
 addi: ut illud qd amathus nō sit īsula in egeo mari s; cy
 pri ciuitas ut sēt plin'9: nec itē claros sit īsula & scribi
 a gr̄ecis ἡπειρον non επειρον atq; πλεμμυριον nō
 πλεμμυριον. Verū cū ea potissimū colligē institue
 rimus quē ad p̄clarissimi poematis orthographiā p̄i
 gerēt & si nō nulla ad sensū p̄inētia addiderim' m̄ta
 quē ānotatiōe digna essēt in aliud tēpus differem'.

Georgii Antonij Vespasii

Lib. Georg. Anon. Sapph.